திராவிடநாடு

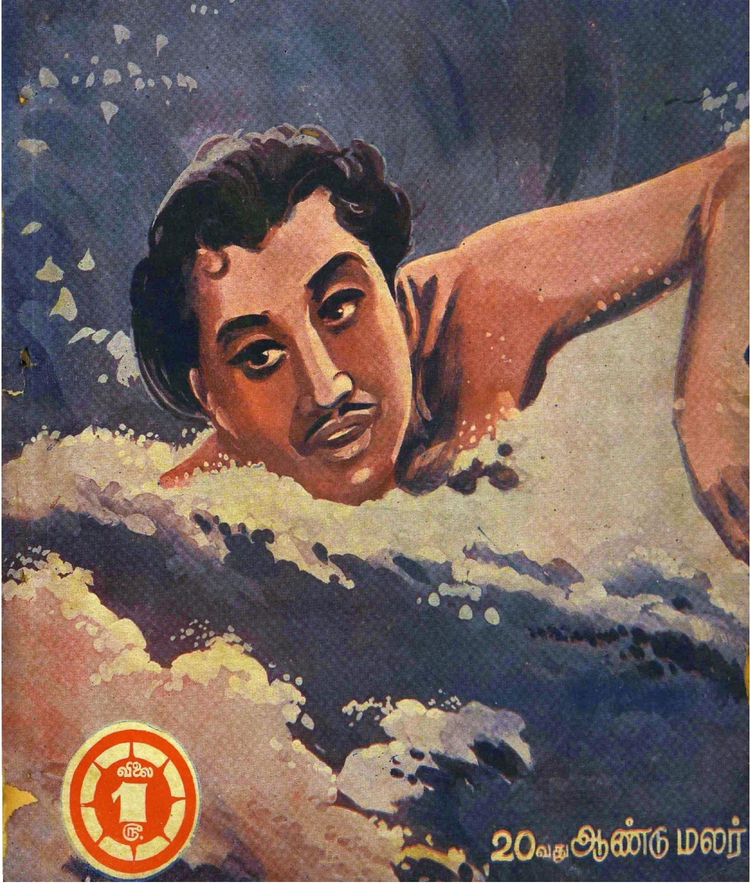

விலை 1 ரூ.

20வது ஆண்டு மலர்

கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன்
என்ற நீதிப்படி பெண்கள் நடந்தால்
பத்தினிமார்கள் அதிகரிப்பார்களே தவிர நாட்டில்
கணவன்மார்கள் திருந்தவே முடியாது !!!

ஆண்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை?

குன்றின்மேலிட்ட விளக்கு!

காஞ்சீபுரம்

6–8–'61.

தம்பி!

உரிமையுடன் பெருமிதம் கொள்கிறாய்—உன் புன்னகையிலேயே ஓர் புது எழில் காண்கிறேன்—பனித்துளியுடன் காணப்படும் புதுமலர் உன் கண்கள்—ஆமாம்! வெற்றிக் களிப்புடன் இருக்கிறாய்—வேழத்தின் தந்தத்தை முறித்து, உடலில் பாய்ந்திருந்த வேலினைப் பறித்தெடுத்து மாற்றான் மீது வீசி வெற்றிகண்ட வீரமரபின் வழிவழிவந்தவனன்றோ—இன்று விடுதலைக் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டு, வீறுகொண்டெழுந்து வெற்றிப் பாதையிலே நடை போடுகிறாய்—உன் கைவண்ணமாக, கருத்தோவியமாக, எழுச்சி வடிவமாகத் தோற்றமளித்த, திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு, உன்னையும் என்னையும், மரபின் மாண்பையும், தாயகப் பெருமையையும் மறவாத அனைவரையும், களிப்புக்கடலில் நீந்திடச் செய்தது. எப்படி, அண்ணா! என் பணி?—என்று கேட்கிறாய். என்ன சொல்வேன், தம்பி! உன்னிடம் இத்தகைய அரும் ஆற்றல் நிரம்ப இருப்பது அறிந்துதானே, நாடு மீட்டிடும் நற்பணியில் ஈடுபட, நான் துணிந்தது.

தம்பி! திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு, நமது இயக்க வரலாற்றிலே நிச்சயமாக ஒரு திருப்புமுனை என்பதை, நிகழ்ச்சிகளையும் நிலைமைகளையும் ஆராய்வோர் அனைவரும் உணருவர்.

விடுதலை இயக்கமாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் பெரியதோர் விபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது, என்று மாற்றார் இகழ்ந்துரைக்கும் நேரம்!

தி. மு. க. சுடுகாடு நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்று, அரசாளும் இடம் (தகுதி என்று கூற மனம் இடம்தரவில்லை) பெற்றதனால், ஆணவமாக அமைச்சர் பேசும் காலம்!

உட்குழப்பம் மூட்டிவிட்டோம், இனி ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டு சாக வேண்டியதுதான், என்று 'சாபம்' கொடுக்கும் போக்கிலே, மாற்றார்கள் தூற்றி நிற்கும் நாட்கள்.

இத்தகைய நேரத்திலல்லவா, நாம் கூடினோம்—திருப்பரங்குன்றத்தில்.

தம்பி! திருச்சியிலே நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டுக்காக, நாம் எடுத்துக்கொண்ட முன்னேற்பாடுகள், செய்த விளம்பரங்கள், திரட்டிய ஆதரவுகள்போல, இம்முறை எதுவும் செய்யமுடியாதநிலை—அறிவாய்.

விடுதலை இயக்கத்திலே ஒரு வெடிப்பு உண்டாக்கி, வீழ்த்தும், சதி திட்டமிடப்பட்டதோ, அல்லது கேடான நிலைமை அப்படி ஒரு விளைவுக்கு வழிகோலியதோ, நான்

அறியேன்; எனினும், ஏற்பட்ட நெருக்கடி, என் நெஞ்சுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாகவும், நமது தோழர்களுக்குப் பெருத்த வேதனையாகவும், இருந்தது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

அச்சு முறிந்துவிட்டது என்று அச்சமூட்டியோரும், பயிர் அழிகிறது என்று பச்சாதாபம் காட்டினோரும், கழகம் கலைகிறது என்று கலக்க மூட்டியோரும், பலர்.

இரண்டு திங்கள், இதழ்கள் எல்லாம், இந்தச் சேதிகளையே தாங்கிக் கொண்டுவந்தன.

விடிந்ததும், இன்று என்ன தூற்றலோ? இன்று எவர் அறிக்கையோ? எவருடைய அறைகூவலோ? என்று நினைத்தவண்ணமே, இதழ்களைப் பிரிக்கமுடியும் என்ற நிலைமை.

இப்படி ஒரு தாக்குதல் இதுவரையில், எந்த இயக்கத்தின்மீதாவது தொடுக்கப்பட்டதுண்டா என்று நானும் எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கிறேன், ஒன்றுகூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

மனமுறிவுகள் ஏற்பட்டதுண்டு—பிரிவுகள் ஏற்பட்டதுண்டு, — பிளவுகள் காணப்பட்டதுண்டு — முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டதுண்டு — புகார்கள் வெளியிடப்பட்டதுண்டு—ஆனால், அப்பப்பா! பகை, இந்த அளவுக்குக் கக்கப்பட்டதுண்டா? எப்போதாகிலும்? எந்தக் கட்சியிலாகிலும்?

காந்தியாருக்கும், சுபாஷ்சந்திரபோசுக்கும் மூண்ட பெரும் தகராறுகூட, ஊரூருக்கும் 'முகாம்கள்' அமையவும், தலைவர்கள் அறிக்கைகள்விடவுமான நிலைமையைத்தான் ஏற்படுத்திற்றே தவிர, பழிச்சொல், இழிமொழி, பதறப்பதறத் தூற்றுவது, பகையைக் கக்குவது போன்ற சிறுமைச் செயல்கள், தலைதூக்கவில்லை. நம்மை நோக்கியோ, நச்சரவினும் கொடிய பழிச்சொற்கள், நாராசத்திலே தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட இழிமொழிகள், நாளைக்கு ஒருபுகார், வேளைக்கு ஒரு குற்றச்சாட்டு, வீசப்பட்டன.

நேசம் முறிந்ததே, பாசம் அற்றுப்போய்விட்டதே, தொடர்பும் தோழமையும் அறுபட்டுப்போகிறதே, கூடிப் பணியாற்றிய இனிய நாட்கள் முடிவுற்றுப் போகின்றனவே, கண்டதும் களிப்பு, பேசும்போது மகிழ்ச்சி, என்று இருந்த சுவைமிகு நிலைமை நாசமாக்கப்படுகிறதே, என்பதை எண்ணியே, என் மனம் படாதபாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, இருபது முப்பது ஆண்டுகள், எல்லாத் துறைகளிலும் பகை மூண்டு மூண்டு, பார்த்த உடனே, முகம் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும் அளவுக்குக் கடுகடுப்பாகத் தக்க கசப்புணர்ச்சி கப்பிக்கொண்டால், எப்படி எப்படி இழித்தும் பழித்தும் பேசிக்கொள்வார்களோ, எதிர்ப்புகளை மூட்டிக்கொள்வார்களோ, எதிரிகளுடன் கூடிக்கொண்டாகிலும் அழித்துவிட முனைவார்களோ, அப்படி அல்லவா, விலகிய விநாடியே, வேகம், விறுவிறுப்பு, பகை கக்குவதிலே காட்டத் தொடங்கினர்கள், அதை எண்ணும்போதுதானே, தம்பி! இவர்கள், நெடுங்காலமாகவே, இவ்வளவு பகை உணர்ச்சியை மனதிலே குவித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள், சமயம் வரட்டும் வரட்டும் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், என்பது புரிகிறது. நானோர் ஏமாளி—துளியும் இப்படி இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயப்பாடு எனக்கு எழவே இல்லை! கடைசிவிநாடிவரையில், கழகத்தின் கட்டுக்கோப்புக்காக வாதாடுகிறார்கள்—விதிமுறைகளில் மாற்றம்காண விழைகிறார்கள் — என்றுதான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்—சிறிதளவுகூட என்னைப்பற்றியோ, அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த ஏற்புடைய கொள்கைபற்றியோ, இத்தனை பகை, அவர்கள் உள்ளத்தில் புற்றரவுபோல இருக்கிறது என்று நினைக்கவே இல்லை.

தேக்கிவைக்கப்பட்ட வெள்ளம், கரையிலே சிறு விரிசல் ஏற்பட்ட உடனே, அந்த வழியாகப்புகுந்து, விரிசலை உடைப்பு ஆக்கி, கரையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்து, சுற்றுப்புறம் முழுவதையும் வெள்ளக்காடாக்கி, மாடுமனை அழித்து, மக்கள் கூட்டத்தைப் பாழ்படுத்தி, வயல்களை நாசமாக்கி, வாழ்வைக் குலைப்பது போலல்லவா, வெறுப்புணர்ச்சி இருந்திருக்கிறது, இந்த அளவு; இன்று வெள்ளமாக வெளியே பாய்கிறது! இதை நான் துளிகூட எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதனால், என் வேதனை மற்றவர்க்குள்ளதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகம். அந்த நிலையிலே, மாநாடு, என்ற அறிவிப்பு, எனக்கு மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கவில்லை, அதற்கான முன்னேற்பாடுகளிலே ஈடுபடும் ஆர்வத்தையும் நான் போதுமான அளவு பெறவில்லை.

ஜூலை 13-ந்தேதி மாநாடு—தம்பி! நான் ஜூலை 9-ந் தேதி வரையில், வடாற்காட்டிலே கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டிருக்கிறேன். பொருளாளர் கருணாநிதி, மாநாட்டு அமைப்பாளர் அலுவலையும் சேர்த்துப்பார்க்க வேண்டி நேரிட்டது, கலைக்காட்சிப் பொறுப்போ, நண்பர்கள் பார்த்தசாரதி, இராஜாராம், பொன்னுவேல், செழியன் ஆகியோரிடம்; நண்பர் மதி, நடராசன், நாவலர் ஆகியோர் மாநாட்டுக்கான அறிவிப்புகளை, அலுவல்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். மதுரைத் தோழர் முத்துவுடன், மாவட்டத் தோழர்களும், அம்பிலும் மன்னார்குடியும்! நானோ, ஊருருக்கும், தர்மலிங்கம் எம். பி. அவர்களால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட நிலையில்!!

நடைபெறுவதோ, நெருக்கடி ஏற்பட்ட நிலையில், பொதுமாநாடு. எண்ணி நாலுநாட்கள்கூட, நான் அந்த

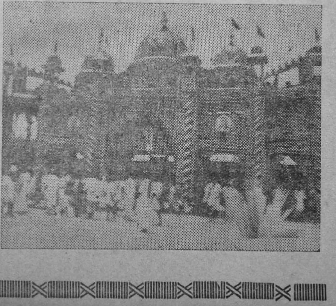

மாநாடு குறித்து ஏதும் செய்வதற்கு இல்லாமலேபோய் விட்டது—எனினும், மாநாடு, எழிலும் ஏற்றமும், பயனும் சுவையும் மிக்கமுறையிலே, நடந்தேறித் திராவிடத்துக்குப் புதியதோர் எழுச்சியை உண்டாக்கிற்று.

எங்கெங்கு 'கால்' நடுவது என்பதிலே இருந்து எந்த இடத்திலே எந்தப்படம் இருக்கவேண்டும் என்பது வரையிலே, திருச்சி மாநில மாநாட்டிலே, நான் கவனித்துக்கொண்டேன். மதுரையிலோ, உள்ளே நுழைகிறவரையில், கொட்டகையின் அளவோ, வகையோ, அதன் வண்ணமோ, எனக்குத்தெரியாது. மாநாட்டு வேலைகளுக்கும் எனக்கும் அவ்வளவு தொடர்பற்ற நிலைமை! இருந்தால் என்ன? மாநாடு, காண்போர் களித்திடும் சீருடன் நடைபெற்றது, காருலாவிற்று — சீர்கெடக்கூடிய மழையாகிவிடவில்லை—வெப்பத்தைத் தணித்திடும் குளிர்காற்றளிக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டாள், இயற்கை அன்னை!

இந்த நிலையினின்றும், நானோர் பாடம் பெற்றேன்.

நாம் கவனிக்காவிட்டால், கருத்துடன் காரியமாற்றாவிட்டால், செம்மை ஏற்படாது என்ற எண்ணம், அகந்தையளவு எனக்கு எப்போதும் எழுவதில்லை என்றாலும், அச்சம் தரத்தக்க அளவுக்கு எழுவதுண்டு. இதைச் செய்யவேண்டுமே! அதை இப்படி அமைக்கவேண்டுமே! எதை எதை எப்படி எப்படிக் கெடுத்துவிடுவார்களோ!! என்றெல்லாம், ஒரு பதைப்பு, பரபரப்புணர்ச்சி ஏற்படும். அதனால், எல்லாக் காரியத்திலும் ஏதேனும் ஓர்விதமான தொடர்புஇருக்கவேண்டும் என்றுதுடிப்பதுண்டு! அப்படித் தொடர்பு இருப்பதனால்தான், காரியம் செம்மையாக நடக்கிறது என்ற நினைப்பும் உண்டு—மறைப்பானேன்!!

ஆனால். தம்பி! இம்முறை நடைபெற்ற மாநாடு, எனக்கிருந்துவந்த அந்த எண்ணம் எவ்வளவு தவறானது என்பதை நான் உணரச்செய்தது.

தென்னங்கீற்றிலே அணில் அமர்ந்திருக்கும்! காற்றடிக்கும்! கீற்று ஊஞ்சலாடும்! பார்த்திருக்கிறாயல்லவா? அப்போது, அந்த அணில், கீற்றினை ஆடவைப்பது தான்தான், என்று எண்ணிக்கொள்ளுமோ என்னவோ—நடைபெறுகிற காரியத்தில் ஒரு தொடர்பு இருந்தால், அந்தக் காரியத்தை நான் செய்வதாக, எனக்கு ஒரு நினைப்பு உண்டு. அது தேவையற்றது என்பதைத் தெளிவாக்கும் வகையிலே, நான் தொடர்பு கொள்ளமுடியாதிருந்தும், மாநாடு சம்பந்தமான எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், மிகச்செம்மையாக நடைபெற்றிருக்கின்றன.

தம்பி! இதன் உட்பொருள் என்ன, தெரிகிறதல்லவா? நடுநாயகர்களின் திறமையால் மட்டுமே, நமது இயக்கம் வாழமுடியும், வளரமுடியும், என்பது தவறான தத்துவம்; பல இலட்சக்கணக்கானவர்களின் அறிவாற்றலால், உழைப்பினால், வடிவமெடுத்துள்ள இயக்கம், தன்னைத் தானே இயக்கிக்கொள்ளவும், மற்றவர்களை இயங்க வைக்கவுமான ஓர் நிலையை, வலிவை, தன்மையைப் பெற்றுவிட்டது!!

இந்தப் 'பாடம்' எனக்குக் கிடைத்ததைப்போலக் கிடைத்திருந்தால், ஒருவேளை, விலகி வீறுப்புப் பேசுவோர் தன்னடக்கம் கொண்டிருக்கமுடியுமோ, என்னவோ!!

மாநாட்டு வெற்றி, நிச்சயமாக, ஏற்கனவே இருந்துவந்த தவறான எண்ணத்தைப் போக்கியதுடன், இயக்கத்திடம் எனக்கு முன்பு இருந்ததைவிட அதிகமான மதிப்பும் நம்பிக்கையும் கொள்ளச்செய்தது.

வீரனுடைய, ஆற்றலின் காரணமாகத்தான், அம்பு பாய்கிறது! ஆனால், விடுபட்ட அம்புக்கு, செலுத்துபவனிடம் உள்ளதைக் காட்டிலும், வேகமும், துளைக்கும் சக்தியும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது, அல்லவா? அம்பினை எய்துவிட்டு, எய்தவனே முயன்றாலும் அதன் வேகத்தைத் தடுக்க, கெடுக்க, மடக்க முடியாது அல்லவா?

தம்பி! நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையில் ஒவ்வோர் அளவு, இயக்கம் வளர, வகையும் வடிவமும் பெறத் துணைநின்றோம். நமது கூட்டு முயற்சியின் விளைவுதான், தி. மு. க. ஆனால், அந்த அமைப்பு செம்மைப்பட்டதும், நாமே கண்டு வியக்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதிலே, நமது பங்கு இது, அதன் தரம் இத்தகையது, என்று, பிரித்தெடுத்துக்காட்ட இயலாது—உரிமை கொண்டாடுவதும் பொருளற்றதாகும்.

வண்ணக் கலயங்களில் உள்ள சிவப்பும் பச்சையும், நீலமும் மஞ்சளும், கருப்பும் பிறவுமான வண்ணங்கள், தூரிகைகொண்டு, ஓவியம் வரைவோனின் திறமையினால், வானமாகி, வாவியாகி; மலராகி, மாதாகி, கனியாகி, கிள்ளையாகி, அருவியாகி அல்லியாகிவிடுகிறது. கலயத்தில் இருந்தபோது, வெறும் வண்ணக்குழம்பு! ஓவியமான பிறகோ, புத்தம் புதிய வடிவங்கள்! வண்ணக்குழம்பின்றி, ஓவியம் இல்லை! உண்மை! எனினும், ஓவியமான பிறகு, வண்ணக்குழம்பு என்னால்தான் இவை யாவும் என்று உரிமை கொண்டாடவா முடியும்!!

நம் உழைப்பு, தம்பி! அந்த வண்ணக்குழம்புக்கு ஒப்பிடலாம்! ஓவியன் நிலையில் உளது, காலக்கரம்!!

காலக்கரத்தின் வேலைத் திறத்தால், வடிவம் பெற்றுள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தேர்தலில் ஈடுபட்டு. பதவி பிடிக்கும் அரசியல் சூதாட்டத்துக்காக அமைக்கப்

பட்ட அரசியல் கட்சியாக இருந்தால், அப்போது, மேட்டுக் குடியினர், மேடை அதிரப் பேசுவோர், கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்வோர், குலவிக் கெடுக்க வல்லோர், சிண்டு முடிந்து விடுவோர், சீமான்களை வலைபோட்டு இழுக்கத் தெரிந்தோர், இருபொருள் தரும் 'இலட்சியம்' கூறுவோர், எனும் தரத்தினர் தேவைப்படுவர்.

எவரிடம் இரும்புப் பெட்டியோ, அல்லது மற்றவர்களின் இரும்புப் பெட்டியைத் தனதாக்கிக்கொள்ளும் தந்திரமோ இருக்கிறதோ, அவர், கட்சிக்குக் கர்த்தாவாகிட வேண்டிவரும். அவருடைய 'ஆதரவு' இருந்தால் மட்டுமே, கட்சி வளரும், வெற்றி கிட்டும். அவர் விலகினாலோ, அல்லது அவர் செல்வம் கரைந்துபோய்விட்டாலோ, கட்சி கருகும்.

அரசியலில் உள்ள, விளைந்த காட்டுக் குருவிகள், அப்படிப்பட்ட கட்சியில் 'பசையும் உருசியும்' உள்ள வரையில், இடம் பெற்று, இருக்கும்; பசையும் உருசியும் உலர்ந்னால், பறந்தோடும் வேறூர் பசை தேடி.

எவருக்கு என்ன விலை? யாரைக்கொண்டு யாரை வீழ்த்தலாம்? எவரெவருக்குள்ளே பகை உளது?—என்று மோப்பம் பிடிக்கத் தெரிந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட கட்சிக்கு, நடுநாயகர்களாகக் கூடும்.

ஆனால், தி. மு. க. தேர்தலில் ஈடுபடுகிறது என்றாலும், இடம் பிடித்து இனிப்புப் பெற அல்ல; பதவி பிடித்துச் சுவைக்க அல்ல; பல்வேறு நாட்டின் தலைவர்கள், இன்று அக்கறை காட்ட மறுக்கிறார்களே, திராவிட நாடு பிரச்சினை குறித்து அவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கவும், ஆதரவைப் பெறவும், தேர்தல் வெற்றியின் மூலம், பொது மக்களின் ஆதரவு, இருப்பதை எடுத்துக் காட்டும் தூய நோக்கத்துக்காகவே! எனவே, தேர்தலில் ஈடுபட்டாலும், கழகம், விடுதலை இயக்கம் எனும் மாண்பினை இழந்து விடாது; விடுதலைக் கிளர்ச்சியின் ஒரு கட்டமாகவே, கழகம் தேர்தலில் ஈடுபடுவதைக் கொள்கிறது.

தம்பி! விடுதலை இயக்கத்துக்குத் தேவைப்படுபவர்-- எட்டு இலட்சம் கொட்டிக் கொடுக்கத்தக்க செல்வவான் அல்ல — எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாத ஏறுகள் வேண்டும்! வேளைக்கு ஒரு வேடமிடும், அரசியல் கழைக் கூத்தாடிகள் அல்ல, எந்தச் செயலையும், இலட்சியத்துக்கு வலிவு தரத்தக்கதாக அமைத்துக்கொள்ளத் தக்கவர்கள் வேண்டும். அவர்கள் குடிசை வாழ்வோராக இருக்கலாம் ,ஆனால், கொள்கைத் தங்கம் கொண்டோராக இருத்தல் வேண்டும். தேர்தலில் ஈடுபடலாம், ஆனால் வெற்றிக்காக ஏக்கம் கொண்டு, கூடாநட்பும், கொள்கை இழப்பும் தேடிக் கொள்ளக்கூடாது.

தேர்தலில் வெற்றி பெற்றால் மட்டுமே, நாடாள முடியும்; நாடாண்டால்தான், நமது கட்சியின் வளர்ச்சிக்கான வழி தேடிக் கொள்ளலாம் என்ற நப்பாசையால், ஆளும் கட்சியாக உள்ள காங்கிரஸ், சிற்றரசர்களையும் சீமான்களையும், ஆலை அதிபர்களையும், தட்டிக் கொடுத்தும் கட்டித் தழுவியும், பணம் பெற்று வருவது உலகறிந்த இரகசியமாகும்.

சபர்மதி குடிலில் இருந்து சாந்தம் போதித்து, காந்தியார், திரட்டிய செல்வாக்கு, மட்டும், தேர்தலில் வெற்றி

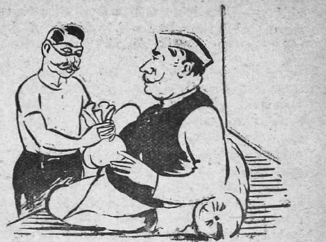

பெறப் போதாது என்று உணர்ந்துகொண்ட காங்கிரஸ் கட்சி, இன்று கோடிக்கணக்கான ருபாய்களைத் தேர்தலில் செலவழித்துத்தான், வெற்றிபெற முடியும் என்பதை அறிந்து, அந்தப் பணம் பெற, எப்படிப்பட்ட படுபாதகச் செயல் புரிவோராக இருப்பினும் கவலை இல்லை என்று கூறிப், பணம் திரட்டிடக் காண்கிறோம்.

"நமஸ்த்தே" — பயபக்தியுடன் கூறுகிறான், கட்டுடல் படைத்தவன்.

"நமஸ்த்தே!" என்று நடுக்கும் குரலில் பேசுகிறார், அந்தக் காங்கிரஸ் தலைவர்.

"நெடுநாட்களாக எனக்கு ஒரு ஆவல். என்னால் ஆன தொண்டு செய்யவேண்டும் என்று. இன்றுதான் அதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டிற்று: ஜென்மம் சாபல்யமாகும் இனி," என்று உருக்கமாகப் பேசுகிறான், ஓங்கி வளர்ந்தவன். பயத்தால் உதடு உலருகிறது, நா வரளுகிறது, உடல் ஆடுகிறது, காங்கிரஸ் தலைவருக்கு; ஏனெனில், இன்றுதான் சந்தர்ப்பம் கிட்டிற்று என்று சொல்பவன், பெரிய கொள்ளைக்காரன்; இடம் மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு காடு!!

வழிப்பறி நடத்துபவன்; போலீஸ் வளையத்தில் சிக்காதவன் இந்த கொள்ளைக்காரன்—இவனிடம் வந்து சிக்கிக்கொண்டோமே; பாவி, என்ன பாடுபடுத்தப்போகிறானோ என்று எண்ணினார் அந்தக் காங்கிரஸ் பிரமுகர். கும்பிடுவதும் குழையக் குழையப் பேசுவதும்; பிறகு குத்தவும் வெட்டவும், குழிபறித்துத் தள்ளவுந்தான் இருக்கும்! வேறென்ன!! கொள்ளைக்காரன் கொஞ்சிப்பேசுவானா? சூது! பசப்பு! ஏமாற்றுவித்தை! என்றெல்லாம் எண்ணி நடுநடுங்கினார் அந்தக் காங்கிரஸ்காரர். ஆனால் நடந்தது என்ன தெரியுமோ, தம்பி! அந்த கொள்ளைக்காரன், பெருந்தொகை நன்கொடையாகத்தந்து, அதனைக் காங்கிரசின் தேர்தல் நிதிக்கு வைத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டான்!'

நடத்துவது வழிப்பறி! கொடுப்பது காங்கிரசுக்கு நன்கொடை! எப்படி இருக்கிறது விசித்திரம்!' அதுகூடக் கிடக்கட்டும், எப்படியெல்லாம் இருக்கிறது பார்த்தனையா, காங்கிரசுக்குத் தேர்தல் நிதி குவியும் வகை'! வழிப்பறி நடத்துபவன், எவரெவருடைய வயிறு எரிய எரியப்

பறித்தானே இந்தப் பணத்தை! காது அறுத்தானே! யாராரைப் பதறப்பதற வெட்டினனே! ஐயா! ஐயா! எல்லா நகைகளையும் பறித்துக்கொண்டாயிற்று—இதை மட்டும் விட்டுவிடு! அவர் தொட்டுக்கட்டியதாலி! புனித மானது! என் உயிரினும் மேலானது! இதைமட்டும் பறிக்காதே'—என்று காரிகை கதறி இருப்பாள்—அவன் கன்னத்தில் அறைந்தானே, கைகளை முறித்தானே கடகட வெனச் சிரித்தானே, கனல் கக்கினனே, யாரறிவார்கள்! தாலியையும் பறித்தெடுக்கத் தயங்காத காதகன்! அவன் தருகிறான், கொள்ளைப் பொருளிலே, ஒரு பங்கு! காங்கிரசின் தேர்தல் நிதிக்கு!! பெறுகிறார் பிரமுகர், கூச்சமின்றி,

கதைகளிலே மட்டுமே படித்திருக்கிறோம், "தாயே! மகமாயி! தயாபரியே! அருளுமம்மா! போகும் இடந்தனிலே, ஆபத்து வராமல் காத்து நில்லுமம்மா! மாகாளி! மகேஸ்வரி! ஆடுகோழியுடன் ஆர்ப்பாட்ட பூஜையெல்லாம், அடியேன் செய்திடுவேன், அன்னை மனம்மகிழ! மையிருட்டு வேளையிலே மதிலேறித் தாவுகையில், எவர் கண்ணிலும் சிக்காமல் எனைக்காக்க வேணுமம்மா!!—என்றெல்லாம் திருடர்கள் வேண்டிக்கொள்வார்களாம். கொள்ளை அடித்துவிட்டுப் பிடிபடாமல் காடுதிரும்பியதும், 'வேண்டுதலை' நிறைவேற்றுவார்களாம்!!

காட்டுத்தேவதைகளுக்குப் பூஜைபோடும் கொள்ளைக்காரக் கூட்டம்போலல்லவா, மத்தியப் பிரதேசத்துக் கொள்ளைக்காரன் நடந்துகொண்டிருக்கிறான்.

இவனைத் தள்ளுங்கள்! தலைமறைவாகக்கிடப்பவன்! சட்டத்தை மதிக்காதவன்! போலீசுக்குத்தப்பித்திரியும் பேர்வழி! பிடிபட்டால், சுட்டுத்தள்ளுவார்கள். சமுதாயம் இவனைக் காரித்துப்பும்.

முந்திராவைத் தெரியுமல்லவா! பல நாட்கள், பத்திரிகைகளிலே, அவனுடைய பெயர் அடிபட்டபடி இருந்ததே! படம்கூட வெளியிட்டார்களே, நினைவு இருக்கிறதல்லவா?

உருட்டுவிழி இல்லை; முறுக்குமீசை இல்லை! கையிலே கட்டாரி இல்லை, கட்டுடல்கூட இல்லை! 'நவநாகரிக'த் தோற்றம்! பார்வையிலே பாகுகலந்தளிக்கக்கூட முடிகிறது அவனால். சமுதாயத்திலே, அவனுக்குப் பளபளப்பான இடம்! மாளிகைவாசி! சட்டத்துக்கு உட்பட்டு நடப்பவன்!

ஆனால், சட்டம் எட்டிப் பிடிக்கமுடியாதவிதத்தில், ஏமாற்று வித்தைகள் பல நடத்தி, கோடிகோடியாகப் பொருள் ஈட்டினான்.

துரைத்தனத்தின் கண்களிலேயே மண்தூவிக் கோடி ரூபாய் பறித்துக்கொண்டான்!! எனினும் அவனை அயோக்யன் என்றல்ல, சீமான் என்று அழைத்தனர். அக்ரமக்காரன் என்று அல்ல, 'அதிர்ஷ்டசாலி' என்று அழைத்தனர்! அவன் வணிகக்கோமான்! வியாபார தந்திரம் தெரிந்த நிபுணன்!—என்றெல்லாம் பாராட்டினர். அவனே, வழிப்பறி நடத்திய கொள்ளைக்காரனைவிடக் கொடுமைகளைக் கூசாமல் செய்துதான் 'கோடீஸ்வரன்' ஆனான்.

கத்தி காட்டினான் வழிப்பறிக்காரன்—இவன் புன்னகை காட்டினான், பொருள்பறிக்க!

காடு, வழிப்பறிக்காரனின்உறைவிடம், தொழிலிடம்; இவனுக்கோ நகரம் உறைவிடம், அங்காடி தொழிலிடம்! பகற்கொள்ளைக்காரன் இவன்—பதறப்பதற வெட்டினானில்லை, பசப்பிப் பசப்பி ஏய்த்தான்!

இப்படிப்பட்ட பகற்கொள்ளைக்காரன், காங்கிரசின் தேர்தல் நிதிக்குப் பணம்கொடுத்திருக்கிறான்!!

பெற்றுக்கொண்டனர், காங்கிரஸ் தலைவர்கள் — கூசாமல், குமுறாமல்!!

முந்திரா ஊழல்பற்றிய விசாரணை நடந்தபோது, இந்த அக்ரமம் அம்பலமாயிற்று!!

காங்கிரசின் தேர்தல் நிதிக்கு பெரும் பொருள் கொடுத்து, ஆளவந்தார்களின் அன்புக்கு உரியவனாகி விட்டதனாலேயே, முந்திரா, அக்ரமச் செயலைத் துணிந்து செய்திடமுடிந்தது, என்று ஆய்ந்தறிந்த அறிவாளர் அறைந்தனர்!!

வழிப்பறி நடத்தியோ, மோசடி செய்தோ, இருட்டுச் சந்தை நடாத்தியோ, இலாபவேட்டையாடியோ, பொருள் ஈட்டினாலும், எமக்கு அதிலே என்ன பங்கு? என்று கேட்டுப் பெற்றிடும் போக்கிலே, நாட்டுக்குரியார் யாமே!-என்று நாப்பறை கொட்டும் காங்கிரஸ் நாயகர்கள் நடந்துகொண்டனர். நாடு அறியும்! நல்லோர் மனம் பதறிற்று, நாமும் அறிவோம்.

"சட்டப்படி, குற்றமற்றதாக இருக்கலாம் — ஆனால் பெரிய தொழிலதிபர்களிடம் கைநீட்டிப் பெரும் பொருளை ஆளும் கட்சி பெறுவது, அறம் ஆகாது! அத்தகைய முறைகேடு நேரிடுவது, குடியாட்சியின் மாண்பினையே குலைத்துவிடும்" என்று நீதிமன்றத்தினரே எடுத்துக்காட்டினர், டாட்டா எனும் வடநாட்டுக் கோடீஸ்வரரிடமிருந்து பெரும் தொகையைக் காங்கிரஸ், தேர்தல் நிதியாகப் பெற்றது குறித்து வழக்கொன்று தொடுக்கப்பட்டபோது.

"காங்கிரஸ் கட்சியிடம் ஆட்சிப்பொறுப்பு இருந்தால் மட்டுமே, எமது தனி உடைமைக்குப் பாதுகாப்பும், இலாபம் ஈட்டிக் குவிக்க நல்வாய்ப்பும் இருக்கும்; மேலும் காங்கிரசாட்சி அமைந்தால்தான், எஃகுத்தொழில் தேசிய மயமாக்கப்படாமலிருக்கும்; எனவே, எங்கள் தனி உடைமையின் தற்பாதுகாப்புக்காகக், காங்கிரசாட்சி தொடர்ந்து இருக்கச்செய்வது, எமது கடமையாகிறது" என்ற கருத்துப்பட, வழக்குமன்றத்திலே, டாட்டா வணிகக்கோட்டத்தினர் எடுத்துரைத்தனர்.

தம்பி! காட்டில் மறைந்து திரியும்கொள்ளைக்காரனும், சட்டத்தை ஏய்த்துச் சுறண்டும் பகற்கொள்ளைக்காரனும், சர்க்காரிடம் சலுகைகள் பெற்றுக் கொழுத்துக்கிடக்கும் கோடீஸ்வரனும், கொட்டிக் கொடுக்கும், பணத்தைக் குவித்துவைத்துக்கொண்டு, கொடிகட்டி ஆள்கிறோம் பொதுமக்கள் ஆதரவால்'—என்று பேசுகின்றனர் காங்கிரஸ் கட்சியினர்.

ஒரிசாவில், ஒரு திங்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற தேர்தலில் காங்கிரஸ் நடத்திய தில்லுமுல்லுகளைப் பல தலைவர்கள் எடுத்துக்காட்டினர்—படித்திடும் எவரும் பதறாமல் இருக்கமுடியாது.

பத்துப் பதினைந்தே ஆண்டுகளில், ஒரிசா மாநிலத்திலேயே மிகப்பெரிய முதலாளியாகத், தொழிலதிபராக ஓங்கி வளர்ந்துவிட்டுள்ள பட்நாயக் என்பவர், பணத்தைப் பலவழிகளிலும் ஈட்டி, வாரி இறைத்து, வெற்றியைத் தட்டிப் பறித்துக்கொண்டார். பொதுமக்களின் நல்லாதரவை அல்ல, பெரும் பொருள் படைத்தோர் துணிந்து இறங்கினால், ஜனநாயகத்தை விலைகொடுத்து வாங்கித் தமக்கு 'எடுபிடி'யாக்கிக்கொள்ளமுடியும், என்பதைத்தான் ஒரிசாவில் காங்கிரஸ் பெற்ற வெற்றி காட்டுகிறது என்று அரசியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

"சட்டம் ஒரு கழுதை—பயந்து பின்னால் செல்பவர்களைக் காலால் உதைக்கும்; துணிந்து முன்புறம் சென்றாலோ, பயந்து ஓடும்" என்று காலஞ்சென்ற கல்கி கூறினார்.

ஒரிசாத் தேர்தலில், சட்டம் குறுக்கிடுமோ என்ற அச்சமற்று, பட்நாயக் நடந்துகொண்டார்; வெற்றி கிட்டிற்று.

இந்தியத் துரைத்தனத்தின் பாதுகாப்புத்துறைக்கு அமைச்சர், கிருஷ்ணமேனன். இவர், நேருவின் நண்பர்; பட்நாயக்குக்கு மிகவும் வேண்டியவர்.

பாதுகாப்புத்துறைக்கு ஜீப் மோட்டார்கள் தேவை; இதற்கான 'ஒப்பந்தம்' பட்நாயக்கின் யோசனைப்படி, பம்பாயில் உள்ள மகேந்திரா கம்பெனிக்குத் தரப்பட்டதாம்! அந்த மகேந்திரா கம்பெனியினர், பாதுகாப்புத்துறைக்காகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த ஜீப் மோட்டார்களில் நூறு மோட்டார்களை, இலவசமாக, ஒரிசா தேர்தலுக்குக் கொடுத்தனராம். ஒரிசாவில், மூலை முடுக்கெல்லாம், ஓடிக்கொண்டிருந்த, புத்தம்புதிய ஜீப்மோட்டார்களைக் கண்டு, பொதுமக்களே மலைத்துப்போயினர், மாற்றுக் கட்சிகள் மருண்டுபோயின! தேர்தல் முடிந்ததும், ஜீப் மோட்டார்கள், திரும்பவும் கம்பெனிக்கு அனுப்பப்பட்டுப் பழுதுபார்க்கப்பட்டு, மெருகு ஏற்றப்பட்டுப், பாதுகாப்புத் துறைக்கு அனுப்பப்படுமாம்!!

சட்டப்படி பார்த்தால், மிகப்பெரிய குற்றம்.

அறமுறைப்படி பார்த்தால், சகிக்கமுடியாத அக்ரமம்.

ஆயினும், துணிந்து செய்தனர்; சட்டம் வாய்பொத்திக் கிடந்தது; அறம், மாண்டுதான் ஆண்டு பதினான்கு ஆகிவிட்டனவே! பாவம், அறம் என்ன செய்யமுடியும்!!

ஒரிசாவில் நடைபெற்றது, ஒத்திகை! பட்நாயக் முறை, பொதுத் தேர்தலின்போது எல்லா மாநிலங்களிலும் புகுத்தப்படும்—என்று வெளிப்படையாகவே சில காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பேசுகின்றனர். அவர்களைவிட 'ஆபத்தானவர்கள்' அந்த யோசனையை, உள்ளத்திலே மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, உதட்டிலிருந்து ஜனநாயகத் தேன் துளியைச் சொட்டவிடுபவர்கள்!!

கோர்வாலா என்பவர், நிர்வாகத்துறை நிபுணர்—அவருக்குக் காங்கிரஸ் கட்சியிடம் மனமாச்சரியம் ஏற்பட எந்தக் காரணமும் இல்லை—எதையும் எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்த எரிச்சல்காரர் அல்ல; எதிர்க்கட்சி நடத்திடுபவருமல்ல. துரைத்தனம் தூய்மையாக நடத்தப்படாவிட்டால், பொதுமக்களின் வாழ்வு குலையும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்.

காங்கிரஸ் கட்சி தேர்தல் நிதி திரட்டும் போக்கை கோர்வாலா மிக வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார்.

மக்களாட்சி முறைப்படி நடத்தப்படும் தேர்தல், பணச் செலவின்றி நடைபெறாதுதான்; பெரும் அளவு பணம் தேவைப்படத்தான் செய்யும்; ஆனால், அந்தப் பணம், எந்த முறையில், எவரெவரிடம் திரட்டப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்துத்தான், நேர்மை நிலைக்குமா என்பது இருக்கிறது. இலட்சக்கணக்கிலும், பல்லாயிரக் கணக்கிலும், பெரிய புள்ளிகளிடம், காங்கிரஸ் கட்சி, தேர்தல் நிதி திரட்டுகிறது. அந்த விதமாகத் தேர்தல் நிதி திரட்டினால், பிறகு, அந்தப் பெரிய புள்ளிகளைப் பாதிக்கத்

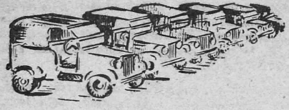

தக்க திட்டங்களை, எப்படிக் காங்கிரசாட்சி மேற்கொள்ள முடியும்! சமதர்மம்பற்றி இனிக்க இனிக்கப் பேசலாமே தவிர, செயல்பட முடியுமா?—என்று கோர்வாலா, கேட்கிருர். பதில் உண்டா? இல்லை!!

அசோக்மேத்தா கூறினர், பம்பாயில் அமைச்சராக மொரார்ஜி தேசாய் இருந்தபோது, பெரிய தொழிலதிபர்களை நயத்தாலும் பயத்தாலும், மயக்கியும் மிரட்டியும், தேர்தல் நிதிக்குப் பணம் திரட்டினர் என்று.

பெரிய தொழிலதிபர்கள் எவரும் பணம் தந்ததில்லை என்ரு மொரார்ஜி தேசாய், பதிலளித்தார்? இல்லை! மிரட்டவில்லை! ம யக்கவில்லை! தாமாக மனமுவந்து, காங்கிரஸ் மீது உள்ள பக்தியினல் பணம் கொடுத்தார்கள் என்று பதிலளித்தார்!!

புத்தி கூர்மை இருக்கிறது பதிலில், ஆனல் இதய சுத்தி இருக்கிறதா?

சில நாடகங்களில் காண்கிறோமல்லவா, கூரிய கட்டாரியை முதுகுப்புறம் அழுத்திக்கொண்டே, இன்று முதல் படைத்தலைவர் இட்டதுதான் சட்டம்! யோகாப்பியாசத்தில் நான் ஈடுபடப்போவதால், இன்றுமுதல், அரசஅலுவலை, என் அன்புக்குரிய படைத்தலைவர் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறேன்-என்ற பிரகடனத்தை மன்னனைக்கொண்டே பிரபுக்களுக்குப் படித்துக் காட்டச் செய்யும் படைத்தலைவனை!! அதுபோல, அதிகாரபலம், அதனல் மூட்டக்கூடிய அச்சம், எழச்செய்யக்கூடிய ஆசை, இவைகளைக் காட்டிக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள், கனதனவான்களை, காங்கிரஸ் பக்தர்கள் என்று அறிவிக்கச் செய்கிருர்கள். இது நாடறிந்தஉண்மை!! வேறென்று; பணம் அதிகம் இல்லாவிட்டாலும், அதைஈடுசெய்யத்தக்க விதமான தந்திர புத்தி படைத்த சிலர், சீமான்களாகிக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலுள்ளவர்கள், காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்களின் திருப்பார்வை தமது பக்கம் விழவைக்கத், தந்திரமுறைகளைக் கையாண்டு வருகின்றனர்.

தம்பி! இது நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம்! ஊரையும் பேரையும் மட்டும் கேட்காதே.

"அவருக்கு, நமது கழகத்தின்மீது மிகுந்த பற்றுதல்."

"அவருக்கா? சிவப்பழம் என்கிருர்கள், நம்மை நாத்திகர் என்று தூற்றுகிருர் என்கிருர்கள்."

"வெளியே அப்படித்தான் தெரிவார்; பேசுவார்; ஆனல், உள்ளூர அவர், முழுக்க முழுக்க நம்மவர்."

"என்னமோ அப்பா! என்னல் நம்பமுடியவில்லை!"

"யாருமேதான் நம்பமாட்டார்கள். ஆனல், நான் சொல்வது உண்மை என்பதை, நீங்களே பார்க்கத்தானே போகிறீர்கள்—இன்று. கூட்டம் முடிந்ததும், விருந்துஅவர்விட்டிலேதான்!!"

"அவருடைய வீட்டிலா? ஏனப்பா, அப்படி ஏற்பாடு செய்கிருய்? நமது கட்சியில் உள்ளவரல்லவே, அவர்!"

"நம்ம வீட்டிலேதான் விருந்து—இது என் கண்டிப்பான உத்தரவு-என்று கூறிவிட்டாரே"

"அவர் யாரப்பா, நமக்கு உத்தரவுபோட!"

"உத்தரவு என்று நான் தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டேன். வேண்டுகோள்!"

தம்பி! எனக்கும் ஒரு ஊரில் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்து, என்னை அழைத்துப்போகவந்திருந்த, கழகத் தோழருக்கும், நடைபெற்ற உரையாடல், மேலே, குறித்திருப்பது.

கழகத் தோழர் குறிப்பிட்டவர், பெரிய புள்ளியாகிக் கொண்டுவருபவர்! அதற்கான அறிகுறிகள் இருந்தன! அலுவல்கள் அப்படி! நிலபுலம் உண்டு! தொழில்கள் பலப்பல! அவருடைய அரசியல் என்பது, மொத்தமாக ஒரு வாரத்துப் பத்திரிகையை, ஒரு புரட்டுப்புரட்டிவிட்டுப், பழைய பேப்பர்காரனுக்கு எடைபோட்டுக் கொடுக்கும் அளவிலும் வகையிலுந்தான் இருந்தது.

அமைச்சர்கள், திறப்புவிழாக்களுக்கு வருகிற போதெல்லாம், அடக்க ஒடுக்கத்தையும், பற்று பாசத்தையும் காட்டிக்கொள்ளும்விதமாக, மேடைக்குப்பக்கம் அமருவார்! அமைச்சரின் உரையின் அருமையை உணர்த்தக் கைஒலி எழுப்புவார்! கதர்மாலை போடுவார்! கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனவே, அவருக்கு நமது கழகம் என்ருல் உயிர், என்று தோழர் சொன்னபோது எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

கூட்டம் நடைபெற்றது; அவர் மேடை அருகில் இல்லை.

மாலை போட்டார்கள் எனக்கு; அவர் பெயரால் அல்ல; அவருடைய 'கம்பெனி'யின் பெயரால்!! பொருளும் விளங்கிற்று; என் நண்பனுடைய திகைப்பும் தெரிந்தது.

விருந்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

வீட்டுக்கு வெளியே வரவேற்று நின்ருர், பெரிய புள்ளி!

கதராடை! கட்டுக்கட்டாக விபூதி! கனிவான பார்வை —ஆனல் அதிலே ஓர்விதமான கெம்பீரம் வேண்டுமென்றே புகுத்தப்பட்டிருந்தது!!

"இவர்தான்......" என்று அவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் நண்பர்.

"நம்ம கழகம் என்ருல் உயிர்! இந்தக் கூட்டம் நடத்தக்கூட இவருடைய உதவி, நிரம்ப!"—என்ருர் மற்ருேர் கழகத்தோழர்.

"அப்படியா?" என்றேன் நான். அசை! பொருள் இல்லை!!

"அதெல்லாம் நம்பாதீர்கள். நான், காங்கிரஸ் கட்சி. கழகம் நல்லதோ கெட்டதோ, எனக்குத் தெரியாது. ஊருக்குப் பெரியவன் என்ற முறையில், நமது ஊருக்கு வருகிற 'பெரிய மனிதர்களை' வரவேற்று உபசரிப்பது, என் கடமை. எங்கள் குடும்பத்தில் இது, தலைமுறை தலை முறையாக நடந்துவருகிறது. கிருபானந்தவாரியார், நம்ம வீட்டில்தான் தங்குவார்! கிட்டப்பாகூட ஒருதடவை இங்கு வந்து தங்கி இருந்ததை, போன வருஷம், கே. பி. சுந்தராம்மாள் இதே இடத்திலே நின்றுகொண்டுதான் சொன்னார்கள்! கம்யூனிஸ்ட் கந்தசாமியும் இங்கு வருவார்! வேறு எங்கே போவார்கள்! எங்கள் வீடே ஒரு குட்டிப் பார்லிமெண்டு! என் கடையிலே கணக்கு வேலை பார்க் கிறானே கபாலி அவன், கழகம்! இன்று கூட்டத்துக்கான வேலையிலே பாதி அவன் தலையிலேதான் விழுந்தது. என்னமோடா அப்பா! மாடுபோல உழைக்கிற ஜென்மம் நீ. இப்படி உயிரையே வைத்திருக்கிறாய் கழகத்தின்மீது. கழகம் உனக்கு என்ன வாரிக்கொடுக்கப்போகிறதோ தெரியவில்லை என்று நான்கூடக் குத்தலாகப் பேசுவேன்-பயல் சளைக்கவேமாட்டான்—முதலில் கடமை, பிறகே உரிமை என்பான். கெட்டிக்காரன்!" என்று பேசிக் கொண்டே போனார்.

கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடவில்லை! அது அமைச்சர் கள் வருகிறபோது செய்வார் போலிருக்கிறது. அமைச் சர்கள் சம்மதித்தால்!!

தம்பி! மற்ற விவரம் சலிப்பை உண்டாக்கும்; பாடம் என்ன என்பதைக் கேள்---அவர், கழகத்தாருடன் கனிவாக இருக்கிற 'சேதி' கிளம்பியதும், உள்ளூர்க் காங் கிரஸ் கமிட்டியிலே பேச்சு! மாவட்டம் வரை பரவிற்று! மந்திரிகளின் காதுக்கே சென்றதாம்! விளைவு என்ன தெரியுமோ? அமைச்சர் அந்த ஊருக்கு வந்தபோது, பக் கத்திலே இவர்!! ஆமாம்! காங்கிரசுக்குத் 'தூண்' ஆகி விட்டார்! தேர்தலுக்கும் தயாராம்!!

இப்படிப்பட்ட தந்திர முறை தெரிந்த செல்வவான் களும் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள்!! எவரையும், காங் கிரஸ் கட்சி, பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தவறுவதில்லையே!!

தஞ்சைத் தரணியில் நடைபெற்ற 'சம்பவம்' ஒன்று கூறுகிறேன், தம்பி! இன்றைய காங்கிரஸ் முகாமில் உள் ளவர்களின் இயல்பு விளங்கிவிடும்.

கள்ளுக்கடை மறியல் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நேரம். தூய கதருடையும், அதனினும் தூய்மையான இதயமும் கொண்ட தொண்டர்கள், கள் ளுக்கடை மறியல் செய்கிறார்கள்.

குடிகாரர்களின் காலில் விழுந்து கெஞ்சுகிறார்கள்.

கடைக்காரனிடம் மன்றாடுகிறார்கள்.

ஊரெங்கும் ஒரே பரபரப்பு!

"யார் பெத்த பிள்ளைகளோ பாவம், இப்படிப் படாத பாடுபடுகிறார்கள், பாழாய்ப்போன குடியை ஒழிக்க" என்று மூதாட்டிகளெல்லாம் கூறி வாழ்த்தினர்.

"பார்த்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது---ஆனால் பானையைப் பார்த்தால், விட மனம் வரமாட்டே னென்கிறதே! நல்ல பிள்ளைகள்! நம்ம காலிலே விழுந்தே கும்பிடுகிறார்கள். நல்லதுதான் சொல்கிறார்கள்---குடி குடிகெடுக்கும், விட்டுவிடு! வீடு விளங்கும்! நாடு வாழும்! என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். உருட்டி மிரட்டிப் பார்த் தால்கூட அசையமாட்டேனென்கிறார்கள். பரிதாபமாகத் தான் இருக்கிறது" என்று குடிகாரனேகூடப் பச்சா தாபம் காட்டுகிறான்.

அப்படிப்பட்ட நேரத்திலே, கள்ளுக்கடை நடத்தி, கனவான் ஆகிக்கொண்டு வந்த ஒருவர், கடுங்கோபம் கொண்டார்!

அவர், தன் வீட்டுப் பிள்ளை பீடி குடித்தானென்று கேள்விப்பட்டால்கூட, அலறித் துடித்து அடித்து மிரட்டி, ஆகுமாடா பயலே இந்தக் கெட்ட காரியம்! கேவலமல் லவா!! பீடி பிடித்தால், மார்பு உலர்ந்து, இருமல் ஏற் பட்டு, ஈளைகட்டி ஆளையே உருக்கித் தள்ளிவிடுமே! உனக்கேனடா இந்தக் கெடுமதி?" என்று கொதித்துக் கூறி இருப்பார்; கோல்கொண்டு தாக்கியிருப்பார். ஆனால், குடிகெடுக்கும் குடிமூலம் கொள்ளை அடிக்கிற காரணத்தால் குடிக்கவேண்டாம் என்று கெஞ்சுகிற மறி யல் தொண்டர்கள்மீது கோபத்தைக் கக்குகிறார்! காட்

டுக் கூச்சலிடுகிறார்! பேயாட்டமாடுகிறார்! குடிகாரர் களுக்குப் போலீஸ் பாதுகாப்புத் தருகிறார்.

பயப்படாதிங்கடா! எல்லாம் பொடிப் பயலுங்க! ஏலே டே! எவனுச்சும் என் கடை வாசற்படியை மிதிச்சி கும்பிடு போட்டா தொலைச்சிடுவேன் தொலைச்சி. குடி குடியைக் கெடுக்குமாமா? புதுசாக் கண்டு பிடிச்சானுக! காந்தி சொன்னாராம் காந்தி! கொண் டாங்கடா உங்க காந்தியை! கேட் கறேன். குடி கெடுதலா! அப்படின்னா காப்பி டீ கொக்கோ ஓவல்? இதெல்லாம் கெடுதல் இல்லையான்னு கேட்கறேன்; சொல்லச் சொல்லு பதில்! முடியுமா!! அட பாலைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளேன். என்னவாம் அது? பசு வோட இரத்தமல்லவா? அதைமட்டும் குடிக்க லாமா குடம் குடமா?

இவ்விதமாகவெல்லாம் பேசிக் காங்கிரஸ் தொண்டர் களை ஏசிக் கடையை இலாபகரமாக நடத்திக்கொண்டு வந்தார். காங்கிரஸ் தொண்டர்களோ துளியும் தளர்ச்சி அடையவில்லை. கடை முதலாளியின் ஏவு தலால் குடியர்கள் எச்சிலைத் துப்புவார்கள்! எதிரே நின்று ஏசுவார்கள்! ஆபாசமாக நடந்துகொள்வார்கள். இவர் இடிஇடியெனச் சிரிப்பார்! சபாஷ் பட்டம் கொடுப் பார்! அது மட்டுமா? அந்த வீரச் செயலுக்குப் பரிசாக

ஒரு மொந்தையோ இரண்டோ இனாமாகக்கூடத் தருவார்!

அப்படிப்பட்ட 'அறம் அறிந்த நாட்டுப்பற்று மிகுந்த நல்லவர்!!

இதனையெல்லாம் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் அடங்காதது கண்டு வெகுண்டார். மூளை வேகமாக வேலை செய்தது; ஒரு திட்டம் தீட்டினார்!

ஒருவனைப் பிடித்து உள்ளே ஊற்றி, தன் யோசனையைச் சொன்னார்.

அவன் எடுத்தான் சவுக்கு! ஓடினான் கள்ளுக்கடை நோக்கி ஓங்காரக் கூச்சலிட்டபடி!

கடை முன்னால் மறியல் நடத்திக்கொண்டிருந்தனர் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள்---அவர்கள்மீது வீசினான் சவுக்கு!

'சண்டாளப்பசங்களா! எனக்கா துரோகம் செய்யத் துணிந்துவிட்டிங்க! குடிகாரன் குடிகாரன்னு, நீங்க யாராரைச் சொல்றிங்களோ, அவங்களெல்லாம், என்

னோட பக்தனுங்களாச்சே! என் பக்தனுங்களுக்கு ஒரு கெடுதல்வந்தா, நான் பார்த்துகிட்டா இருப்பேன்! பார், உங்களை என்ன பாடுபடுத்தறேன் என்று. படுத்துத் தூங்கும்போது, பாம்பா வந்து கடிக்கப்போறேன்! வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தமா வடிஞ்சி, ஐயோன்னு மாண்டு விடப்போறிங்க! என் சாபம் பொல்லாது! நான் யார் தெரியுமா? தெரியுமாடா நான் யாருன்னு? நான் தாண்டா, மதுரைவீரன்!"---என்று கொக்கரித்தான், ஆவேசம் வந்ததுபோலப் பாசாங்கு செய்து.

சவுக்கடிபட்டனர்; சாபம் பெற்றனர்; எனினும், சளைக்கவில்லை.

மதுரைவீரனாக நடக்கச்சொல்லிக், காங்கிரஸ் தொண்டர்களுக்குச் சவுக்கடி வாங்கிக்கொடுத்த தூயவர் மேலவர் இன்று தம்பி! காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ. யாகி விட்டார், பரிசுத்தமாகிவிட்டார்!!

கள்ளுக்கடைகளை அடைத்தாகவேண்டும் என்று சட்டம் பிறக்கிறவரையிலே அதிலே அடித்துத் திரட்ட வேண்டியதைத் திரட்டிக்கொண்டார்! கள்ளுக்கடை நடத்தச் சட்டம் இடம்கொடுக்காது என்று ஏற்பட்ட பிறகு கதர்க்கடையின் தயவுபெற்றால் ஆளவந்தார்களின் அன்பும் ஆதரவும் கனகச்சிதமாகக் கிடைக்கும் என்பதைக் கண்டுகொண்டார்; காங்கிரஸ்காரராகி விட்டார்!!

அன்று அப்படி நடந்துகொண்டோமே என்ற அச்சம் அவருக்கு இல்லை; அன்று நமது கட்சியைத், தொண்டர்களை இழிவுபடுத்தியவரை எப்படி மனம் ஒப்பி, நமது கட்சியிலே நடுநாயகமாக்கிக்கொள்வது என்ற வெட்கம் காங்கிரசின் தலைவர்களுக்கு இல்லை! ஏன்?

பெரியபுள்ளி! நிறையப்பணம்!! தேர்தலில் வாரி இறைப்பார்! வெற்றிகிடைக்கும்! கிடைத்தால் காங்கிரஸ் கட்சியின்வெற்றி என்று கொண்டாடலாம் என்று ஒரு நப்பாசை பாவம், காங்கிரசாருக்கு!!

உண்மையான காங்கிரஸ் தொண்டர்களுக்கு பாவம் வேதனை இருக்கிறது---இருந்து? அவர்களுக்குக் காங்கிரசிலே இடம் ஏது? தொண்டுசெய்யவேண்டிய நிலையே இல்லாதபோது தொண்டர்கள் எதற்கு? இப்போது இளைஞர் காங்கிரசல்லவா தேவைப்படுகிறது! காங்கிஸ் தொண்டர்களல்லவே!!

தம்பி! காங்கிரசுக்கு ஒரே நோக்கம் — தேர்தலில் வெற்றி பெறுவது. அதற்காக, எவரெவர் கிடைத்தாலும், முன்பு அவர் எப்படி நடந்துகொண்டவராக இருப்பினும், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சகித்துக்கொண்டு, அவருடைய பணத்தைக்கொண்டு, ஜனநாயகத்தை விலை கொடுத்து வாங்கிக், கட்சி வெற்றிபெற்றது என்ற விருது பெறவேண்டும்—இதுதான், நோக்கமாகிவிட்டது

அண்ணா! நாம் தேர்தலில் ஈடுபடுவதும், சொந்த இலாபம் கருதித்தானாம்! கொள்கை பரப்ப அல்லவாம்! சட்ட சபையிலா, திராவிடநாடு கிடைக்கும், அட பைத்யக்காரர்களா! தூக்குமேடை ஏறி அல்லவா, திராவிடநாடு பெறமுடியும்!!—என்று கேட்கிறார்கள், என்று கூறுகிறாய்—தம்பி! புரிகிறது!!

கூறுபவரில் இருவகையினர் உளர்.

ஒரு வகையினர், நெடுநாட்களாகக் கூறிவருபவர்கள்—பரம்பரை ஆண்டிகள் என்று வைத்துக்கொள்ளேன்—ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்லிவைத்தேன். அவர்கள் உண்மையிலேயே, 'பிரபுக்கள்'. அந்தஸ்த்தில்!

இன்னொருவகையினர், எரிச்சலால் பேசுபவர்—பஞ்சத்தால் ஆண்டிகள் என்று வைத்துக்கொள்ளேன்.

எவராக இருப்பினும், அவர்தம் இந்தப் பேச்சுக்கு, ஏச்சுக்கு, நான் பதில் தேடித் தொலைப்படவேண்டியதில்லை. அறிவுத் தெளிவும், அபாரமான துணிவும் கொண்டவர்கள், 'அருளிய' பதில், ஏராளமாகக் கைவசம் இருக்கிறது!!

அது அத்தனையும் 'குப்பைகூளம்'—என்று கூறி, இதோ தருகிறோம் கட்டித் தங்கம், கெட்டி முத்து, என்று, இன்று முற்றிலும் மாறான பேச்சுப் பேசுவரேல், காலையில் ஒன்றும் மாலையில் ஒன்றும் என்ற கவிதா வாக்கியத்தைத்தான் பரிசாக அளிக்கவேண்டும்! வேறென்ன தர முடியும்!!

இந்தத் தீனாமூனாக்காரர்களைக் கேட்கிறேன், அட மடையர்களே! திராவிடநாடு வேண்டும் என்கிறீர்களே! அது கிடைக்கும் இடம் சட்டசபையா! குதிரைக்குக் கொம்பு இருந்தால், சட்டசபையில் திராவிடநாடு இருக்கும்!!—என்று பேசிவிட்டு, எப்படி? வெண்கலக்கடையிலே

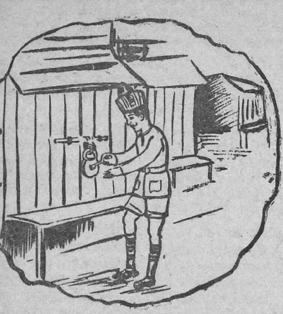

வேழம் புகுந்ததுபோலிருந்ததா பேச்சு? என்று, பக்கம் உள்ளோரைக் கேட்டுப், பரவசமடையக்கூடும்!

அருமை! அருமை! தாங்கள் பேசிய உடனே, எனக்குக் கற்பனை சுரக்க ஆரம்பித்துவிட்டது; கவிதை வழியப் போகிறது, கலயம் கலயமாக என்று கூறி,

திராவிடநாடு திராவிடர்க்கென்று தேடிடும்
மதியிலிகாள்!

திராவிடநாடு எலும்புக்கூடு எழுந்து நடவாது!!
எண்ணம் பலிக்காது!!

என்று பாடி மகிழக்கூடும்.

அதிலும், நம்மைவிட்டு நண்பர்கள் சிலர் விலகிவிட்டதால், புதிய துணிவு பெற்ற, போக்கிடமற்றவர்கள், மெத்தத் தெரிந்தவர்போல், ஏதேதோ பேசித்திரிகின்றனர்.

திராவிடநாடு சட்டசபையில் இல்லை!

சட்டசபை என்பது இந்தியப் பேரரசுக்கு உட்பட்டது, அதில் இருந்துகொண்டே, திராவிடநாடு கேட்டுப் பெற முடியும் என்பது வெறும் சூது.

பதவிப்பித்துக் கொண்டதனுலேயே, சட்டசபை நுழைய விழைகிருர்கள்.

பொதுமக்களை ஏய்த்திட, தமது பதவிப்பித்தை மறைத்திட, திராவிடநாடு பெறப்போகிருேம் என்று பசப்புகிருர்கள்! நாட்டினரே நம்பாதீர்கள்! நல்லோரே நம்பாதீர்கள்!!—என்று பேசுகின்றனர்.

தம்பி! பதவிப்பித்தன் யார் என்பதற்கு ஒரு இலக்கணம் வேண்டுமா? நான் கண்டுபிடித்தது அல்ல! ஏ! அப்பா! என்னுல் முடிகிற காரியமா அது!! தரப்பட்ட இலக்கணம்!

"கொண்ட கொள்கையைக் கண்ட பதவிக்குக்
காவு கொடுப்போரே, பதவிப் பித்தர்கள்!"

பலே! பலே! இரத்தினச் சுருக்கமாக இருக்கிறதே, என்கிருயா? 'இரத்தினம்' 'மாணிக்கம்' 'முத்து' 'வைடூரியம்'—என்றெல்லாம் போற்றத்தக்க அறிவுரைகள் ஊற்றுப் பெருக்கெடுத்து ஓடிவந்த வேளையில், நம்மை நாடிவந்த நல்லுரை இது!! நீர் நிரம்பிய ஆற்றினிலே, வாளையும் வராலும் துள்ளிடக் காண்கிருேம்! நீர் வற்றிப் போய், இங்கும் அங்கும் சேற்றுக் குழம்பு இருக்கும் போது? கெண்டைக் குஞ்சுகள்! தவளைக் கூட்டங்கள்! நண்டுகள்! நத்தைகள்! புழுக்கள்! பூச்சிகள்! இவை தானே, இருக்க முடிகிறது! பாவலர் பாடிட, பாவையர் குடைந்து விளையாடிட, தீட்டிடத்தகும்அழகு என்று ஓவியர் கொண்டாடிட, கோலாகலமாகத்தான் ஆறு, கலகல வெனும் ஒலி எழுப்பியே, கண்டவர் களித்திடும் விதத்திலே களிநடமிடுகிறது—பிறகோ, வருவாய் குறைந்து, உள்ளது செலவாகி, வறண்டுபோகிறது! தெள்ளிய நீரினை அள்ளிப்பருகினல் போதும், கவலையும் களைப்பும் பறந்தோடியேபோகும், கனிரசமும் இதற்கு ஈடாகாது என்றெல்லாம் பாராட்டத்தக்கவிதமாகத்தான், ஆறு காட்சி தருகிறது. ஆனுல், நீறு குறைந்துபோன பிறகு?

அதுபோலத்தான், தம்பி! ஒரு கொள்கையிடம் எவருக்கேனும், பற்று மிகுந்து இருக்கும்போது, அதற்கான விளக்கம் கூற முற்படுவது, கூர்வாள் ஏந்திடும் வீரன், மாற்றர் இடையே பாய்ந்துசெல்வது போன்றது போல இருக்கும்! வாதம் பிரமாதமாக இருக்கும்! உவமைகள் உருண்டோடி வந்திடும்! காரணங்கள், அடுக்கடுக்காகக் கிடைக்கும்!

மறுப்பரேல், கண்கள் கனலைக் கக்கும், வார்த்தைகள் வலிமை மிக்கனவாகும்! கடுமொழி கூறிடத் தோன்றும்!!

திராவிடநாடு எனும் கொள்கையிலே பற்றுக் கொண்ட நிலையில், அதற்கு ஆக்கம் தேடிட அரிய தோர் வாய்ப்பாகச் சட்டசபை நுழைவினை மேற்கொள்ளவேண்டும், என்ற எண்ணம் பிறந்தது. இது கண்டு மனம் பொருதார், சட்டசபையிலா திராவிடநாடு என்று கடாவினர்; கடுங்கோபம் பிறந்தது! பதவிப் பித்துக்கொண்டுதான், கழகத்தவர் சட்டசபை செல்லத் துடிக்கின்றனர் என்று கூறினர்—கூறினேர் சிறுமதியாளர்! என்று சினந்தெழத் தோன்றிற்று. அப்போது இதயத்திலிருந்து வெளிவந்த இலக்கண விளக்கம்தான்,

"கொண்டகொள்கையைக் கண்ட பதவிக்குக்
காவு கொடுப்போரே பதவிப்பித்தர்கள்."

எனும் மணிமொழி!

அது அப்போது, அண்ணு! இப்போது, வேறு என்று கூறுகிருய்! தம்பி! நமக்கு, அந்த 'அப்போது' தான் தேவை! 'இப்போது' இருக்கிறதே, அது நமக்கு வேண்டாம்!!

அப்போது திராவிடநாடு கொள்கையிலே நம்பிக்கை இருந்தது—அதனுல் அப்படிச் சொன்னுர்கள்—என்று கூறுவது கேள் தம்பி! நமக்கு இப்போதும் அந்தத் திராவிடநாடு கொள்கையிலே நம்பிக்கை இருக்கிறது — எனவே, நம்மைப் பொறுத்தவரையில், அப்போது வேறு, இப்போது வேறு, என்பது இல்லை. எனவே, 'அப்போது'அதாவது திராவிடநாடு கொள்கையில் நம்பிக்கை உள்ள நிலையில் கூறப்பட்டதுதான், இப்போதும், போதுமானதாக, அறிவு நிரம்பியதாக

இருக்கிறது!! ஆகவே, தம்பி! சட்டசபை நுழைவு குறித்துப், பொச்சரிப்புக் காரணமாகவோ, பொறுப்பற்ற தன்மையாலோ, எவர் என்ன கூறிடினும், இதோ, இஃதன்றி வேறோர் விளக்கம் நாம் அளிக்கவேண்டுவதில்லை—ஏனெனில், கொண்ட கொள்கையில் பழுது ஏற்படாத காலத்துக் கருத்து இது.

"உலகத்தின் அனுதாபத்தைப் பெருமல் உலகின் எந்த மூலையிலும், அரசியல் நிலையை வேற்றுருக் கொண்டுவிடுவது எளிதல்ல.

"இந்தியாவிற்கு விடுதலை எப்படிக் கிடைத்தது? நேருவே சொன்னார்—நாங்கள் முற்றிலும் எதிர்பாராத வகையில், இந்தியாவிற்குத் திடிரெனச் சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்டது; நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குத்தயாராகக்கூட இருக்கவில்லை,—என்பதாக!

"ஜெர்மனியைப் பாசிச வெறியன் என்று அழைத்துக்கொண்டிருந்த பிரிட்டன், உலகத்தின் முன் தன் முகத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக, இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் வழங்கிற்று.

"1939-க்குப் பிறகு தான், இந்தியாவின் விடுதலைப் பிரச்சினை—ஒரு பிரச்சினை என்பதாக உலகத்தவரின் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது.

"1939-ம் ஆண்டில், இந்தக் காங்கிரசார் எல்லாம் சட்டசபைகளில் நுழைந்து, இந்தியாவின் விடுதலை குறித்துப் பேசினார்கள்.

"ஜின்னாவின் பாக்கிஸ்தான் கோரிக்கை, நமது திராவிட நாடு கோரிக்கையைவிட 'மாற்று' குறைந்தது; முஸ்லீம்கள்—அவர்கள் பல இனத்தவராயிருந்தாலும் ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறி, அவர்களுக்காகப் பாகிஸ்தான் கோரப்பட்டது.

"அந்தக் கோரிக்கை எப்படி ஈடேறிற்று? தேர்தல்கள் நடைபெற்றபோது, முஸ்லீம் லீக் அதில் கலந்து கொண்டது. பஞ்சாபில் முஸ்லீம் லீக் மந்திரி சபை, வங்காளத்தில் பஸ்லுல்ஹக் தலைமையில் முஸ்லீம் லீக் மந்திரிசபை; சிந்து மாகாணத்திலும் லீக் மந்திரி சபை; மேலும் பல மாநிலங்களிலும்முஸ்லீம் லீகர்கள் சட்டசபை உறுப்பினர்களாயிருந்து குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். இப்படிச் சட்ட மன்றங்களில் முழக்கப்பட்டபோது பாகிஸ்தான் கோரிக்கை மேலும் வலுப் பெற்று, வெற்றிபெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றது.

"இன்று உலகத்தில் வளர்ந்துள்ள சூழ்நிலை—இது போன்ற பிரச்சினைகள் உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தாலன்றி வெற்றி பெறுவது கடினம் என்பதுதான்.

"யாரைப் பதவிப் பித்தர்கள் என்று கூறலாம் என்றால், யார் பதவியைப் பெறுவதற்குச் சகலத்தையும் விட்டுவிடுகிறார்களோ, அவர்களைத்தான் கூறலாம்.

"உதாரணம் கூறவேண்டுமானால், நமது சென்னை மந்திரிகள் சுப்பிரமணியமும், ராஜாவும் கிடைப்பார்கள்.

"'தட்சிணப் பிரதேசம் வேண்டும்' என்று பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள், மறுநாள் காலையில், 'தட்சிணப் பிரதேசம் வேண்டுமா—மந்திரிப் பதவி வேண்டுமா?—என்று அவர்கள் தலைவர் கேட்டதும், எங்களுக்கு மந்திரிபதவிதான் வேண்டும்' என்று கூறிவிட்டார்களே—அவர்கள்தான் 'பதவிப் பித்தர்கள்' எனப்படுவோர்!

"கொண்ட கொள்கையைக் கண்ட பதவிக்குக் காவு கொடுப்போரே 'பதவிப்பித்தர்'கள்!

தனி மனிதர்கள் என்ற அளவிலே பதவிப் பித்துக்கு உதாரணமாக சுப்பிரமணியம், ராஜா ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டேன்.

"கட்சி என்ற முறையில், நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்திற்குரிய கம்யூனிஸ்டு கட்சியைக் குறிப்பிடலாம்.

"போன பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்வரை, 'முதலாளிகளின் முதுகெலும்பை முறிப்போம்' என்று பேசிவந்தவர்கள், தேர்தல் நேரத்தில், 'முதலாளிகளின் விரோதம் எதற்காக?--என்று எண்ணினார்களோ, என்னவோ, 'உள்நாட்டு முதலாளிகள் எங்கள் நண்பர்கள்; அவர்களுக்கு நாங்கள் வெளிநாட்டு முதலாளிகளிடமிருந்து பாதுகாப்புத் தருவோம்' என்று பேச முற்பட்டார்கள்.

"இப்படி, தேர்தலுக்கு முன்புவரை, முதலாளிகளை ஒழிப்போம் என்று பேசிவிட்டுத், தேர்தல் நேரத்தில், சட்டசபைகளில் சில இடங்களைப் பெறுவதற்கு உதவுவதற்காக முதலாளிகளின் பாதுகாப்பாளர்களாக-பணியாளர்களாக மாறுகிறார்களே, அவர்கள் பதவிப் பித்தர்கள்!

> "எங்களிடத்தில், அப்படி ஒரு சிறு நெளிவை ஆதாரபூர்வமாக எவராலும் எடுத்துக் காட்ட முடியாதே!
>
> "நாங்கள் தேர்தலில் தோற்றாலும் வெற்றி பெற்றாலும், எங்கள் பரிசுத்தமான இதயம் நிலைக்கும்; அதுவே எங்களுக்குப் போதும்!

தி. மு. கழகம், தேர்தலுக்காகத் திடீரென அமைக்கப்பட்ட கழகம் அல்லவே! தோன்றிய எட்டு ஆண்டுகளாகக் கழகம், மக்களுக்கு மகத்தான பணிபுரிந்திருக்கிறது. கொள்கைக்காக எவ்வளவு பெரிய தியாகத்தையும், எந்த நேரத்தில் கேட்டாலும் தந்து வந்திருக்கிறது.

"இந்த நேரத்தில் சிலர், சட்டப் பிரச்சினை ஒன்றையும் கிளப்பியிருக்கிறார்கள்.

"தேர்தலில் வெற்றிபெற்றால் இவர்கள் எப்படி இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு விசுவாசம் தெரிவிக்

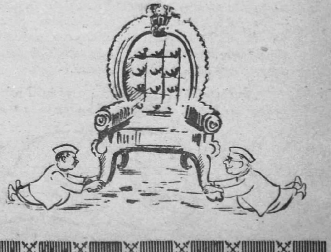

காமல் பதவிப்பிரமாணம் செய்யமுடியும்? அப்படிச் செய்தால்; அதை எப்படி ஏற்பது?' — என்று சிலர் கேட்கின்றனர்.

"1939-ம் ஆண்டிலும், 1946-ம் ஆண்டிலும், ஆச்சாரியாரும்—நேருவும், இன்னபிற காங்கிரசாரும் பதவிப் பிரமாணம் எடுக்கும்போது, மாட்சிமைதங்கிய மன்னர்பிரானுக்கு விசுவாசம் தெரிவித்துவிட்டுத்தான் பதவி ஏற்றனர். அதனாலேயே, மன்னரை இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று எவரும் கூறவில்லை; மன்னருக்கேகூடத் தெரியும்—'இவர்கள் நமக்கு உள்ளன்போடு விசுவாசம் தெரிவிக்கவில்லை' என்று!

"அதுபோல, நாம் இப்போது இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு விசுவாசம் தெரிவிப்பது என்பது எந்த வகையானது என்பதை நாடு நன்கறியமுடியும்."

தம்பி! சட்டமன்றம் செல்வது பொறுப்பு உணர்ந்து தான்கொண்ட கொள்கைக்கு வலிவூட்டும் நோக்குடனேதான், என்பதைக் கொள்கைப் பற்றுள்ள எவரும் மறுக்க இயலாது என்பதற்குச் சான்றுவேறு ஏதும் தேவையில்லை—கொள்கைப்பற்று இருந்தகாலை வெளியிடப்பட்ட இக்கருத்துரை ஒன்றேபோதும்.

திருப்பரங்குன்றம் மாநாட்டிலே குழுமிய கொள்கை மறவாக் கோமான்களுக்கு, இப்படி இலக்கணம் பேசத் தெரியாமலிருக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் கொண்ட கொள்கையைக் கண்ட பதவிக்காகக் காவுகொடுக்கும் போக்கினரல்ல! ஆகவேதான், இலக்கணம் கூறினோர், கொண்ட கொள்கையை விட்டுச் சென்றுவிட்டாரெனினும், இவர்கள் கொள்கையுடன் இணைந்துவிட்டோம் என்பதை எடுத்துக்காட்ட எழுச்சியுடன் கூடினர்—எவரும் கண்டு வியக்கத்தக்கவிதத்தில்! கொள்கைக்காக வாதாடியவர்களே இன்று அதனை இகழ்ந்து பேசுவது, காதுகுடையும் அளவு கேட்கிறது—மனம் பதறத்தான் செய்கிறது—எனினும், எதிர்ப்புரைப்போருக்கு; மறுப்புரைப்போருக்கு, எரிச்சல் மூட்டுவோருக்கு, ஏளனம் பேசுவோருக்கு, அழித்துவிடுவோம், ஒழித்துவிடுவோம் என்று ஆர்ப்பரிப்பவருக்கு, பதிலளிப்பதும் காலக்கேடு என்று உணர்ந்து, மாநாட்டிலே திரண்டு வந்திருந்து தமக்குள்ள கொள்கைப்பற்றினை நாடறியச் செய்தனர். மற்றமற்ற நேரங்களில், மாநாடுகளில் கலந்துகொள்வது, மகிழ்ச்சிக்குரியதாக இருந்திருக்கும் —இம்முறை, களிப்புப் பெறமட்டுமல்ல திராவிடநாடு திராவிடருக்கே எனும் கொள்கைக்கு நாங்கள் துணை நிற்கிறோம், என்பதை எடுத்துக்காட்டும் கடமையை மற்றவர்க்கு உணர்த்தவும் கூடினர்.

அழித்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன் என்று ஒருவர் பேசினால், ஒழித்துவிட்டுத்தான் உறங்கச் செல்

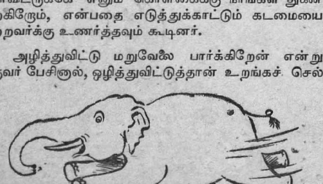

வேன் என்று மற்றொருவர் பதிலுரைப்பது, கடினமுமல்ல, அதற்கு அளவற்ற அறிவும் தேவையில்லை.

இழிமொழி பேசுவோருக்குப் பதில் மொழி, அதனினும் இழிந்ததாகப் பிழிந்தெடுத்துத் தருவது என்பதும் இயலாததுமல்ல, எவரிடமும் பாடம் கேட்கவும் தேவையில்லை—அறிவின் தரம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைந்திருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு ஆபாசநடை மிகுதியாகிக் காணப்படும்;

யானை துரத்திக்கொண்டுவந்தால், அச்சத்துடன், ஐயயோ! என்று அலறுவர்; பன்றி பாய்ந்தோடிவரின், அருவருப்புடன், ஐயயோ! என்று கூறியபடி ஒதுங்கிக் கொள்வர்.

பொது மாநாட்டிலே கூடிய பொறுப்புமிக்கோர், மறுப்புரை கூறிடவோ, வெறுப்புரை பேசிடவோ, நாராச நடை மொழிந்திடவோ விரும்பும் போக்கினரல்ல. நம்மையும் நமது கொள்கையையும், கழகத்தையும் அழித்திடப் போவதாக, முன்பு சிலர் முழக்கமிட்டபோது, இன்று அதே செயலில் தம்மைச் சிக்கவைத்துக் கொண்டவர்கள், கழக எதிர்ப்பாளர்களை எத்தகைய சூடான சொற்களால் தாக்கினர் என்பதை, மாநாட்டிலே கூடியிருந்தோர் மறந்துவிடவில்லை; மறந்துவிடக் கூடியதாகவும் அமைந்ததல்ல, அந்தச் சொற்கள்!! சொற்களா? தீப்பொறிகள்!! அதனைக் கூச்சத்துடன் தான் நினைவுபடுத்தவேண்டி இருக்கிறது — நமது நாக்குக்குப் பழக்கமற்ற சரக்கு, ஆதலால்!

வெத்து வேட்டெத்தனை நாள்! வீணாகிப்போகாதீர்!
திருந்தித் தமிழ்த்தாயை, திராவிடத்தை வாழவைப்பீர்
இல்லையெனில், நீரல்ல; இன்னுமொரு—கூட்டம்
சூழ்ந்து வருமென்றாலும் தூளாக்கிப் போட்டிடுவோம்.

எப்படித் தம்பி! வீரம்! தூளாக்கிப்போட்டுவிடுவோம் எதிர்த்துவரும் கூட்டத்தை என்கிறார்!

அதுசரி, அண்ணா! இன்னுமொரு என்ற வார்த்தைக்குப் பக்கத்தில், எழுத்தற்ற இடம் இருக்கிறதே, அது என்ன அச்சுப்பிழையா? என்றுதானே கேட்க எண்ணுகிறாய். தம்பி! அச்சுப்பிழை அல்ல! பிழை என்னுடையது! எனக்குத் துணிவில்லை, அந்த இழிமொழியை எடுத்துக்காட்ட — எனவே விட்டொழித்தேன்.

கழக எதிர்ப்பாளர்களைக் கடுமொழியால் தாக்கும் போக்கு, நம்மிலே, மிகச்சிலருக்கே உண்டு; அவர்கள் அப்போக்குக் கொண்டதற்குக் காரணமும், நம்மைவிட அவர்கட்கு கொள்கைப் பிடித்தம் அவ்வளவு அழுத்த

மானது என்பதனல் அல்ல, அவர்களின் 'பாணி' அது! பணியும் அஃதே! பிணி என்றும் கூறலாம்!!

'பாணி' கிடக்கட்டும் தம்பி! இன்று அவர்கள் ஈடு பட்டுள்ள பணிகூடக் கிடக்கட்டும், கொள்கை பற்றுக் கொண்டிருந்த நாட்களில் அவர்கள், எத்துணை அழுத்தந் திருத்தமாக, வாதாடினர்கள் என்பதை எண்ணி மகிழ்ச்சி கொள்வோம் — நன்றி கூடச் செலுத்திக் கொள்வேன், என்னைப் பொறுத்தவரையில். உன்னைத் தானே அண்ணு! இழிவாக ஏசுகிருர்கள் என்று ஆயாசத்துடன் கேட்கிருய், தம்பி! எனக்கு, முன்பொரு முறை நான் கூறியபடி, பட்ட கடனைத் தீர்ப்பது போன்று, மனதுக்கு ஒரு நிம்மதியே ஏற்படுகிறது, அவர்கள் ஏசும்போது. எத்துணை புகழாரம் சூட்டினர் கள் — விதவிதமான மலர்களைத் தொடுத்தெடுத்து!! நான், அவர்களுக்கு என்ன தரமுடிந்தது? தம்பி! என்று தழதழத்த குரலில், அன்பின் காரணமாக, அந்தஸ்த்து காரணமாக அல்ல, அழைத்தேன்! அது ஒரு பிரமாதமா! ஆயிரம்பேர், அவர்களை 'அண்ணுச்சி' என்று அழைக்கும்போது, நான் தம்பி! என்று அழைத்ததுகூட ஒரு தவறு என்று எண்ணுகிருர்களோ என்னவோ! போகட்டும்; பகை உள்ளம் உலைக்கூடம் போன்றிருக்கும்—தீப்பொறிதான் வெளிவரும். நான் வியப்படையவில்லை; வெகுண்டிடவுமாட்டேன்! அந்த இயல்பு இறந்துபட்டு எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

எனக்கிருக்கும் மகிழ்ச்சியெல்லாம், ஏற்புடைய கொள்கைக்கு எண்ணிலடங்காதார், எதற்கும் அஞ்சாதார், அணிவகுத்து நிற்கின்ருர், ஐயப்பாடெழுப்பியும் ஆர்ப்பரித்தும் எதிர்த்தும் சிலர், அன்று நாங்கள் சொன்னதெல்லாம் அபத்தம் அநியாயம்! இன்றே உரைக்கின்ரேம். இது உபநிஷதம் என்றே விந்தைப் பேச்சுதனை வீசிடும் இவ்வேளையிலும்!

நீண்ட மனக் குழப்பத்திற்குப் பிறகு, அறிவாளர் சிலர், தெளிவு பெற்றனர்; ஏமாளிகளாகவே நீவிர் இன்னும் இருக்கின்றீர்! இதிலே, மகிழ்ச்சிகொள, மார் தட்ட என்ன உளது? என்றும் கேட்டிடச் சிலர் உண்டு, அறிவேன், தம்பி! அறிவேன்! அன்னர்க்கொன்றுரைப் பேன்;

> கூக்கூ! கூக்கூ! என்று கூவிடாமலே,
> புருவும் அக்கா! அக்கா! வென்றழைக்கும் கிளியு
> மாகுமா!!
>
> கூகூ! கூகூ! என்று கூவிடும் கிளி!
>
> அன்னே, மாடப்புருவே! மாமரக்குயிலே!
> பச்சைக்கிளியே! பாகே! என்று அழைத்திட்டாலும்
> குழவி, அம்மா! அம்மா! என்றே இசைக்கும்,
> அறியீரோ நீவிர்!!

என்ன அண்ணு! புருவும் குயிலும் கிளியும் குழவியும், எப்படி எப்படிக் குரலெழுப்பும் என்பது யாருக்கும் தெரியாதென்று, கூற வந்துவிட்டாய், என்று கேட்டு விடாதே, தம்பி! நான் கூறுவது, வேருேர், உண்மையை விளக்க! எப்படி, குயிலும் கிளியும். புருவும் குழவியும், தத்தமக்கு இயற்கையாக அமைந்துள்ள ஒலியையே மொழிந்திடுமோ, அதுபோலத் திராவிடர் திராவிடநாடு என்றுதான் முழக்கமெழுப்புவார்கள்—அது இயற்கை, அந்த இயற்கையின் படிதான் நாம் நடந்துகொள்வோமே தவிர, ஒரு மாற்றமும் ஏற்படாது — என்பதை விளக்கத்தான், தம்பி, இதனைக் கூறினேன்.

திராவிடநாடு இலட்சியத்தை அண்ணுத்துரை கைவிட்டுவிட்டான் என்று யாரோ கதைத்தனராம்—ஓராண்டுக்கு முன்பு. விடுவார்களா, கொள்கைக் காகவே, பேச்சையும் மூச்சையும் அர்ப்பணிப்பவர்கள். பிடித்தார்கள் ஒருபிடி, என்னைக் குறைவாகப் பேசியவர்களை. எனக்கு எத்தனை பெரிய துணை இருந்தது என்று ஏக்கத்துடன் காட்டிட அல்ல, அதனை இதுபோது எடுத்துரைப்பது; திராவிடர் திராவிடநாடு என்ற முழக்க மெழுப்புவது இயற்கையின் பாற்பட்டது என்ற பேருண்மையை, அதனை உரைத்தோரே உளம் குழம்பிப் போயிருக்கும்போது, அவர்கள் தெளிவுபெற அவர்களுக்குத் தருவது முறையல்லவா, அதனல்.

பித்தம் போக்கும் கஷாயம் தயாரிக்குக் மருத்துவருக்கு, பித்தம் மேலிட்டுவிட்டால், அதே கஷாயத்திலே

ஒரு முழுங்கு தரமாட்டோமா, அதுபோல என்று வைத்துக்கொள்ளேன்!

திராவிடநாடு எனும் கொள்கை தீதானது என்று பேசிடும் காங்கிரசாருக்கு, அதிலும் குறிப்பாக ஆள வந்தார்களைப் பீடித்துக்கொண்ட பித்தத்தைக் குறைக்கத் தயாரிக்கப்பட்ட கஷாயத்திலே, இதோ ஒரு முழுங்கு.

> "இப்போது ஒருவர், நான் போகும்மிடமெல்லாம் பேசுகிருர் — 'அண்ணு 'திராவிட நாட்டுப் பிரச்சினையைக் கைவிட்டுவிட்டார்' என்று! நான் அவருக்குத் தெரிவிப்பதெல்லாம், புரு-'கூக்கூ, என்று கத்தும்வரையில்; கிளி — 'அக்கா, அக்கா' என்று அழைக்கின்ற வரையில்; குயில்—'கூகூ, கூகூ' என்று கூவுகின்ற வரையில்; குழந்தை —'அம்மா, அம்மா' என்று சொல்லுகின்ற வரையில், நாங்களும், திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' என்று சொல்லிக்கொண்டேதான் இருப்போம்! இயற்கையில் ஒருவேளை மாற்றம் ஏற்பட்டாலும்கூட, எங்கள் கொள்கையில் மாற்றம் இருக்காது என்பதனை தெளிவாக அவர்கள் அறிதல் வேண்டும்.

"பிரிந்தால் திராவிட நாடு வாழுமா— என்கிருர்கள்! இப்போது ஒன்ருக இருப்பதனல் ஆபத்து வராமலா

இருக்கிறது? சீனுக்காரன் 40 ஆயிரம் சதுர மைல்களைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு இருக்கிருன்; நமது ஆட்சி என்ன செய்கிறது? விட்டேனுபார், விட்டேனுபார்' என்கிறது! இதனுல் நமக்கும் பெரும் ஆபத்து இருக்கிறது!

"ஒரு நாட்டினுடைய சக்தி அதன் நிலப்பரப்பைப் பொறுத்து இல்லே. அந்த நாட்டு மக்களின் ஒற்றுமையிலும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியிலும் தான் இருக்கிறது! சிறிய நாடாகிய எகிப்து, பெரிய நாடுகளாகிய இங்கிலாந்தையும் அமெரிக்காவையும் எதிர்த்துப் பேசியது! இப்போது இரஷ்யாவையே எதிர்த்துப் பேசுகிறது! அந்த வலிமையை அந்த நாடு பெற்றிருக்கையில், அதைவிட எல்லா வசதிகளையும் பெற்றிருக்கும் திராவிடம் வாழ முடியாதா? வாழ முடியும். எனவேதான் நாம் திராவிட நாடு கேட்கிருேம்.

"இம்மாநிலத்தில் காங்கிரசுக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபின், எந்தவித நன்மையும் மக்களுக்கு ஏற்படவில்லே! விலேவாசி உயர்வு அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது! இவர்கள் எதைத்தொட்டாலும் அது உருப்படுவதில்லே! அதை நடத்துவதற்கு இவர்களுக்கு ஆற்றல் இல்லே! போதுமான அதிகாரம் இல்லே! ஆனுல், அவர்கள் செய்வதெல்லாம் நம்மைத் திட்டுவதுதான்! அழகேசன் பதவிக்கு வந்த பிறகு காங்கிரசுக் கமிட்டியிலிருந்து பல ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்துச் சில பத்திரிகைகளேவிட்டு, நம்மைத் திட்டச் சொல்லுகிருர்கள்! முடிந்து போன சகாப்தத்தை மீண்டும் துவக்கியிருக்கிருர்கள்! இதில் அவர்கள் வெற்றி பெறமாட்டார்கள் என்பதற்கு நமக்கு மக்கள் மன்றம் நல்ல தீர்ப்பளித்து வருகிறது."

திருப்பரங்குன்றத்திலே திரண்டு வந்திருந்தோர், திராவிட நாடு எனும் கொள்கையில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டோர்—எனினும் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே அமர்ந்த காரணத்தினுலேயே எதையும் மறுக்கும் துணிவு பெற்றுவிட்ட நிலேயில் காங்கிரஸ் கட்சி இருப்பதனுல், பொதுத் தேர்தலில், அதனே முறியடித்துக் காட்டுவதன் மூலம், உலகுக்கு, நமது கொள்கைக்கு ஆதரவாகப் பொதுமக்கள் துணே நிற்கின்றனர் என்பதை விளக்கித் தீரவேண்டும் என்ற உறுதியைப் பெற்றனர்.

ஆனுல், காங்கிரஸ் கட்சி, எதைப் பெரிதாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனே விளக்கவே, துவக்கத்தில், அந்தக் கட்சி திரட்டி வைத்துக்கொண்டுள்ள பணபலம்பற்றியும், கொள்கைபற்றிய கவலேயற்று, எவரெவர், பெரிய புள்ளிகளோ அவர்களேப் பிடித்திழுத்துத் தேர்தலில் ஈடுபடுத்தி, வெற்றியைக் கட்சிக்கு விருது ஆக்கிக்கொள்ளலாம் என்று திட்டமிடுவதையும் குறித்து எழுதினேன். ஏகாதிபத்தியத்தின் முன்னுள் எடுபிடிகளெல்லாம் இன்று பெரிதும் காங்கிரஸ் கட்சியிலே, உளர். விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒருசில காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் இன்றும், தூய்மை வேண்டும், வாய்மைக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். கொள்கை வழி நிற்போரையே, தேர்தலில் ஈடுபடுத்தவேண்டும், சுறண்டிப் பிழைப்போர், சுகபோகிகள், வகுப்புவாதிகள் வல்லடிவழக்கினர் ஆகியோரைக் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் நிறுத்தக்கூடாது என்று எண்ணுகின்றனர். மனம் குமுறுகின்றனர். இந்த மடல் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு செய்தி பார்த்தேன், ஆங்கில இதழில்.

விடுதலே இயக்கத்தை எதிர்த்து வெள்ளேயருடன் குலவிப் பலன் பெற்றவர்கள்

பிற்போக்காளர்கள், வகுப்புவாதிகள், பிளவுப் போக்கினர்,

பர்மிட் லேசென்சு பெற்று இலாப வேட்டையாடிக் காங்கிரசுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படுத்துவோர்,

இப்படிப்பட்டவர்களே, காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் நிறுத்தக்கூடாது என்று பஞ்சாப் காங்கிரஸ் குழு ஒன்றில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிருர்கள்.

நல்லவர்கள்! ஆனுல், பாவம், காங்கிரசின் இன்றைய அமைப்பு முறையையும் போக்கையும் அறிந்துகொள்ளாதவர்கள்!! எனவேதான், சீலம் போதிக்கிருர்கள்—பாருக்கெல்லாம் பஞ்சசீலம் போதிக்கும் பண்டிதர் நடாத்திச் செல்லும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு சீலம் எது என்பது தெரியாததலா சீரழிவு ஏற்பட்டது. சீலம் நிரம்பத் தெரியும்—பிறருக்கு எடுத்துரைக்கச் சொன்னுல் நாள் கணக்கிலே கூறத் தெரியும்; ஆனுல் செயலில் இல்லேயே!

இவ்வளவு கடுமையான பத்தியம்கூட அல்ல, மிகச் சாதாரணமான ஒரு திருத்தம் கூறினுர் சஞ்சீவ ரெட்டியார், காங்கிரசுக்குத் தலேவராக அமர்த்தப்பட்டிருப்பதனுல். தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருந்தோர், இம்முறை தேர்தலிலே ஈடுபடாமலிருப்பது நல்லது; இது என் யோசனே என்று கூறினுர். எத்துணே பெரிய அதிர்ச்சி காங்கிரஸ் வட்டாரத்தில்! என்னென்ன விதமான பொருள் விளக்கங்கள்!!

யாராருக்கோ சீட்டுக் கிழிக்க, சஞ்சீயார் இந்தத் தந்திரத்தைக் கையாள்கிருர் என்பவர்களும்,

இவருக்குக் கோபால ரெட்டியார் மீது சகோபம்; அவரை வீழ்த்தத்தான் இந்த விபரீத யோசனை என்று பேசுபவர்களும்,

தனக்கு இருந்து வந்த பதவியைப். பதைக்கப் பதைக்கப் பறித்துக்கொண்டவர்கள், ஏன் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் பதவியில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எரிச்சலின் விளைவு இந்த ஏற்பாடு என்றுரைப்போரும்,

இந்த யோசனை, பண்டித நேருவுக்கேகூட அல்லவா வேட்டு வைப்பதாக அமைகிறது என்று மிரட்டுவோரும்,

ஆக இவ்விதமெல்லாம், மூலைக்கு மூலை எதிர்ப்புக் கிளம்பி, அதனால் ஏற்பட்ட தொல்லைகளிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தால் போதும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு, இப்போது சஞ்சீவியார், நான் சும்மா ஒரு யோசனைதான் சொன்னேன்; அது விதி அல்ல; கட்டளை அல்ல! எல்லோருக்கும் அது பொருந்தும் என்றும் கூறிடவில்லை—என்றெல்லாம் நித்தநித்தம் ஒரு புத்தம்புது விளக்கமளித்தபடி இருக்கிறார்.

பதவி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை எழும்போது, இவ்வளவு பதைப்பு ஏற்படுகிறது; இதனை உணராது, தேர்தலில் ஈடுபடவே, இன்னின்னாருக்குத் தடை விதிக்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் காரணமாகச் சிலர் கூறினால், எரிமலை நெருப்பைக் கக்குவதுபோலல்லவா, காங்கிரஸ் மேலவர்கள் எதிர்ப்பார்கள்!!

தூய்மை காத்திடும் பண்பினர் சிலர் காங்கிரசில் உளர் எனினும், அவர்தம் விருப்பம் நிறைவேறத்தக்க வகையில், தேர்தலில், வேட்பாளர்களைக் காங்கிரஸ் நிறுத்த முன்வராது. பணம் பெருத்தான்களைத்தான் பிடித்திழுத்து நிறுத்திவைக்கும்.

இதை அறியாமலல்ல, நாம், பொதுத்தேர்தலில் ஈடுபடத் திட்டமிட்டிருப்பது.

எத்துணைதான் பணபலம் காங்கிரஸ் கட்சியிடம் குவிந்துகிடப்பினும், இந்தப் பதினைந்து ஆண்டு ஆட்சியினால், அக்கட்சி தேடிக்கொண்டுள்ள வெறுப்பும், பொதுமக்களின் மனக்கொதிப்பும், தம்பி! சாதாரணமானதென்று, தள்ளிவிடும் துணிவு, சர்வாதிகார வெறி பிடித்தலையும் காங்கிரசுக்குக்கூட இருக்கமுடியாது.

எந்தத் துறையிலும், கேடுபாடும், முறைகேடும், சீர்குலைவும் ஏற்பட்டுப்போய்விட்டிருக்கிறதேயன்றி, மக்கள் வளம்காண வழி கோலப்பட்டதாகக் கூறுவதற்கில்லை.

மற்றமற்ற மாநிலங்கள் கிடக்கட்டும், இங்கு பச்சைத் தமிழர் ஆட்சியிலே, பள்ளிகள் பலப்பல ஆயிரமாம், விளக்குகள் சிற்றூர் எங்கணுமாம், கூறுகிறாரே பெரியார், என்பாய். ஆமாம், தம்பி! விளக்குகள் உள்ளன, புற இருளை அகற்ற! பள்ளிகள் உள்ளன அகத்து இருள் நீக்க!! ஆனால், இருள் நீக்கப்பட்ட நிலை காண்கிறோமா? அல்லது இந்த விளக்கேற்றும் காரியத்தை, வேறெவரும் செய்ததில்லையா? செய்ய இயலாதா? செய்திடும் செம்மலும், மாயமந்திரத்தாலா, மாகாளி பூசையாலா செய்து காட்டுகிறார்—இல்லையே, தம்பி! தைலம் தீர்ந்துபோன கட்டைபோல உடலுடையான் உழைக்கிறானே, அவன் சிந்தும் வியர்வைத் துளிகள் வெள்ளிப் பணமாகி, வரியாகி, துரைத்தனத்தாரிடம் சேர, அதைக்கொண்டு, சிந்தியது சிதறியது சீரழிவுக்குப் பயன்பட்டது, சிதைந்தது போக, மிச்சம் இருப்பதைக்கொண்டு செய்யப்படும் செயலன்றோ! இதிலே, மார்தட்ட, உரிமை கொண்டாட என்ன இருக்கிறது!!

வயிறு காய்கிறது கிராமத்து மக்களுக்கு, அதற்கு வழி செய்யக்காணோம், வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறீர்கள், மின்சார விளக்குப்போட்டோம் என்று கித்தாப்புப் பேசுகிறீர்கள் என்று சட்டமன்றத்திலே, நான் கூறியபோது, அமைச்சர்களுக்கு அடக்கமுடியாத கோபம் வந்தது; நமது தோழர்கள் அனைவருமே, நான் கூறியது முற்றிலும் உண்மை என்றனர்—அவர்களிலே சிலர் இப்போது, விளக்குப்போடும் ஆட்சிக்கு கொடி தூக்கும் தொண்டர்களாகிவிடத் துடிக்கிறார்கள் என்று காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலேயே பேசப்படுகிறது. நிலைமை அதுபோலானால், உள்ளபடி பரிதாபப்பட வேண்டியதுதான்! காட்டிலே தன்னிச்சையாக உலவிய அரிமாகூடச், சர்க்கஸ்காரனிடம் சிக்கினால், ஓடு என்றால் ஓடுகிறது, படுஎன்றால் படுக்கிறது! பார்க்கிறோமே!

அந்தநிலை, என்னை நிந்தித்துக் கிடப்போருக்கு ஏற்படக்கூடாது, என்று மெத்தவும் விரும்புகிறேன். ஆனால், நண்பர்கள் என்னைக் கேட்கிறார்கள், அண்ணா! விலகியவர்களுக்கு திராவிடநாடு தீது என்று புது எண்ணம் பிறந்திருக்கலாம்—இருக்கட்டும்—கனியே அழுகிப்போனால், புழுநெளிகிறது! அண்ணாத்துரைக்கு அரசியலே தெரியாது என்று பேசலாம்—பேசட்டும், அதனால் குறையேதும் ஏற்பட்டுவிடாது — ஆனால், இதிலெல்லாம் மனமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்பது பற்றிச் சளைக்காமல் பேசுகின்றவர்கள்,

டில்லிப் பேரரசின் ஏகாதிபத்தியப் போக்கு,

அதனிடம் இங்கு உள்ள மந்திரிகள் காவடிதூக்கிடும் கேவலம்

டில்லிப் பேரரசின் நிர்வாக ஊழல்களால் கோடிகோடியாகப் பணம் பாழாகும்

கொடுமை; அதைத் தடுத்திடத் திறனின்றி, தத்துவம் பேசிக்கிடக்கும் நேருவின் கையா லாகாத்தன்மை,

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் தென்னகம் வஞ்சிக்கப்படும் கொடுமை,

அதனைத் தட்டிக் கேட்கமுடியாத நிலை யில் எட்டு உருவாரங்களாக மந்திரிகள் இருக்கும் கேவலத்தன்மை,

வரிகள் வளர்ந்து மக்கள் வாட்ட மடைவது,

அதனைக் குறைத்திடமனமின்றி, மமதை அரசாள்வது,

வரிச்சுமை பெரிதும் ஏழையின் முதுகி லேயே ஏற்றப்பட்டு அவன் முதுகெலும்பு முறிந்த நிலையில் நெளிவது,

பணக்காரர்கள் மேலும் பொருள் திரட் டிக் கொழுப்பது,

சுரண்டிப் பிழைக்கும் சுகபோகிக்கு, பாதுகாப்புத் தருவது,

பாதுகாப்புப் பெறுபவர் காங்கிரசின் தேர்தல் நிதிக்காகப் பொருள் கொட்டிக் கொடுப்பது.

முந்திரா போன்ற மோசடிக்காரனிடம் காங்கிரஸ் குலவிப் பணம் பெற்ற பாதகம்,

அதைக் கண்டித்தவர்கள் மீது பண்டிதர் பாய்ந்து விழும் அக்ரமம்,

கடன்மேல் கடன் வாங்கி, எதிர்காலத் தைத் பயங்கரமானதாக்கும் கொடுமை,

கடன்பட்டுப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு வடநாட்டை வளமாக்கும் அக்ரமம்,

விலைவாசி விஷம்போல ஏறியதால் ஏற் பட்டுள்ள வேதனை,

அதனைக் கவனிக்காது மதோன்மத்தர் களாக மந்திரிமார் இருப்பதன் கேவலம்,

தென்னகம் தேம்பிக்கிடப்பதைக் கவனியாதிருக்கும் மடமை,

அதனால் மூண்டிடப்போகும் புரட்சியின் தன்மை,

என்றெல்லாம் பொறி பறக்கப் பேசுவார்களே — இப்போது காணோமே! ஏனண்ணா! ஒருமணி நேரம் உன்னைத் தூற்றச் செலவிடட்டும்—ஒரு அரைமணி நேரமாகிலும், இதற்கு ஒதுக்கக்கூடாதா? காணோமே? காரணம் என்ன? காங்கிரசாட்சியைக் கண்டிக்கத் தேவையில்லை என்ற முடிவா? அந்தப் பிரச்சனையிலும் புத்தறிவு ஏற்பட்டுவிட்டதோ? என்று கேட்கிறார்கள். நானென்ன பதில்கூற முடியும்?

காங்கிரஸ் ஆட்சியின் அலங்கோலங்களைப்பற்றி, மிகக் காரசாரமாகக் கண்டித்தவர்கள், ஐயமில்லை! இப்போது, சித்தம் எப்படியோ தெரியவில்லை! ஆனால் வெளியே கேட்கும் சத்தம் அவ்வளவும், அந்த அண்ணாத்துரைக்கு என்ன தெரியும்? என்பதுதான்!! பார்ப்போம் போகப்போக!

காங்கிரசாட்சி விளக்கு போட்டது, ஒன்றே போதும், மீண்டும் மக்கள் ஆதரவைப் பெற, என்று பேசுவோர் எவரெனினும், அவர்தம் திருப்பார்வைக்கு ஒரு தெளிவுரையை வைக்கிறேன் — தெளிவுரை தந்த வர்கள் இன்று சிந்தை திரிந்து போயிருக்கக்கூடும்!!

“மந்திரி கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், இந்த ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பிரரேபித்துப் பேசு கையில் குறிப்பிட்டார்--‘இந்தியாவிலேயே வேறெந்த மாநிலத்திலுமில்லாத அளவு சென்னை மாநிலத் தில்தான் *2,500 கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதி தரப் பட்டிருக்கிறது’-என்று!*

“உண்மைதான்; சென்னை மாநிலத்திற்கு இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள அபிவிருத்தி இதுவரை *2,500* கிராமங்களுக்கு மின்சார ஒளி கிடைத் திருப்பதுதான்! ‘அடுத்து வரும் ஆண்டுகளிலும். ஆண் டொன்றுக்கு *1000* கிராமம் வீதம் மின்சார ஒளிபெறும்’ என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“கிராமங்களுக்கு மின்சார ஒளி தரப்பட் டிருப்பதினாலேயே நாட்டு மக்களின் பொது வருவாய் அதிகரித்து, கஷ்டங்கள் நீங்கி, வாழ்வு கிடைத்துவிட்டதா என்றால், இல்லையே! மின் சார ஒளி கிராமங்களுக்கு மிக அவசியமாகத்

தேவையான வசதிகளுள் ஒன்று; ஆனால், அது மட்டுமா மக்களின் தேவை?

"தமிழ்நாட்டின் இன்றையத் தேவை, கிராமங்கள் தோறும், வீடுகள் தோறும் மின்சார விளக்கு வேண்டுமென்பதல்ல; மக்களுடைய பொது வருவாய் அதிகரித்து வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்பதுதானே!

"அதைப்போலவே, இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் சென்னையைப் பொறுத்தவரை, கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதி செய்வதும், வைத்திய வசதி,

அடிப்படைக் கல்வி, குடிசைத் தொழில் இவற்றை அதிகரிப்பதும்தான் என்று கூறப்படுகிறது.

"நோய் போக்க--வைத்திய வசதியும், அறியாமை நீங்க அடிப்படைக் கல்வி வசதியும் அவசியந்தான்; மிக மிக அவசியந்தான்; நோயைப் போக்கிக்கொண்டு மனிதன் வாழ்வதற்கு, உணவே கிடைக்கவில்லை என்றால், 'அவனுக்கு நோய் போக்க வைத்திய வசதி செய்கிறேன்', என்கிறது சென்னை அரசாங்கம்!

"ஒரு ரூபாய் வைத்திருக்கிறான் ஒருவன்; அவனுக்குப் பசி கடுமையாக இருக்கிறது; அவன் தனது பசி நீங்க, அந்த ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு உணவுப் பண்டம் வாங்குவானா? அல்லது 'வீட்டிலே கொளுத்திவைத்தால் 'கம்' மென்று மணக்கும்', என்று கருதி ஊதுவத்தி வாங்குவானா? 'ஊதுவத்தி வாங்குவேன்,' என்கிறார் சுப்பிரமணியம்--தனது வரவு--செலவுத் திட்டச் சொற்பொழிவின் மூலம்! மனிதனே, சோறின்றிச் சாகும்போது, 'அந்தமனிதனுக்கு மருந்தும், கல்வியும் தருகிறேன்' என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறார் சுப்பிரமணியம்!

"தென்னாட்டில், மந்திரி சுப்பிரமணியம் அவர்கள், கிடைக்கிற மின்சாரத்தைக்கொண்டு மக்களின் பொது வருவாய் அதிகரிப்பதின் மூலம் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யாமல், கிராமங்களுக்கு 'வெளிச்சம்' போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்; ஆனால் வடநாட்டிலோ கிடைக்கின்ற மின்சாரத்தைக் கொண்டு, அந்த நாட்டு மக்களின் பொது வருவாயை அதிகரிக்கும் வகையில், புதுப்புதுத் தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கி வருகிறார்கள்; வடநாடு தொழில் வளம் மிகுந்த நாடாக, வேகமாக வளர்க்கப்படுகிறது; தென்னாடு விவசாயத்தை மட்டும் நம்பிக்கிடந்து தேயுமாறு செய்யப்படுகிறது.

"விவசாயத்தை மட்டும் நம்பிக்கிடக்கும் ஒரு நாடு வளருமா? நாளாவட்டத்தில் தேய்ந்துதான் போகும்! ஏனெனில், விவசாயத்தின் அளவு மாறக்கூடியதல்ல; வளரக்கூடியதல்ல.

"இந்த நாட்டிலே மக்கள் பெருக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது என்பதையும் மனதில் கொண்டு சற்றுக் கவலையோடு சிந்திப்பவர்களுக்கு, 'நாம் வளர முடியாத விவசாயத்தை மட்டும் நம்பிக்கொண்டிருந்தால், எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு வாழ்வளிக்க என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிறோம்?' என்பதைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

"பெருகி வளரக்கூடிய தொழில்கள் எல்லாம் தென்னாட்டில் இல்லை--வடநாட்டில்தான்; இந்த நிலையினால், கூரிய சிந்தனை உள்ளவர்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம் --- தென்னாட்டின் எதிர்காலத்தை!

"திராவிடநாட்டின் விடுதலையை நாமாகவே பெற்றும் பெறலாம்; அல்லது, வடநாட்டுக்காரர்கள் தாமாகத் தந்தாலும் தந்துவிடலாம்!

"தாசிகள் பற்றிய கதைகள் நீங்கள் நிரம்பப் படித்திருக்கலாம்--தாசி, ஒருவனிடத்தில் பணம் இருக்கும் வரையில்தான், 'என்னைத் தழுவிக்கொண்டே இருங்கள்; நீங்கள் இல்லாவிட்டால் நான் ஏது? நான் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் ஏது?' என்று 'ஈருடலும் ஓருயிரும்' என்பது போலப் பேசுவர்; ஆனால், அவனிடமிருந்த பணம் பூராவும் பறிபோன பிறகு, 'அவன் இனி நம் வீட்டிலிருந்தால் சோற்றுக்குக் கேடு' என்ற நிலைக்கு வரும்போது, அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித் தள்ளிவிடுவார்கள்; அதைப் போலவேதான் ஏகாதிபத்தியங்களும்!

"இன்று வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியம், வடநாட்டைத் தொழில்வளமிக்க நாடாக்கி, அந்தத் தொழில் வளர்ச்சியினால் உற்பத்தியாகும் ஏராளமான பொருள்களுக்குத் தென்னாட்டை 'மார்க்கெட்' ஆக்கித் தென்னாட்டுமக்களின்

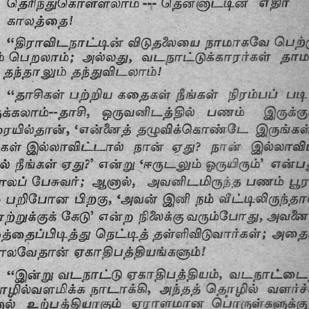

செல்வத்தைச் சுரண்டி, நாளாவட்டத்தில் அவர்களை ஓட்டாண்டியாக்கிவிடும்; அப்போது, 'இனியும் தென்னாடு வடநாட்டுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதினால் பயனில்லை' என்று தெரிந்ததும், தென்னாட்டிற்கு 'விடுதலை' வழங்க முன்வரலாம்.

"அதுவரையில்--நம் செல்வம் முழுவதும் சுரண்டப்படும் வரையில்--தாசிபோல, 'நாம் எல்லாம் பாரத புத்திரர்களல்லவா? நமக்குள் ஒற்றுமை வேண்டாமா? எல்லோரும் இந்தியராயிற்றே?'--என்பர். நாம் ஓட்டாண்டிகளானபின், நீங்கள் ஏன் வடநாட்டுடன் ஒட்டிக்

கொண்டிருக்கவேண்டுமென்கிறீர்கள்? நீங்கள் யார்? நாங்கள் யார்?' என்று பேசுவர்--தாசிபோல!

"எனவேதான், நாம் சற்றுப் புத்திசாலித்தனமாக, நம்மிடம் கொஞ்சநஞ்சம் இருக்கும் செல்வமும் சுரண்டப் படுமுன் வடநாட்டு ஏகாதிபத்திய அணைப்பினின்றும்

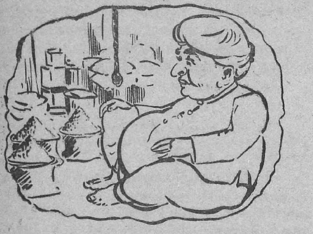

விலகிக்கொள்ளவேண்டும் என்று தி. மு. கழகம் கூறுகிறது; அப்போதுதான் இந்த நாட்டு விவசாய, தொழிலாள, பாட்டாளி வர்க்க மக்கள் நலம் பெற்று, நல்ல பல திட்டங்கள் தீட்டி, தொழில் வளர்த்துச் செல்வம் பெருக்கிச், சுதந்திரத்துடன் வாழமுடியும்."

ஓட்டாண்டிகளாகிவிடுமுன்பு, விடுபடுக! வாழ்வு பெறுக! என்றுதான், தம்பி! திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு, திருவிடத்தார்க்குத் தெரிவிக்கிறது.

திராவிட நாடு கற்பனை என்ற எண்ணம், ஊட்டப் பட்டிருக்கலாம்—விவரமறியாதார் எவரேனும் எழுதிய ஏடு படித்ததால்; அல்லது திராவிட நாடு கொள்கைக்காகப் பரிந்து பேசும் நாம், எந்த ஏடும் படிக்காதவர்கள் என்ற எண்ணம் உள்ளே புகுந்திருக்கலாம்.

எல்லைபற்றிச் சந்தேகம், இனம் குறித்து ஐயப்பாடு; நடைமுறைக்கு ஒத்து வருமா என்பதுபற்றிய அச்சம்; பெரும்படை பலத்துடன் உள்ள பேரரசின் தாக்கும் சக்தியைப் பக்கம் நின்று பார்த்ததால் ஏற்பட்ட பீதி; இவை எல்லாம் எழக்கூடும், எவருக்கும். குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் மனதில்; கூடிப் பணியாற்றிய இடம் வெறுப்புக்குரியதாகத் தோற்றமளிக்கலாம்; ஒட்டு இல்லை உறவு இல்லை என்ற உறுதி பிறந்திருக்கலாம். மனம்தானே! சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருப்பது அரிது!!

ஆனால், வடக்கு வஞ்சிக்கிறது தெற்குத் தேய்கிறது என்பதுபற்றிக், காங்கிரசாட்சி பாசீசமாகி வருகிறது என்பது குறித்து, வரிப்பளுவு கடன் சுமை, விலை ஏற்றம் இவைபற்றிக் குழப்பமோ, மனமாற்றமோ, ஏற்பட்டிருக்க முடியவே முடியாதே!

திராவிட நாட்டுக்காக வாதாடவேண்டாம்—எதிர்ப்புச் செய்வதைக்கூட நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டாம்—சுவையும் பயனும் நிரம்பியதாக இருக்கக்கூடும்; ஆனால் பொதுமக்களை அலைக்கழிக்கும் ஆட்சி நடத்துகிறதே, காங்கிரஸ் கட்சி; அதைக் கண்டிக்க, எதிர்க்க, பொது மக்களை அதன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கவேண்டிய கடமையிலிருந்து நழுவலாமா? வழுவலாமா?

தி. மு. கழகத்திலிருந்து விலகிக் காங்கிரசிலே சேர்ந்துவிடுபவர்களுக்கு, அந்தச் சிக்கல் இல்லை! திராவிடநாடு மட்டும்தானே பிடிக்கவில்லை! அண்ணாத்துரையும் பிடிக்கவில்லை. சரி! விட்டு விடட்டும்! நட்டமில்லை!! ஆனால், ஆட்சி கொட்டுகிறது, மக்கள் துடிக்கிறார்கள்; அந்தப் பிரச்சினையில், ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும், தன் கடமையை நேர்மையுடன் செய்திட வேண்டாமா?

எந்தப் பிரச்சினையிலே சந்தேகம் எழுந்தாலும், நான் ஆச்சரியப்படமாட்டேன், தம்பி! ஆனால், காங்கிரசாட்சியினால் ஏற்பட்ட விளைவு கேடுபாடுதான் என்ற பிரச்சினையிலேயும், சந்தேகம் ஏற்பட்டுத், தயக்கம் ஏற்பட்டால்தான், நிச்சயமாகத் திடுக்கிட்டுப்போவேன்.

அந்த முறையிலே பார்க்கும்போதுதான் நான் ஆதித்தனாரைப் பாராட்டுகிறேன். அவர், திராவிடநாடு எனும் திட்டத்தைக் கண்டிக்கிறார். ஆனால் அதேபோது—தமிழ்நாடு தனி நாடு என்று முழக்கமிடுகிறார்—வடநாட்டுப் பாசீசப் போக்கை எதிர்க்கிறார்—வடநாட்

டுப் பேரரசின் பிடியிலிருந்து, தமிழ்நாடு விடுபட வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கிறார். எனவே அவர், திராவிடநாடு திட்டத்தை எதிர்ப்பதைக்கூட, என்னைப் பொறுத்த வரையில், கண்ணியமான எதிர்ப்பு என்று கொள்ளுகிறேன்.

ஆனால், திராவிடநாடு திட்டத்தை எதிர்க்கத் தொடங்கி, வடநாட்டுப் பேரரசுமீது தொடுத்துவந்த எதிர்ப்பை நிறுத்திக்கொண்டு, காங்கிரசாட்சியினால் ஏற்பட்ட கேடுபாடுகளைக் கண்டித்து, அந்த ஆட்சியை ஒழித்தாகவேண்டிய கடமையையும் கைவிட்டு விடும் போக்கிலே சிலர் நடந்துகொள்ளும்போதுதான் எனக்கு வியப்பாகமட்டுமல்ல, திகைப்பாகக்கூட இருக்கிறது.

திராவிடநாடு திட்டத்தை எதிர்ப்பதுமட்டுமே தமது திட்டமாக்கிக்கொள்ளாமல், வடநாட்டுப் பேரரசின் பாசீச ஏகாதிபத்தியப் போக்கையும், நேர்மையுடன் கண்டிப்பவர்கள், நமது திட்டத்தை எதிர்ப்பவர்கள் எனினும்கூடப், பொதுமக்களைப் பாசீசப் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கும் கடமையிலிருந்து தவறாதவர்கள், என்பதற்காக, நாம் பாராட்டக்கூடச் செய்யலாம்.

திராவிடநாடும் வேண்டாம்-வடநாட்டுப் பிடிபற்றிய கண்டனமும் எதிர்ப்பும் தேவையில்லை—காங்கிரசாட்சியின் கேடுபாடுகளையும் எதிர்க்கத் தேவையில்லை என்றால், தனிக்கொடியும் படையும், நடையும் எற்றுக்கு! இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தவா? அதனைக் காங்கிரசுக்குள்ளே இருந்துகொண்டேநடத்திக்கொள்ளலாமே!! என்றுதான் எவரும் கூறுவர்.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் தவிர, மற்ற அனைவருக்கும், காங்கிரசாட்சியினால் விளைந்துள்ள கேடுபாடுகள்பற்றித் துளியும் ஐயப்பாடு இல்லை! எப்படி இருக்கமுடியும்? தழும்புகள் இருக்கின்றனவே, தாக்கப்பட்டது நினைவிற்கு வராமலா இருக்கும்!

மற்றது கிடக்கட்டும். முதலில், நமது முதலமைச்சர் மறவாமல் கூறுகிற சோற்றுப் பிரச்சினையைப் பார்க்கச்சொல்லு, தம்பி! ஆட்சியின் இலட்சணம் தெரிந்துவிடும்.

1956-ம் ஆண்டு

படி அரிசி	—	54 காசு
1-வீசை புளி	—	66 ,,
1-படி கொத்தமல்லி	—	1-12 ,,
மிளகாய் வற்றல் 1-வீசை	—	1-86 ;,
துவரம்பருப்பு படி	—	-59 ,,
காப்பிக்கொட்டை வீசை	—	6-09 ,,
சர்க்கரை வீசை	—	1-22 ,,

தம்பி! 1947-லிருந்து காங்கிரசாட்சி நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது, 1947-ம் ஆண்டு விலையைவிட, இந்த விலை அதிகம். மக்களின் வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்து, வேதனை அதிகமாகிறது. விலைவாசி ஏறிவிட்டதைக் கண்டிக்கின்றன எல்லாக்கட்சிகளும். ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்கிறது காங்கிரஸ் அரசு! அதற்குப் பெயரோ ஏழை பங்காளன்!

மூன்று ஆண்டுகள் உருண்டோடுகின்றன!

எத்தனையோ கண்டனக் கூட்டங்கள் — சட்டமன்றப் பேச்சுகள்—மாநாடுகள் — தூதுக்குழுக்கள்—பத்திரிகைத்தலையங்கங்கள்! பலன்? தெரிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டுமா, தம்பி! சரி! இதோ பாரேன் பலனை!! விலைவாசி விஷம்போல ஏறுகிறது; வாழ்க்கையை நடத்தமுடியவில்லை என்றுதானே மக்கள் முறையிட்டார்கள்! ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்றல்லவா காங்கிரஸ் அரசு அறிவித்தது! அறிவித்துவிட்டுப் பிரச்சினையைக் கவனிக்காமலே இருந்துவிட்டதோ? இல்லை! இல்லை! கவனித்தது! கவனித்ததன் பலன்? கேள், தம்பி! அந்தக் கூத்தை!!

1959-ஆம் ஆண்டு

படி அரிசி	—	1—12 காசு
புளி வீசை	—	3—50 காசு
மிளகாய் வீசை	—	5—00 காசு
துவரம் பருப்பு படி	—	1—50 காசு
காப்பிக்கொட்டை வீசை	—	8—50 காசு
சர்க்கரை வீசை	—	3—25 காசு

எப்படி ஏழைபங்காளன் அருள்? விலையைக் குறைக்கச்சொல்லி, மக்கள் முறையிட்டார்கள். விலை மிக அதிகமோ என்று வினவினர் அரசினர். ஆம்! ஐயனே! படி அரிசி 54 காசு விற்கிறது!! என்று புலம்பினர்! பாலகா! அழாதே! கவனிக்கிறேன் என்று வாக்களித்தது காங்கிரஸ் அரசு. மூன்று ஆண்டுகள் ஓடின—படி அரிசி 54 காசாக இருந்தது 1 ரூபாய் 12 காசுகளாக உயர்ந்தது!

பதறி இருப்பார்கள் மக்கள்! ஆமாம்! ஆனால் அரசினர், கேட்டிருப்பார்களல்லவா, 1956ம் ஆண்டு வந்து முறையிட்டீர்களே விலை ஏற்றமாக இருக்கிறது என்று. இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள், என்று. என்ன சொல்லி இருப்பார்கள் மக்கள்! ஐயனே! அது பொற்காலம் படி அரிசி 54 காசுக்குக் கிடைத்தது—இப்போது 1—12 காசு விலை! என்று விம்மியிருப்பர்.

இந்த விலை ஏற்றத்தைக் கண்டிப்பதற்குக்கூடவா, 'மேஷ ரிஷபம்' பார்க்கவேண்டும்! பொதுமக்களுக்குத் தூய தொண்டாற்றும் கடமையை மறவாதார், எவரும், எந்தப் பிரச்சினையிலே மனக்குழப்பம் இருப்பினும்,

இதிலே தெளிவும் திட்டவட்டமான போக்கும் பெற்று, இந்த நிலைக்குக் காரணமான காங்கிரசாட்சியைக் கண்டிக்க வேண்டுமல்லவா!

திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு, மிகப் பெரிய கண்டனம்—காங்கிரசாட்சியின் போக்குக்கு.

மக்கள் பாடவில்லையே தவிர, முன்பு சுதேசமித்திரனில் வெளிவந்த பாடல், பலருக்கு நினைவிற்கு வந்தது—விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போவது குறித்துக், கண்டனம் தெவிக்கப்பட்டபோது. பாடக் கற்றுக்கொண்டாகிலும் தம்பி! பலருக்கும் பாடிக்காட்ட வேண்டிய, பாடல்;

புளி மிளகாய் தனியா!—இதற்கு
ஏழரை நாட்டுச் சனியா?
விலை குறைவது எப்போ?—இதை
விளக்கிச் சொன்னல் தப்போ?

மிளகாய் தனியா கூடி—வெளி
நாட்டுக்குப் போனதோ ஓடி!
புளியும் மலடியாச்சோ?—காய்த்து
பழுக்க மறந்துபோச்சோ?

குழம்பின்மீது ஆவல்—வைக்கக்
கூடாதென்றே மூவர்—
அழும்பு எண்ணம்தானே?—இந்த
அவல நிலையும் ஏனே?

மக்களின் மீது வெறுப்பா?—இந்த
மூன்றுக்கும் இப்போ சிரிப்பா?
அக்கறை காட்டவேண்டும்—விலை
அதிகப் பேயும் அடங்கும்!

விலைவாசி ஏற்றம் என்பது எங்கும் ஏற்பட்டுவிட்டுள்ள நிலைமை; இதற்காகக் காங்கிரசாட்சியைக் கண்டிக்கலாமா என்று கேட்போரும்,

விலைகள் ஏன் ஏற்றமாயின என்றல், பணம் பெருத்துவிட்டது, மக்களிடம் பணப்புழக்கம் அதிகமாகிவிட்டது, எந்தச் சாமான் என்ன விலை என்றலும் கொடுத்து வாங்கும் சக்தி வளர்ந்துவிட்டது, அதனுலேயே விலையை உயர்த்திவிட்டார்கள் என்றும்,

பணப்புழக்கம் ஏன் அதிகமாயிற்று என்றல், தொழிலாளர்களும் ஊதியம் பெறுவோரும் முன்பு பெற்றதைவிட அதிக அளவு பணம் பெறுகிருர்கள் என்றும், விளக்கம் என்று எண்ணிக்கொண்டு, ஒரு நிலைமையை மற்ருேர் நிலைமைக்குக் காரணம் என்று, தாமாகப் பொருத்திக்காட்டச் சிலர் முற்படுகின்றனர்.

கூலி உயர்வும், ஊதிய உயர்வும் ஏற்பட்டுள்ளன, ஆனல் அதைவிட வேகமாகவும் அதிக அளவிலும் விலைகள் ஏறிவிட்டிருக்கின்றன. எனவே கூலி உயர்வு ஏற்பட்டுப் பணப்புழக்கம் அதிகமாகியும், பாட்டாளிகளால் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பண்டங்களைக் கூடப் போதுமான அளவு பெறமுடியவில்லை; தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பணப்புழக்கமும் பொருள் உற்பத்தியும் ஒரே சீராக இருந்திருந்தால், நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது. அத்துடன், உற்பத்தி பெருகப் பெருக, முந்திராக்கள் வளர்ந்தால், கள்ளச் சந்தையும் கொள்ளை இலாபமும் தானே வளரும்; வளரும்போது ஏழையின் வயிற்றில் தானே அடிப்பார்கள்! இப்போது நடப்பது இதுதான். இதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றல், கள்ளச் சந்தைக்காரர்களிடம் கனிவு காட்டிடும் போக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ள கட்சியினருக்கு இருத்தல் கூடாது. முந்திரா தரும் பணம், இந்தத் தூய்மையையா காட்டுகிறது? டாட்டா வணிகக் கோட்டம் அள்ளிக்கொடுக்கும் நன்கொடை, எதன்பொருட்டு!!

உலகெங்குமே விலைவாசி ஏற்றம் இருக்கிறது, இங்குமட்டுமல்ல என்று, வாதாடி பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்துவிடவும் முனைகின்றனர். இதன் உண்மையையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமல்லவா!

ஷெனுய் என்ருேர் பொருளாதாரப் பேராசிரியர் இருக்கிருர் — அவர் பதவிப்பசிகொண்டதால் ஆளும் கட்சியைப் பகைத்துக்கொண்டவரும் அல்ல; எதிர் கட்சி நடத்துவதால் ஏதேனும் பேசித்தீரவேண்டிய நிலையில் உள்ளவர் என்றும் எள்ளி நகையாடிட முடியாது. பொருளாதாரத்துறை நிபுணர் என்ற நிலையில், கருத்தளித்து வருபவர்.

"பணப்பெருக்கமும் விலைவாசி ஏற்றமும் எல்லா நாடுகளிலும் உள்ளன என்று ஒரு தவருன வாதம் பேசப்பட்டு வருகிறது.

1955-ம் ஆண்டு நிலைமையிலிருந்து 1959-ம் ஆண்டு நிலைமை வரை 27 நாடுகளின் பொருளாதார நிலைமைகளை ஆராய்ந்து பார்த்ததில், எல்லா நாடுகளிலும் பணப்பெருக்கமும் விலை ஏற்றமும் ஏற்பட்டுவிட்டன என்பது பொய்யுரை என்று விளக்கமாகத் தெரிகிறது.

பெல்ஜியம்
ஜெர்மனி
ஜப்பான்

இம்மூன்று நாடுகளிலும், விலை ஏற்றம் 100க்கு 1 என்ற அளவில்தான் இருக்கிறது; இங்கோ, 100க்கு 33 என்ற அளவு விலை ஏறிவிட்டிருக்கிறது.

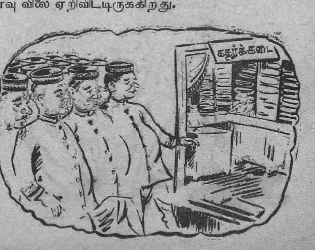

பிரான்சு

இத்தாலி

எனும் இருநாடுகளில், விலை ஏற்றம் இல்லை! சில குறிப்பிட்ட பண்டங்களின் விலை விழுந்தே இருக்கக் காண்கிறோம்.

கனடா

அமெரிக்கா

இங்கிலாந்து

ஆகிய நாடுகளிலே விலை ஏற்றம் 100க்கு 2 என்ற அளவுதான்!''

பொருளாதார நிபுணர் ஷெனுய், இந்த உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டி, இங்கு, விலைவாசிகள் கண்மண் தெரியாமல் ஏறி இருப்பதைக் கண்டிக்கிறார்.

ஆட்சியிலுள்ளோர் என்ன செய்கின்றனர்?

நமது கழகம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் கலந்து, விலைவாசிக் கண்டனநாள் நடத்தியபோது, காங்கிரஸ் கட்சியினர், கேலி பேசினர்—கலகம் செய்கிறோம் என்றனர்—கலங்கமாட்டோம் என்று வீருப்புப் பேசினர்—விலைகளைக் குறைக்க வழி என்ன என்று ஆராயவில்லை, செயல்படவில்லை. ஏன்? காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எத்தனை எதிர்ப்பு எழும்பினாலும், அச்சப்படத் தேவையில்லை, ஆட்சியிலிருந்து நம்மை அகற்றக்கூடிய வலிவு எந்த எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் இல்லை; எல்லா எதிர்க்கட்சிகளும் ஒன்றாகி வந்தாலும் அது நடவாது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு ஆணவம் உண்டாகிவிட்டது.

ஆளும் கட்சிக்கு ஆணவம் பிடித்துக்கொள்வது, அதன் அழிவுக்குத்தான் வழி அமைக்கும். எனவே ஆர்ப்பரிக்கட்டும் ஆணவத்தால் என்றுகூறி, நம்பிக்கையோ, மகிழ்ச்சியோ பெறுவது தவறு. ஏனெனில், ஆளும் கட்சிக்கு ஆணவம் பிடித்திருப்பது போலவே, எதிர்க்கட்சிகளுக்கு நம்பிக்கைக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது; காங்கிரசை வீழ்த்துவது முடியாத காரியமாகிவிடுமோ என்ற பயம் பிடித்துக்கொள்கிறது, பொதுமக்களோ, காங்கிரசே எந்தத் தந்திரமுறைகளை யாவது கண்டுபிடித்து, மீண்டும் பதவியைப் பிடித்துக் கொள்ளும், நாமேன் அதனுடைய பகையைத் தேடிக்

கொள்வது; மனம் குமுறுகிறது, என் செய்வது!! என்ற நிலையில், பீதியே அடைகின்றனர்.

மக்களாகப்பார்த்து மக்களாட்சி அமைக்கிறார்கள்; அந்த உரிமை அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது, என்பது தத்துவம் — எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்பது அதனை அழகுற எடுத்துரைக்கும் கவிதாவாக்கியம். ஆனால் நடைமுறை? மக்கள், நடுங்கிக்கிடக்கின்றனர், நாடாள முற்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சியை நீக்கும் வலிவற்று, வகையற்று.

இங்கிலாந்து நாட்டிலே ஒரு மன்னன்—கோனுட்சி என்பது முறுக்கேறியிருந்த நாட்களில்.

அவன்கூட, மக்களாகத் தமக்கென உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற உரிமை வழங்கினனும்.

அந்த உரிமை வழங்கிய மன்னன் வெளியிட்ட அறிக்கை என்ன தெரியுமா, தம்பி!

மடாலயத்துக்கு அதிபர் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும் — தேர்ந்தெடுக்கவேண்டியவர்கள், மடாலயத்தில் உள்ள துறவிகள். இவர்களுக்கு மன்னன், உரிமை தருகிறான், அதிபர் ஒருவரைத்தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள. அதற்கான அறிக்கை இதோ!

> "மடாலயத்துத் துறவிகளே! தேர்தல் நடத்திக்கொள்ளும் உரிமையை உமக்கு அளிக்கிறேன்! நீவிர், கூடி, தாராளமாகத் தேர்தலை நடத்தி, ஒருவரை மடாலய அதிபர் ஆக்கிக்கொள்ளலாம்.
>
> அந்த உரிமை உமக்கு அளிக்கிறேன்.
>
> ஆனால், ஒரு நிபந்தனை. என் கணக்கராகப் பணிபுரியும் ரிச்சார்டு என்பவனைத் தவிர வேறு எவரையும், மடாலய அதிபராகத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாது. இது என் கட்டளை!''

பணக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டு பாதுகாப்பும் வலிவும் தேடிக்கொண்டுவிடும் கட்சிகள், இந்த மன்னன் தேர்தல் நடத்திக்கொள்ளும் உரிமையை வழங்கி, அதே போது, இன்னாரைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கிறானே, அதுபோல, ஐந்தாண்டுக்கு ஒருமுறை தேர்தல் உரிமையை மக்களுக்குத் தருகிறார்கள்—தந்துவிட்டு, ஓட்டுகளைத் தட்டிப் பறித்துக்கொள்ள ஏற்பாடுகளையும் மேற்கொள்ளுகிறார்கள்.

அமைச்சர்கள், அதிகாரிகள் புடைசூழச் சென்று ஓட்டு கேட்கும்போது, ஊரைச் சீராக ஆள்வதுபற்றித் தாமே பேசும்போது, உமக்கு உற்ற குறை எதுவெனினும் போக்கும் திறம் எமக்கன்றி வேறு எவர்க்குண்டு என்று எக்காளமிடுகையிலே, ஏழை எளியவர், நிமிர்ந்து நின்று, "நன்று! நன்று! உமது தற்பெருமை! நாடாள நீவிர் வந்தநாள் தொட்டு, நாங்கள் கண்டது வேதனையன்றி வேறென்ன? ஒரு காரியமாவது ஒழுங்காகச் செய்ததுண்டா?'' என்று கேட்கமுடியும். குமுறலை அடக்கிக்கொண்டு, கூனி, கோணி நின்று, உமக்கல்லால் வேறு எவர்க்குண்டு எமை ஆளும் உரிமை என்

றன்றே கூறிவிடவேண்டி வரும். இங்கிலேயில், எளிய வர்கள், தமது மனச்சாட்சியின்படி, நடந்துகொள்ள வழி ஏது? மக்களாட்சியின் மாண்பு செயல்முறையால் சிதைக்கப்பட்டுப்போகிறது—பெரும்பாலும்.

இந்திய துணைக்கண்டம் மிகப் பெரிய நிலப்பரப்பு—இங்கு எல்லா மாநிலங்களிலும், அமைப்புகளைக் கொண்டு, ஒரு கட்சி இயங்கி, தேர்தலில் ஈடுபடுவது என்றால், எளிதான காரியமுமல்ல; அத்தகைய அமைப்பினை விரைவிலே ஏற்படுத்திக்கொள்வதும் இயலாது.

விடுதலை பெற்றளித்த வீரர் குழாம் என்ற விருதுடன், காங்கிரஸ் கட்சி தேர்தல் களத்திலே குதித்தது—வெற்றி அதனைத் தேடி வந்தது. எதிர்ப்போர்கள், கிளம்பினர். கனதனவான்கள், வணிகக் கோமான்கள், குலத் தலைவர்கள், பட்டதாரிகள், பெரும் பண்ணைகள், இப்படிப்பட்டவர்கள்!

நாடுமீட்ட நல்லவர்களே நாடாளவேண்டும் என்று மக்கள் தீர்ப்பளித்தனர்—பேழையுடையாரை ஏழையர் உலகு தோற்கடித்தது.

மகாராஜாக்கள்—பூபதிகள்—மிட்டா மிராசுகள்—ஆலை அரசர்கள்—வணிகக்கோமான்கள்—பலரும் மண் கவ்வினர்.

ஜரிகைக் குல்லாய்களை காந்திக் குல்லாய் தோற்கடித்தது!

இதனைக் கண்டதும் ஏழையர் வெற்றித் திருநடன மிட்டனர்; வேதனை தீர்ந்தது என்று எண்ணினர்; வேளை வந்தது புதுவாழ்வு பெற என்று நம்பினர்.

எமது தோழர்கள், ஏழை பங்காளர்கள், காந்தி சீடர்கள் தியாக சீலர்கள், இந்தக் காங்கிரசார்! இவருக்குத்தான் எமது 'வாக்கு'—இதயம்!! இவரை எதிர்த்திட, எவர்க்கே இயலும்? அரண்மனையின் அலங்காரப் பொம்மைகள், மாளிகை மதோன்மத்தர்கள், இராஜாதி ராஜ ராஜமார்த்தாண்ட ராஜகோலாகல எனும் விருது படைத்தோர்கள் என்போரெல்லாம், உருண்டனர் கீழே, தேர்தலில் தோற்று!—என்று எக்காளமிட்டனர் ஏழையர்—திட்டமிட்டனர் தோற்றவர்கள்.

காங்கிரசில் சேர்ந்துகொண்டனர் — சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். காங்கிரஸ் ஈட்டி வைத்திருந்த தியாகம், இந்தச் சீமான்களுக்கு கேடயமாக்கப் பட்டது.

தண்டி யாத்திரையின்போது, தரைக்கும் படுக்கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் நடந்துகொண்ட வெறியர்கள்; வெள்ளை நிறம் கண்டாலே வீழ்ந்து கும்பிட்டஅடிமைகள், கதர்த்துணி என்றாலே கோணித் துணி சாணித்துணி என்று இகழ்ந்து பேசிய அகந்தையினர் அனைவரும், காந்தி கட்சியினராயினர்!!

அரண்மனைகளிலே காங்கிரஸ் கொடி பறக்கலாயிற்று—நீண்டகாலமாக அந்தக் கொடியைத் தமது குடில்களில் மட்டுமே ஏற்றி வைத்திருந்த ஏழையர் கொடி போட்டுவிட்டோம் பணக்காரர் கோட்டைமீது என்றெண்ணிக் களித்தனர்! கொடி ஏற்றிக்கொண் டோம், இனிக் 'காந்திபடை' நமது வெற்றிக்குப் பாடு படும் என்று சீமான்கள் உணர்ந்தனர்.

குச்சு நாயுடன் குலவும் வெள்ளைக்காரக் கவர்னரின் படத்துக்குத் தங்கமுலாம் பூசப்பட்ட சட்டம் போட்டு, மாடத்தின் கூடத்திலே முன்பு மாட்டி வைத்திருந்த சீமான்கள், அந்தப் படத்தை அப்புறப்படுத்தினர் — அண்ணல் காந்தியார் படத்தை, அரி அரன் படத்தருகே தொங்கவிட்டுத், தொழுதிடத்தக்க தேவ தேவன் இவரே என்றனர். இதுகண்டு, காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பூரித்துப் போயினர்.

இவ்வளவு இலகுவாக இவர்களை வலையில்போட்டுக் கொள்ள வழி இருக்கும்போது, வறட்டு ஜம்பத்துடன், நாம் இலட்சக்கணக்கிலே பொருளைக்கொட்டி எதிர்த்து, பணத்தைப் பாழாக்கிக்கொண்டு, சிறுமையையும் தேடிக்கொண்டோமே முட்டாள்தனமாக, என்றுகூட அந்தச் சீமான்கள் எண்ணினர்; ஆயாசப்பட்டனர்.

புற்றிருக்க, வெற்றிடத்தில் உலவி, அடிபட்டுச் சாகும் பாம்புபோல, புதரிருக்க அதிலே பாதுகாப்புத் தேடிடாமல் பாதையிலே படுத்திருந்து ஊராரின் தடியடிக்கு இரையாகும் ஓநாய்போல அல்லவா இதுநாள் வரை இருந்துவந்தோம், இதோ, காப்பளிக்கக் காத்திருக்கிறது காங்கிரஸ்கட்சி, இது நமக்குக் கேடயமாகும், வாள், நம் பணம்! இனி வெற்றி நமக்கே, என்றனர்; வெற்றிமேல் வெற்றியும் பெற்றனர்.

வெள்ளையன் காலத்திலேகூட, வெறும் பணக்காரன் என்பதற்காக, ஆட்சிப்பீடத்திலே இடம் அளிக்கப்பட்டதில்லை; தோட்டக்கச்சேரியும் துரையுடன் கைகுலுக்கலும், பட்டமும் மெடலும், என்பதோடு, சரி! மெத்தப் படித்தவர்களை மட்டுமே, மேலான அலுவல் பார்க்க இடமளித்தனர்.

இப்போது, பணம் படைத்தான் என்றால்போதும், பதவி அவனைத் தேடிவருகிறது!!

ஒருவர் மட்டுமே, இந்தநிலை ஏற்படும், நாடுகெடும், என்பதனை உணர்ந்தார்; அண்ணல் காந்தியார். எனவே அவர், 'காங்கிரஸ் தன் புனிதக் கடமையைச் செய்தாகி விட்டது. இனி அதனைக் கலைத்துவிடவேண்டும். இல்லையேல், அதனைச் சுயநலமிகளும் பாதகர்களும் புகலிடமாக்கிக்கொண்டு, பொதுமக்களை ஆட்டிப்படைப்பர், அது ஆபத்தாக முடியும், என்று தமது 'இளம் இந்தியா' இதழில் எழுதினர், படித்தனர். சிரித்தனர். கலைத்திடுவதா, காங்கிரசை!! என்று கேட்டுக் கண்சிமிட்டினர்.

இன்று, காங்கிரஸ் கட்சியின் 'தூண்களாக'—முன்னாளில், துரைமார்களின், 'கைத்தடிகளாக' இருந்தவர்கள் விளங்குகின்றனர்.

துகிலுரிந்த துச்சாதனனுக்குத் துரோபதை மாலையிடுவதா? என்று கேட்டோமே, தம்பி! சென்ற தேர்தலின்போது; கவனமிருக்கிறதா!!

காங்கிரசின் அமைப்பு, இதுபோலாகிவிட்டது.

இதனால், காங்கிரஸ் கட்சி கெடுக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது வெளிப்படை. குடிலன் கைதொடின் மஞ்சளும் கரியாகும் என்றார் மனோன்மணீயம் ஆசிரியர்!

ஆபத்து அந்த மட்டோடு இல்லை! காங்கிரஸ் கெட்டதுமட்டுமல்ல, சீமான்களும் சிற்றரசர்களும் காங்கிரசை எதிர்க்க முடியாது என்று கூறி, அதன்அடி பணிந்துவிட்டார்கள், நாம் எம்மாத்திரம், காங்கிரசுக்கு! நம்மால் ஆகுமா, காங்கிரசை எதிர்க்க! என்ற எண்ணம் வலுத்தது—பொதுமக்கள், காங்கிரஸ் கட்சியிடம் பரிவு காட்டிய நிலைமாறிப், பயப்படும் நிலை பிறந்தது.

காங்கிரஸ் ஏழையர் முகாமாகத், தியாகிகள் திருச்சபையாக இருந்தபோது, ஏழையரும் நடுத்தர வகுப்பினரும், அதில் உள்ளவர்களைப், பாசத்துடன் நேசித்தனர்! ஊருக்கு உழைக்கும் உத்தமர்கள், என்று பாராட்டினர். உயிரையும் இழக்கத் துணியும் விடுதலை வீரர்கள்! இவர்கள்போல, வீரமும் தியாகமும் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட முடியுமா!! முடியாது! முடியாது! எனவே, இவர்கட்கு நாம் தொண்டாற்றி மகிழ்விப்பது தேசியக் கடமை என்று கருதினர்.

தொண்டர்களைக் காணும்போதே அன்பு சுரக்கும்.

பாவம்! இந்தப் பிள்ளையாண்டானை அடிஅடி என்று போலீஸ் அடித்தது—மண்டையை உடைத்தது—ஆனால் துளிகூடக் கலங்கவில்லை, இந்தத் தம்பி!—என்று நெஞ்சம் நெக்குருகக் கூறுவர்.

பெரிய அறிவாளி! நாடு இருக்கும் நிலையும் உலகம் போகிற போக்கும் உணர்ந்து பேசுகிறார். வெள்ளையர்களே திணறுகிறார்கள், பதில் அளிக்கமுடியாமல்—என்று மதிப்புடன் பாராட்டினர் காங்கிரசின் தலைவர்களை.

காங்கிரஸ்காரர்களிடம், அன்பும் மதிப்பும் மிகுந்திருந்தது. அவர்களுடன் பழக, உறவாட, அனைவருக்கும் விருப்பம்.

இன்று அன்பு காட்டவும் மதிப்பளிக்கவும், காங்கிரசில் அதிகம்பேர் இல்லை.

காங்கிரசிலுள்ளவர்களிலே சிலரைக் காணும்போது, பொதுமக்களுக்கு வியப்பே வருகிறது! இவர்களெல்லாமா, காங்கிரசில்? பொருத்தம் துளியும் இல்லையே! என்று எண்ணுகின்றனர்.

தஞ்சைத் தரணியில் கள்ளுக்கடை நடாத்தியவர் காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ-யாகக் காட்சி தருவது காணும் பொதுமக்கள், மதிப்பும் அன்புமா கொள்ளமுடியும்? வியப்படைகின்றனர்.

காங்கிரசிலுள்ள வேறு சிலரைக் காணும்போது, பொதுமக்களுக்குப் பச்சாதாப உணர்ச்சி மேலிடுகிறது—சுயராஜ்யம்! சுயராஜ்யம்! என்று முழக்கமிட்டுக் கொண்டு உழைத்தான்; எவனெவனோ காங்கிரஸ் கட்சியின் தயவு பெற்று வாழ்கிறான் வளமாக; இவனையோ, பராரியாக்கி விட்டுவிட்டார்கள்; கவனிப்பாரில்லை! இந்த

மந்திரி என்னோடு பெல்லாரி சிறையில் இருந்தார்—அதோ அவர் அலிபுரம் சிறையில் என் கொட்டடிக்குப் பக்கத்துக் கொட்டடியில்தான் இருந்தார் என்று, இவன் 'சொந்தம்' கொண்டாடுகிறான்—அவர்களுக்கோ கண் தெரியவில்லை! கார் ஏறிப் போகிறார்கள், கனம்களாகி விட்டவர்கள், அது கிளப்பிவிடும் புழுதிதான், இவன் பெறும் பரிசு ஆக இருக்கிறது, என்பதைக் கண்டு, இரக்கம் காட்டுகின்றனர்.

இன்னும் சிலர் உளர் காங்கிரசில் — அவர்களைக் கண்டால், வியப்பு, மதிப்பு, அன்பு, பரிவு, பச்சாதாபம் எனும் உணர்ச்சிகள் அல்ல, பயம் ஏற்படுகிறது, பொதுமக்களுக்கு.

ஏனெனில் அவர்கள் காணும் அந்தப் 'பெரிய புள்ளி' எத்தகைய காட்டுத் தர்பார் நடத்தியவர்; எவ்வளவு பேர்களுடைய வாழ்வைக் குலைத்தவர் என்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள். எனவே அச்சம் — அருவருப்பு எனும் உணர்ச்சிகளைத்தான், அப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டதும் பெறமுடியும்.

எதிர்த்தவன் வாழ்ந்ததில்லை. நினைத்ததை முடிப்பார்.

களியாட்டத்தில் மன்னன்! கற்றோரை மதிப்பதில்லை.

கட்டிவைத்து அடிப்பார். கொளுத்து வார்! கொடுமை செய்வார்!

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் அவர் வயல்!

காலிகள் கூட்டம் அவர் கட்டளைப்படி நடக்க!

அழகிகளை இழுத்துவருவார்; மஞ்சம் அல்லது சவக்குழி!!

இப்படி எல்லாம் எவர்களைப்பற்றி, ஊரில் குசுகுசுவெனப் பேசிக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்டவர்கள், காங்கிரசில் புகுந்துகொண்டுள்ளனர். பயமாகத்தானே இருக்கும் பாமர மக்களுக்கு.

பூஜை அறைக்குள்ளே இருப்பதாலேயே, புலி சாதுவாகவா மாறிவிடும்!

கதராடை அணிந்துகொண்டதாலேயே, காதகர்கள், இரட்சகர்களாகவா மாறிவிடுவார்கள்!

தங்கப் பூண்போட்ட தடியால் தலையில் அடித்தால், வலி எடுக்காமல், மகிழ்ச்சியா பிறக்கும்!

வாழ்வை அழிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் வந்தேமாதரம் பாடிவிட்டால், கொடுமைகளை மறந்துவிடவா முடியும்!

எனவேதான், நிலப்பிரபுக்கள், ஆலை அரசர்கள், வட்டிக்கடை வேந்தர்கள், வணிகக் கோமான்கள்—ஊரை அடித்து உலையில் போட்டவர்கள் — ஏழையை அழித்து ஏழடுக்கு மாடி கட்டிக்கொண்டவர்கள் — சுறண்டிப் பிழைப்போர்—சூதால் கொழுப்போர் ஆகிய வகையினர் காங்கிரசில் இடம் பெற்றது கண்டு, பொது மக்களுக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது—அப்படிப்பட்டவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுடன் குலவிடும் காங்கிரசைப் பற்றியும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

இப்படிப்பட்டவர்களின் கொட்டம் அடக்கப்படும், காங்கிரசாட்சியில் என்று நம்பினர்; ஏமாந்தனர்; அது மட்டுமா, பொதுமக்கள் திடுக்கிடத்தக்கவிதத்தில், அப்படிப்பட்ட அக்ரமக்காரர்களே காங்கிரசை நடத்திச் செல்லும் நாயகர்களும் ஆகிவிட்டதைக்காண்கிறார்கள்.

தம்பி! இந்த அச்சமும் அச்சத்துக்குக் காரணமாக உள்ள நிலைமையும் இன்னும் ஒரு ஐந்தாண்டுக்காலம் நீடிக்குமானால், மக்களாட்சி கேலிக்கூத்தாக்கப்பட்டு, பொதுமக்கள் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, மனம் மருண்டு, உணர்ச்சிகள் ஒடுங்கிப்போகும் நிலைமை ஏற்பட்டுப் போய்விடும். மக்களுக்கும் ஆளும் கட்சிக்கும் அன்புப் பிணைப்பு இருக்காது—அச்சம்தான் இணைத்துவைக்கும்.

சீறிவரும் வேங்கை எதிர்ப்பட்டால், வழிப்போக்கன் என்னசெய்யமுடியும்? எதிர்த்துத்தாக்கத் துணிவு ஏற்படாது — ஓடிவிடக் கால்வராது — பேந்தப்பேந்த விழித்தபடி, வெடவெடவென உடல் ஆட, நிற்பான்—புலிக்கு இரையாகிவிடப்போகிறோம்—தப்பிப் பிழைக்க வழி இல்லை என்ற எண்ணத்துடன்.

பொது மக்கள் அச்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக்கிடக்கும்போதுதான், கொடுங்கோலர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

தம்பி! திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரசை எதிர்த்துப்போட்டியிடுவதற்கான பல காரணங்களிலே இந்த அச்சத்தைப் போக்குவதும் ஒன்றாகும்—மிக முக்கியமானதுமாகும்.

நம்மை வீழ்த்தும் வலிவு, எதிர்க்கும் துணிவு, எவருக்கும் ஏழாது, எந்தக் கட்சிக்கும் கிடையாது என்ற எண்ணம் பிடித்துக்கொண்டால் அதைவிட ஆபத்து மக்களாட்சித் துறையிலே வேறொன்று இருக்க முடியாது.

மக்களாட்சி என்பது கட்சிகள் போட்டியிட்டு மக்கள் ஆதரவைப் பெற்று, ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்துவது என்று முறை இருக்கும்போது, என்னை விட்டால், நாடாளும் தகுதியும் உரிமையும் பெறத்தக்க வேறு கட்சிகளே இல்லை என்று ஆட்சிப்பீடம் ஏறிய கட்சிக்கு ஆணவ எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது.

ஆனால் பதினைந்து ஆண்டுகளாக உள்ள அரசியல் நிலைமை, காங்கிரஸ் கட்சிக்கு இந்த ஆணவத்தை உண்டாக்கிவிட்டதுடன், 'ஆலும் வேலும்' மட்டுமல்ல, 'கோரையும் புல்லும்'கூட, ஆளும் தகுதி தம்மிடம் மட்டுமே அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டதாக ஆர்ப்பரிக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டது.

வர்ணாஸ்ரம முறைப்படி எப்படி வேதமோதவும் வேள்வி நடாத்தவும் பார்ப்பனருக்கே உரிமையும் தகுதியும் இருப்பதாக நெடுங்காலம் சொல்லப்பட்டு, செயல் புகுத்தப்பட்டு வந்ததோ, அதுபோல, இன்று காங்கிரசார் தம்மை 'ஆளும்' ஜாதியாகக் கருதிக்கொள்கிறார்கள்—பேசவும் செய்கிறார்கள்.

இதற்குக் காரணம் தொடர்ந்து அந்தக் கட்சியே ஆட்சியில் இருப்பது.

தொல்லைதரத்தக்க விதத்திலே ஆட்சி நடத்தும் அந்தக் கட்சியிடமிருந்து ஆட்சியைப் பறித்து வேறு கட்சியிடம் ஒப்படைக்கும் உரிமையும் ஆற்றலும் இருந்தும் பொதுமக்கள் அதனைச் செய்யத் தவறியது, காங்கிரசுக்குக் கண்மூடித் தர்பார் நடத்த இடமளிக்கிறது.

மக்களாட்சி மாண்புற நடக்கும் நாடுகளிலே, நிலைமை இது அல்ல.

தவறு செய்தால், கொதித்தெழுந்து பொதுமக்கள் கவிழ்த்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சத்துடன்தான், எந்தக் கட்சியும் ஆட்சியில் அமரமுடியும்.

வாக்காளர்களை அணுகி ஓட்டுக் கேட்கும்போது, காங்கிரசாருக்கு வாக்காளர்கள் பேருருவம் கொண்டோராகத் தெரிகிறது. அவர்தம் தயவைப் பெற்றாகவேண்டுமே என்ற உணர்வு இருக்கிறது. எனவே, பணிவும் பரிவும், குழைவும் கும்பிடும், தாராளமாக வருகிறது. இதுகூட, மிகப்பெரிய எதிர்ப்பை தி. மு. கழகம் ஏற்படுத்தியிருப்பதனால்தான். இல்லையேல், ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கூட, வாக்காளர்களிடம் பரிவு காட்டும் போக்கு இருக்காது.

அதிலும், தி. மு. கழகம் வயலிலே கதிர் காணட்டும், அந்த நேரமாகச் சென்று அறுத்துத் தள்ளிவிடலாம் என்று எண்ணும் அரசியல் வெட்டுக்கிளிகள் அல்ல. நாள் தோறும் பொதுமக்களிடம் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியின் போக்கை விளக்கியபடி உள்ள இயக்கம். எனவே, ஆட்சியை ஏற்றுள்ள கட்சி, எந்தக் கொடுமை செய்தாலும், தவறு இழைத்தாலும், உடனுக்குடன், பொதுமக்கள் அறிந்துகொள்கிறார்கள், அறிந்துகொள்வதால், ஆட்சியின்மீது கோபம் கொள்கிறார்கள். கோபம் கொண்டுவிட்டிருப்பார்களே, அதனால் ஓட்டுக் கொடுக்க மறுத்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சத்தால், வாக்காளர்களிடம், கெஞ்சுகிறார்கள், கொஞ்சுகிறார்கள், காங்கிரஸ் கட்சியினர்.

எனினும், இந்தக் குழைவும் பணிவும், 'ஓட்டு' கேட்கும்போதுதான்.

ஆடியும் பாடியும் ஆயிரத்தெட்டுச் சுவை காட்டியும், ஜாதிச் சொந்தத்தையும் சமயச் சொந்தத்தையும் எடுத்துக் காட்டியும் ஓட்டுகளைப் பறித்துக்கொண்ட பிறகோ, இனி

5 ஆண்டுகள், இந்த மக்களைப்பற்றி என்ன கவலை! இவர்கள் என்ன செய்துவிட முடியும்! என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. துணிவு பிறக்கிறது. எந்த வாக்காளர் முன்பு பணிவுடன் நின்றார்களோ, அவர்களைப் பிறகு ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டார்கள்; பார்க்க நேரிடினும், வாக்காளர் சிறிய உருவாகத் தெரிவர்; வெற்றி பெற்ற காங்கிரஸ்காரர் கெம்பீரக்கோலம் கொள்வர்.

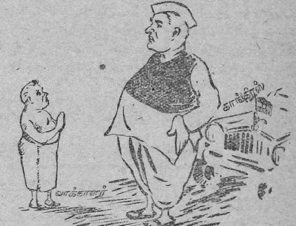

ஆட்சி நடத்தும்போதும், விழிப்புடனிருந்து, தவறுகளைக் கண்டிக்கவும், பொதுமக்களின் துணை கொண்டு தண்டிக்கவுமான வலிவுடன் எதிர்க்கட்சிகள் இருப்பது மக்களாட்சி மமதையாட்சியாகி விடாமல் செய்திடும் தடுப்புமுறையாகும்.

பிரிட்டனில், கட்சிகள் இடம்பெறும் வகையினைக் கவனித்தால் இது தெரியும்.

மக்கள் நம்மைமட்டுமல்ல, நமது நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து, நல்வழிப்படுத்த, வேறு பலரையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அனுப்பி இருக்கிறார்கள் என்ற உணர்வு ஆளும் கட்சிக்கு ஏற்படத்தக்க விதமாகவே, பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் அமைந்திருக்கிறது.

1945-ம் ஆண்டு தொழிற்கட்சி அமைச்சர் அவை அமைத்தது; 393 உறுப்பினர்கள் கொண்டிருந்ததால்.

ஆனால், எதேச்சாதிகாரத்துடன், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற போக்குடன் இங்கு காங்கிரஸ் கட்சி நடந்து கொள்கிறதே அவ்விதம் தொழிற்கட்சி நடந்து கொள்ள முடியாது; ஏனெனில் தவறுகளைக் கண்டறிய, தடுத்து நிறுத்த, எதிர்க்கட்சியாக கன்சர்வெடிவ் கட்சி இடம் பெற்றிருந்தது. அந்தக் கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 213.

1950-ம் ஆண்டிலேயும் தொழிற்கட்சிதான் ஆட்சி நடத்திற்று. அப்போது எண்ணிக்கை 315! கன்சர்வெடிவ் எண்ணிக்கை 297!!

பலம் குறைக்கப்பட்டது; எதிர்க்கட்சியின் பலம் வளர்ந்து காணப்பட்டது. 1951-ம் ஆண்டு தேர்தலின் போது, நிலைமையே மாறிவிட்டது; கன்சர்வெடிவ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது; 321 உறுப்பினர்களுடன்.

இனி நம்மைக் கேட்பார் இல்லை என்று கன்சர்வெடிவ் கட்சி நடந்துகொள்ளமுடியுமா? அதுதான் இல்லை! ஏனெனில் ஆளுங்கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சியாக தொழிற்கட்சி, 295 உறுப்பினர்களுடன் அமர்ந்திருந்தது. எனவே ஆளுங்கட்சி அடக்க ஒடுக்கத்துடன் தான் நடந்துகொள்ளவேண்டும்!

1955-ம் ஆண்டு தேர்தலில், தொழிற்கட்சி 277 உறுப்பினர்களுடனும், கன்சர்வெடிவ் கட்சி 345 உறுப்பினர்களுடனும் பாராளுமன்றத்தில் இருந்தன.

1959-ம்ஆண்டு கன்சர்வெடிவ் கட்சி 365-உறுப்பினர்களுடன் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றது; தொழிற்கட்சியினர் 258-என்ற அளவுக்கு வந்துவிட்டனர்.

தொழிற்கட்சிகுள் மூண்ட தத்துவச் சண்டைகளும், இடம் பிடிக்கும் போட்டிகளும் அந்தக் கட்சியை இளைக்க வைத்துவிட்டன.

எனினும், இப்போதும், எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று ஆளுங்கட்சி நடந்துகொள்ள முடியாது — எதிர்க்கட்சிக்கு, தட்டிக் கேட்கக் கூடிய அளவு வலிவும் எண்ணிக்கையும் இருக்கிறது.

இந்த நிலைமையினுல்தான், பிரிட்டனில், ஆளும் ஜாதி, என்ற ஆணவம் கொள்ளத்தக்க விதமான போக்கில், எந்தக் கட்சியும் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை; மக்களாட்சியின் மாண்பும் கெடவில்லை.

மக்களாட்சி என்பதன் பொருள், ஆட்சியை மக்கள் அமைக்கிறார்கள் என்று இருக்கவேண்டுமேயன்றி, ஆட்சி மக்களை அவமதிக்கும் சக்தியாக மாறுகிறது என்று இருத்தல் கூடாது.

இதைக் கவனித்துப் பார்க்கும் எவரும், 1962ம் ஆண்டுத் தேர்தல், கட்சிகளுக்குள் ஏற்படும் கடுமையான போட்டி என்பதல்ல, மக்கள், மக்களாட்சியைச் சரியான முறையிலே அமைக்கிறார்களா இல்லையா என்பதற்கான சோதனை என்பதை உணருவார்கள். உணருபவர்கள், அடுத்து வரும் தேர்தலின்போது பொதுமக்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமை நிரம்ப இருக்கிறது; ஆளும் ஜாதியாகி விட்டோம் என்று ஒரு கட்சி ஆணவம் கொண்டிடும் ஆபத்திலிருந்து நாட்டை மீட்கவேண்டும் என்பதை அறிந்து, அதற்கேற்ப நடந்துகொள்வார்கள்.

மக்கள் இந்தக் கடமையை உணர்ந்து செயலாற்றத் தூண்டுவதும் துணை நிற்பதும் தி. மு. கழகத்துக்கு உள்ள கடமையாகும்.

இதனை நன்கு உணர்ந்தே நமது தோழர்கள் மெத்த ஆர்வத்துடன், பொதுத் தேர்தலில் நாம் ஈடுபடுவது என்ற தீர்மானத்தை வரவேற்றனர்.

இவ்விதமான, நாட்டின் நிலைமையை மாற்றிடத்தக்க செயலாற்றுவதிலே, நமது தோழர்கள் கொண்டுள்ள நல்லார்வத்தைக் குலைத்திடக் கூடிய, குழப்பநிலை, கசப்புணர்ச்சி, எதிலும் எவரிடமும் காரணமற்ற ஐயப்பாடு, எரிச்சல், எவரோ திட்டமிட்டுத் தமது நிலையைத் தகர்க்கிறார்கள் என்ற அருவருப்புணர்ச்சி ஆகியவை நம்மிடையே, சிலகாலமாக ஏற்பட்டுவிட்டதனுல் செயலாற்றுவதிலே ஓர் தளர்ச்சியும் தயக்கமும் அவ்வப்போது தலைதூக்கிடக் காண்கிறேன்; கவலை கொள்கிறேன்.

எனக்கு எது கவலையை மூட்டுகிறதோ, அஃது, நமது இயக்க வளர்ச்சி தமது ஆதிக்கத்துக்கு ஒரு அறைகூவலாகும் என்று அறிந்து கலக்கத்துடன் உள்ள மாற்றார்களுக்கு, மகிழ்ச்சியைத் தரத்தானே செய்யும். அவர்கள் இந்தச் சூழ்நிலையை உண்டாக்கக்கூட திட்டமிடுகிறார்கள்; ஏற்பட்டுவிடும் சூழ்நிலையைத் தமக்குச் சாதகமானது ஆக்கிக்கொள்ளவும் முடிகிறது.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக நாம் நடத்திவரும் இயக்கம், பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களிடையே, பல்வேறு நிலையான, அளவுள்ள, வகையுள்ள தொடர்புகளை ஏற்படுத்திவிட்டது. அது இயற்கை. அந்தத் தொடர்புகளிலே, காரணத்தோடு சில வேளைகளிலும் காரணமற்றுப் பல வேளைகளிலும், நெருக்கடிகள், முறிவுகள், மாச்சரியங்கள், ஏற்பட்டுவிடுவது உண்டு.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், என் சொல்லாலோ செயலாலோ அப்படிப்பட்ட நெருக்கடிகள், முறிவுகள், மாச்சரியங்கள் ஏற்படக்கூடாது என்பதிலே மிகமிகக் கவலை கொண்டுதான் இத்தனை ஆண்டுகளாக நடந்து கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னையும் அறியாமல் எவருக்கேனும் இடர்ப்பாடோ, மனத்தாங்கலோ, இழப்போ ஏற்பட்டுவிட்டிருக்குமானுல், அந்த அளவுக்கு, நான் எனக்கென்று வகுத்துக்கொண்டுள்ள வேலைமுறையில் தோல்வி கண்டதாக எண்ணி என்னை நானே நொந்துகொள்வேனேயன்றி, பிறர் மீது கோபப்படுவது, என் இயல்பு அல்ல.

ஆனுல், இதிலே கவனிக்கவேண்டிய, மிக முக்கியமானது, தொடர்புகளில் ஏற்படும் நெருக்கடிகள், மனச் சங்கடத்தை, கோபத்தை மூட்டிடினும்கூட, இயக்கத்திற்கு ஊறு நேரிடத்தக்க முறையிலும், எதிரிகள் ஏளனம் செய்து நம்மை முறியடிக்கக்கூடிய வகையிலும், நமது சொல்லும் செயலும் இருத்தல் ஆகாது.

கழகத்தின் காரியத்தைக் கவனித்துக்கொள்ள அமையும் அலுவலர்களிடையே உள்ள தொடர்புகளில், எவருக்கேனும், எரிச்சல், கோபம், சங்கடம் ஏற்பட்டுவிட்டால், கொள்கை காரணமாக ஈர்க்கப்பட்டு, கழகத்திடம் தம்மை ஒப்படைத்துள்ள இலட்சக்கணக்கான மக்கள், என்ன செய்யமுடியும்! அது அவர்களுடைய பிரச்சினைகூட அல்லவே!!

கழக அலுவலர்களிடை—எந்த முனையில் இருப்பினும் சரியே—கசப்புணர்ச்சி எழுமாயின், அருள்கூர்ந்து அவர்கள், தம் மனக்கண்ணுல், கழகத்தில் தம்மை ஒப்படைத்துவிட்டுள்ள இலட்சக்கணக்கானவர்களைக் கண்டு, அவர்கள் நம்மிடம், கழகத்திடம், கொள்கையிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைக்கு ஊறு நேரிடத்தக்க முறையில், நாம் நடந்துகொள்ளலாமா என்பதைத்தான் உணரவேண்டும்.

நம்மைக் கண்டதும் அவர்களின் கண்கள் களிநடமிடுகின்றன!

நமது உரை கேட்கும்போது அவர்தம் அகமும் முகமும் மலருகிறது!

நமது இலட்சிய முழக்கத்தை அவர்கள் எழுப்பும்போது, நாடி முறுக்கேறுகிறது, முகம் புதிய பொலிவு பெறுகிறது! உடல் புல்லரித்துப்போகிறது!!

அவர்களுக்கு, யார் எந்த அலுவல் பார்க்கிறார்கள், அலுவலர்களிடையே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்ன என்பதல்ல பிரச்சினை! தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள இலட்சியத்துக்கு, சென்ற ஆண்டு இருந்ததைவிட இந்த ஆண்டு எந்த அளவு ஏற்றம் கிடைத்தது! முன்பு ஆதரவு தந்தவர்களைவிட இப்போது அதிகம்பேர் ஆதரவு தருகிறார்களா? முன்பு கழகத் தோழர்களுக்கு, பொது நிர்வாக அமைப்புகளில் — பஞ்சாயத்திலிருந்து பாராளுமன்றம் வரை—கிடைத்த இடத்தைவிட அதிகமான இடம் கிடைத்திருக்கிறதா!—என்ற இதிலேதான், தம்பி! அக்கரை, முழுக்க முழுக்க!!

அவர்களுக்கு எழுச்சி இதிலேதான் கிடைக்கிறது!

அவர்கள் நமது இலட்சியத்துக்குத் துணைநிற்கிறார்கள்—நாம் அதற்காக நன்றியறிதலுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், அவர்களின் மனம் மகிழத்தக்க, எழுச்சி கொள்ளத்தக்க, முறையில் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

திருப்பரங்குன்றம் மாநாட்டு மேடையில் அமர்ந்தபடி திரளான மக்களைக் கண்டபோது; என் உள்ளத்திலே, இந்த எண்ணம்தான் மேலோங்கி நின்றது,

பார்க்கும்போதே, முகம் மலருகிறதே!

பேச்சைக் கேட்கும்போதே மகிழ்ச்சியால் துள்ளுகிறார்களே!

நெருக்கிக்கொண்டு வந்தாகிலும், அருகேவந்து, பார்க்கவேண்டும், என்று நாம் அமர்ந்திருக்கும் இடம் நோக்கி சொந்தத்துடன் பந்தத்துடன் வருகிறார்களே! என்னே இவர்தம் அன்பின் திறம்! எத்துணை பற்று கொண்டிருக்கிறார்கள்!! எவ்வளவு நம்பிக்கையும் நட்புணர்ச்சியும் அவர்களின் இதயத்திலே பூத்துக் குலுங்குகிறது!! இப்படிப்பட்ட மக்களின் நம்பிக்கைக்கும் நட்புக்கும் என்றென்றும் பாத்திரமாக இருப்பதன்றி, வாழ்க்கையிலே நாம் பெறத்தக்க பேறுதான் வேறு என்னவாக இருக்கமுடியும்!

நமது கழகம் ஏற்றம் பெறுகிறது என்பதனால், இத்தனை எழுச்சியும் மகிழ்ச்சியும் பெறுகிறார்கள்.

நிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள்! நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறார்கள்!!

நமக்குள்ளே, கலாம் விளைகிறது, அலுவலர்களுக்கிடையே அருவருப்புணர்ச்சி ஏற்படுகிறது, மாற்றார் பயன்படுத்திக்கொள்ளத்தக்கவிதமாக அந்த நிலைமை செல்கிறது என்றால், தம்பி! இலட்சக்கணக்கான அந்த மக்களுடைய இதயம் படாதபாடுபடும்!!

"முத்தே! பூங்கொத்தே! சிட்டே! சீனிகற்கண்டே!" என்று, தான்பெற்ற குழந்தையைக் கொஞ்சிடும் தாய், ஓர்நாள், குழந்தை உருகி உடல்கருகக்கண்டால், எப்படிப் பதறுவாளோ, அதுபோலத் தம்பி! எழிலுடன் ஏற்றத்துடன் எங்கள் கழகம் வளருகிறது என்று பெருமிதத்துடன் பேசிமகிழும், மக்கள், என்ன இது? ஏதேதோபேசுகிறார்களே? இப்படி இப்படி நிலைமையாமே? இன்னின்னாருக்குள் கசப்பாமே?—என்று பிறர் பேசக் கேட்டாலோ, நம்மில் சிலரே பேசிக்கொண்டாலோ, துடிதுடித்துப் போகிறார்கள்!

புதுப்புனலாடிவந்த பூவை, வெண்நுரையன்ன வண்ணச் சேலை உடுத்திக்கொண்டு, கார்நிறக் கூந்தலில் ஏறிவிட்ட ஈரத்தைப் போக்கிக்கொள்ள, அகில் புகையிடும்போது, அகில்மணம் கூந்தலை உலர்த்துவதுடன் மணமும் ஏற்ற, அந்த நறுமணம் நுகர்ந்தபடி, நங்கை இருந்திடும் வேளையிலே, நெருப்புப்பொறிகிளம்பி, ஆடையிலே விழுந்து, அது நெருப்பாகிவிடுமானால், எப்படித் துடிதுடிப்பாள்—ஏதுசெய்வது என்று தெரியாமல் பதறுவாள்—ஆடையைக் களைந்திட வகையும் மறந்து அலறுவாள்—நெருப்பை அணைத்திட இயலாது பதறுவாள் என்பதைத் தம்பி! ஒருகணம் எண்ணிப்பார்!! கழகத்திடம் தமது உயிரையே வைத்திருக்கும் பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் நிலை புரியும்,

கழக அலுவலர்களாகப் பல்வேறு இடங்களிலே உள்ளவர்கள், தமது சொல்லும் செயலும், மேலே குறிப்பிட்டுள்ளவிதமான, பொறிபோன்றதாகிவிடாமல், பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு மாநாட்டிலே, மேலோங்கி இருந்தது.

விவரம் அறியாத குழந்தைகளை இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு, இளமாதர்கள், குழந்தைகளுக்கு, நம்மைச் சுட்டிக்காட்டி, உறவுமுறை கூறி நிற்கிறார்களே! அந்தக் குழந்தைகளும் கலகலவெனச் சிரிப்பொலி கிளப்பி, நமக்கு இனிய இசையளிக்கின்றனவே, தம்பி! இதைப் பொருளற்றது என்று எண்ணுகிறாய்! எல்லாக்கட்சிகளிலும் இந்த இன்பநிலை, இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறாய்! இல்லை, தம்பி! நிச்சயமாக இல்லை! நொந்துகிடக்கும் ஒரு இனம், கப்பிக்கொண்டிருக்கும் துன்பத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு, சிறு அளவு ஒளி வெளிவரும்போது, பெறக்கூடிய நிலை இது. வெறும் அரசியல் கட்சியின் பல நடவடிக்கைகளிலே ஒன்று அல்ல!!

ஒரு திங்களுக்கு முன்பு, நான் எழுதிக்கொண்டிருந்த போது, திடீரென, மின்சார விளக்குகள் ஊரெங்கும்அணைந்து விட்டன — ஒரே மையிருட்டாகிவிட்டது. ஓடிப்போய் ஒரு மெழுகுவத்தி கொண்டுவந்தான், எனக்கு உதவிசெய்வதில் மகிழ்ச்சி காணும் எண்ணம் கொண்டுள்ளபல்லாயிரக்கணக்கான தம்பிகளிலே ஒருவன். அந்த மெழுகு வத்தியைக் கொளுத்தினான் — கப்பிக்கொண்டிருந்த இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு, சின்னஞ்

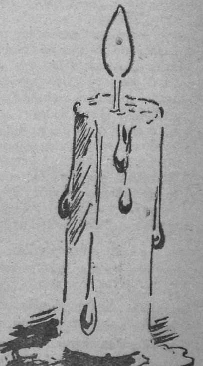

சிறுசிங்காரச்சுடர், எங்களை மகிழ்வித்தது. என்னகுளிர்ச்சி! எத்துணை மகிழ்ச்சி! மின்சார விளக்குக்கு உள்ள பள பளப்பு, இதற்கு நிச்சயம் இல்லை—ஆயினும், இருள் கப்பிக்கொண்டபோது, இதோ என்னால் முடிந்த அளவு நான் ஒளி தருகிறேன் என்று கூறுவதுபோலல்லவா, மெழுகு வத்தி இருந்தது. நான் எழுதுவதை நிறுத்திக்கொண்டு, அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சின்னஞ்சிறு திரி! அழகான ஒளி! எரிச்சலூட்டாத வெளிச்சம்!! ஒளியின் அளவு குறைவுதான்—வலிவுகூட அதிகம் இல்லை! காற்றடிக்கிறது, திரியினின்றும் கிளம்பும் ஒளி நடுக்கத்தோடு ஆடுகிறது! கையைத் திரைபோலாக்கி, அசையும் ஒளிக்குப் பாதுகாப்பளித்து, அணையவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டி இருந்தது. அவ்வளவு வலிவற்றது, பாவம், எனினும், தன்னால் முடிந்த அளவு இருளை ஓட்டுகிறது! அதனிடம் பேசவேண்டும்போலத் தோன்றிற்று போயேன்!!

தம்பி! மெழுகுவத்தி எரிவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்—சில விநாடிகள். சுடர் விடுகிறது, ஒளி தருகிறது, பயன் அளிக்கிறது! எந்தவிதமாக என்பதைச் சொல்லவா, தம்பி! ஒளி அளித்துக்கொண்டிருப்பதால், மெழுகுவத்தி தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்கிறது! உருகிக்கொண்டே போகிறது! பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, கரைகிறது! ஒளியா தந்து கொண்டிருந்தது தம்பி! தன் உயிரையே தந்துகொண்டிருந்தது, அணு அணுவாக!! தன்னை மாய்த்துக்கொள்கிறது, இருளை விரட்ட, ஒளிதர! நமக்குப் பயன் தருவதற்காகவே, தன்னைத் தந்துவிடுகிறது!! ஒரு ஜாண் அளவு இருந்தது, கொளுத்தும்போது — பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும்போது, சுட்டுவிரல் அளவுக்கு வந்துவிட்டது— உடலிலே மட்டுமல்ல, உயிரிலேயே, ஒரு பெருமளவு இழந்துவிட்டது—இருளகற்றும் தொண்டாற்றி. இன்னும் சிறிது நேரமானால், உருவமே இருக்காது—உயிரும் இருக்காது—ஒளி அளித்த மெழுகுவத்தி இருந்த இடம், வெற்றிடமாகிவிடும்! எனக்கென்னமோ, அதனை அடியோடு மாண்டுபோகவிடக் கூடாது! என்று தோன்றிற்று. உருகி உடல் குறைந்து போவதைக் கண்ணால் பார்க்கும்போதே மனம் ஏதேதோ எண்ணுகிறது—அது உருத்தெரியாமலாகிவிடும் கொடுமையைக் காணமுடியாது — காணக் கூடாது என்று தோன்றிற்று. மின்சார விளக்குகள் திடீரென எரியலாயின—ஒளி தந்தது போதும், இருளகற்ற உன்னை நீ குற்றுயிராக்கிக்கொண்டது போதும், தியாகியே! திருவிளக்கே! உன்னை மடியவிடேன்! என்று கூறுவதுபோன்ற நிலை பெற்றேன். மெழுகுவத்தியை அணைத்து, கரத்தில் எடுத்து, வைத்துக்கொண்டேன். எனக்கு கவி பாடத் தெரியாது!!

தம்பி! தம்மைத்தாமே வருத்திக்கொண்டு, தமது வாழ்வைச் சிதைத்துக்கொண்டு, இருளகற்றி ஒளி தருவது போல, இனம் வாழக் கழகத்தை வலிவுள்ளதாக்க, தமது வலிவை எல்லாம் தந்துகொண்டிருக்கும், இலட்சக்கணக்கானவர்களின், இதயம் வாடாமல், நம்பிக்கை சிதையாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்பு, நம்முடையது என்ற உணர்ச்சியால், உந்தப்பட்டவனானேன், மாநாட்டிலே மக்கள் காட்டிய பேரார்வத்தைக் கண்டபோது.

விழிப்புற்ற மக்கள், உதயசூரியனைக் கண்டு, வாழ்வுக்கு வளம் தேடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது என்று, நடந்திடும் உழவன்போல, நடைபோடுகின்றனர்.

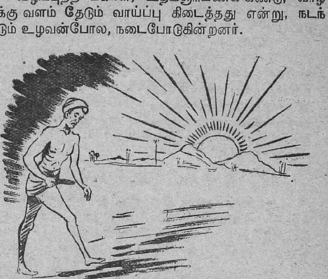

மாநாட்டில் நான் கண்ட மக்களுக்கு, ஒரு கட்சியை எப்படி ஒருவர் மனதுக்கும் ஒரு குறையும் வராமல், முறைகள் ஒவ்வொன்றும் அனைவருக்கும் திருப்திதரத்தக்க விதமாக அமைத்துக்கொண்டு நடத்திச் செல்வது என்பது பற்றிய எண்ணத்தைவிட, திராவிடம் அடிமைப்பட்டிருக்கும் கொடுமையை நாம் உணர்ந்திருக்கும் அளவுக்கு மற்றவர்கள் ஏன் இன்னமும் உணரவில்லை, திராவிடத் தனிஅரசு அமைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் நமக்கு ஏற்பட்டது போல ஏன் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை — மற்றவர்களும் தாய்த்திரு நாட்டின் விடுதலைக்காகத் துடித்தெழ இன்னும் எவ்வளவு பணியாற்றவேண்டும், எம்முறையில் பணியாற்றவேண்டும் என்பது பற்றியும்,

திராவிடநாடு திராவிடருக்கு எனும் இலட்சியத்துக்கு நாட்டு மக்களின் பேராதரவு பெருகி இருக்கிறது-வளர்ந்தபடி இருக்கிறது என்பதை உலகுக்கும் ஊராள்வோருக்கும் எடுத்துக்காட்ட இந்தப் பொதுத்தேர்தலில் எப்பாடுபட்டாகிலும் வெற்றி பெற்றாகவேண்டுமே என்பதிலேயும்,

மக்களாட்சியின் பயனும் தரமும் தக்க அளவிலும் விதத்திலும் கிடைக்கவேண்டுமென்றால், கேடுபாடுகள், முறைகள் கொண்டதான நிர்வாகத்தை, அச்சமின்றி, கூச்சமின்றி, 14 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடத்திக் கொண்டுவரும் காங்கிரஸ் கட்சிக்குத் தக்க பாடம் கற்பித்தாக வேண்டும் என்பதிலும், இருந்தது.

கட்சியை நடத்திச் செல்பவர்கள், இந்த எண்ணத்துக்கு முதலிடமும் முக்கியமான இடமும் கொடுத்து, காரியமாற்றவேண்டும் என்ற விருப்பமே மக்களிடம் மேலோங்கி இருந்தது.

நாடு பிரிவினைபற்றியும், நாடு பிரிவினை உணர்ச்சி மெள்ள மெள்ள ஆந்திர கேரள கருநாடகப் பகுதிகளிலும் பரவி வருகிறது என்பது குறித்தும், காங்கிரஸ் ஆட்சி என்பது முதலாளித்துவ பாசீச ஆட்சியாக மாறி வருவதாலும், வடநாட்டு ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கங்காணியாகி இருப்பதாலும் அதனை முறியடித்தாகவேண்டும் என்பது குறித்தும், பேசியபோதும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்

பட்டபோதும், மக்கள் காட்டிய எழுச்சி மிக்க ஆர்வம், அவர்கள் எண்ணம் எது குறித்து அழுத்தமாக இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

கட்சி நல்லமுறையில், எவருடைய மனதுக்கும் குறையின்றி நடத்திச்செல்லப்படவேண்டும் என்பதிலே, தம்பி! எனக்கு இருப்பதுபோன்றே, மக்களுக்கும் நிரம்பஅக்கரை இருக்கிறது. ஆனால், கட்சியின் நடைமுறையில் குறை இருப்பதைக்கண்டு குமுறியோ கொதித்தோ, அதை நீக்குவதற்கு உள்ள வழிபற்றித் தாம் கொண்டுள்ள கருத்தன்றி வேறெவர் கருத்தும் மேலானதுமல்ல; தேவையானதுமல்ல என்று எண்ணிக்கொண்டும், குறைகளை வேண்டுமென்றே குவித்து வைத்துக்கொண்டு யாரோ சிலர் பயன் அடைகிறார்கள் என்று தாமாகக் கருதிக்கொண்டும், அச்சம் தயை தாட்சணியமின்றி பேசுவதாகவும் எழுதுவதாகவும் கருதிக்கொண்டு, தம்மை ஒத்தவர்களை, கூட்டுத் தோழர்கள்பற்றிக் கேவலமான கருத்துக்களைப் பரப்புவதும், காதைப் பிடித்திழுத்து கன்னத்தில் அறைந்து தலையில் குட்டினாலன்றி, மரமண்டைக்கு புத்தி வரவே வராதே என்று எண்ணி, காட்டுப்போக்கில் நடந்துகொள்ளும் பழங்கால ஆசிரியர்கள்போல, இடித்து இடித்துச் சொன்னாலொழிய, இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள் என்று கருதும் போக்கை மேற்கொண்டும் நடந்துவருவது, கசப்புணர்ச்சி பரவவும் பகைஉணர்ச்சியாகிவிடவும், எதிர்ப்பாளர்களுக்கு நம்மையும் அறியாமல் உடந்தையாகவும்தான் பயன்படுமேயன்றி, திருத்தம் கிடைத்திட வழி கோலாது

அதுவரையில் எவருமே துணிந்து செய்யாத, அறுவை ஒன்றினை, ஆற்றலுள்ள ஒரு மருத்துவர், மேற்கொண்டார். வெற்றிகரமாக அறுவை நடத்தினார். மருத்துவர் பலரும் மேதைகள் சிலரும் கூடி, அவருக்குப் பாராட்டு விழா நடத்தினர்.

இதுபோலத்துணிந்து இதுவரையில் எவருமே செய்ததில்லை!

எனது 40 ஆண்டு அனுபவத்தில், இப்படிப்பட்ட சிக்கலான ஒரு அறுவையை நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை; இவர் நடத்திக்காட்டினார்; வியப்படைகிறேன்; உலகம் பாராட்டுகிறது.

பலரும் பாராட்டினார்கள்; அற்புதமான முறையில் அறுவை நடத்திய மருத்துவரை.

அவர் நன்றி கூறும்போது "அறுவை வெற்றிகரமாக நடந்தேறியது, ஆனால் நோயாளிதான் பிழைக்கவில்லை" என்று அறிவித்தாராம்!

திருத்தங்கள் தேவை; திருத்தப்பட்ட நிலையில் ஒரு அமைப்பு நின்று நிலைத்து வளரத்தக்க உயிரோட்டம் பாழ்படாத முறையில்.

தம்பி! எனக்குக் கழுத்தின் பின்புறத்தில், இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக சதை சிறு அளவுக்கு உருண்டு காணப்படுகிறது; அது மெள்ள மெள்ள வளர்ந்தும் காணப்படுகிறது. அதைக் காணும் நண்பர்கள் கவலை தெரிவித்தனர். எனக்கும் அது என்னமோ ஏதோ என்ற கவலை உண்டு. டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம் அவர்கள் என் உடற்கூறு நன்கு அறிந்தவர். அவரிடம் காட்டவேண்டும், கருத்தறியவேண்டும் என்று ஆவல் எழும்; உடனே அவர் பார்த்துவிட்டு, இது மிக ஆபத்தானது, உடனே இதை அகற்றவேண்டும், ஆறுதிங்களாவது படுக்கையில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி விட்டால், கவலையும் கிலியும் அதிகமாவதுடன், வழக்கமாகச் செய்துகொண்டுவரும் பணியினைச் செய்வதற்கும் குந்தகம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்றெண்ணிக்கொண்டே, பல திங்கள் காலத்தை ஓட்டிவிட்டேன்; பிறகு ஓர் நாள் அவரிடம் சென்று காட்டினேன்,

உள்ளூர இலேசாக ஒரு சிறு கவலையும் இருந்தது—உன்னிடமன்றி வேறு யாரிடம் சொல்லப்போகிறேன். கான்சர் என்கிறார்களே அந்தவிதமாக ஏதாவது இருந்து தொலைக்குமோ என்ற கவலை, அது அல்ல என்றார். மனதுக்கு ஒரு நிம்மதி வந்தது. ஆனால் 'உருண்டை' கரையவில்லை; வளர்ந்தபடி இருக்கிறது. வலி இல்லை; வலி இல்லாவிட்டால் கவலை இல்லை; வலித்தால்தான் உடனே கவனிக்கப்படவேண்டும் என்று சிலர் கூறுவார்கள். அவர்கள் அப்படிக் கூறுவதைக் கேட்டுக்கேட்டு, சாதாரணமாக நீர் கோர்த்துக்கொள்வதாலோ, நீண்டநேரம் தூக்கமின்றி இருப்பதாலோ, நெடுந்தூரம் பயணம் செய்வதாலோ, கழுத்து நரம்புகள் வலித்தால் உடனே எனக்கு உருண்டையால்தான் அந்த வலியோ, என்ற சந்தேகம் தோன்றும். ஆனால், சாதாரண தைலத்தேய்ப்பு; அல்லது நீர்கோர்த்துக்கொண்டது போக்கும் மருந்து உட்கொள்வது, எனும் மருத்துவம் செய்தால், வலி போய் விடுகிறது அல்லது குறைகிறது, அப்போது ஒரு தைரியம்! உருண்டைக்கும் கழுத்தில் ஏற்பட்ட வலிக்கும் சம்பந்தம் இல்லை, என்று.

வேறோர் மருத்துவர் — அவர் நரம்பு சம்பந்தமான வியாதிபற்றி நிரம்ப அறிந்தவராம் — அவரிடம் காட்டச் சொன்னார்கள்.

அவர் அழுத்திப்பார்த்தார் உருண்டையை—வலிக்கிறதா? என்றார்—இல்லை! அழுத்தும்போது, உருண்டை இல்லாவிட்டாலும் வலிக்கத்தானேசெய்யும். அந்த அளவு வலிமட்டுமே இருப்பதாக என் எண்ணம்.

அவர், இதை அறுவை மூலம் நீக்கிவிட்டாலும் நீக்கி விடலாம், இல்லை அப்படியே விட்டு வைத்து, பிறகு மேலும் வளருகிறதா என்று பார்த்து, என்ன செய்வது என்று யோசித்தாலும் தவறில்லை—என்று கூறினார்.

இப்போதும் அந்த உருண்டையும் இருக்கிறது 'அது என்ன? அதற்கு என்ன செய்வது? என்ற எண்ணமும் எழுகிறது. எனினும், என் வேலைகளைக் குந்தகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை; என் வேலைகளைக் கெடுக்கும் அளவுக்கு, அது தொல்லையாக இல்லாதிருக்கும்போது, அதைப்போய் அறுத்துக்கொள்வானேன் — அறுத்துக்கொள்வதனாலே, வேறு ஏதாகிலும் புதுத் தொல்லை வந்து தொலைக்கப் போகிறது என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எனக்குத் தம்பி! அறுவை முறை எதெதற்குப் பயன்படும், என்னென்ன நேர்த்தியான முறைகள் உண்டு என்பதுபற்றிய அக்கறை மட்டுமே மேலோங்கி இருந்தால், இந்த மூன்றாண்டுக் காலம், நான் இதே வேலையாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். கவனிக்காததால் பெரிய கெடு

தல் ஏற்பட்டுவிடுமே என்று கூறக்கூடும், ஏற்படாது என்ற நம்பிக்கை. ஏற்படாத வரையில், நாம் செய்ய முடிகிற வேலைகளைச் செய்யாமல் இருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம்!

என் உடற்கூறு உள்ளப்பாங்கு இரண்டையுமே கூறிவிட்டேன்.

ஒரு மகிழ்ச்சி எனக்கு; இந்த 'உருண்டை' ஒரு தொல்லை என்று எண்ணிக்கொண்டல்லவா இருந்தேன்—அப்படி இல்லை — அதுவும் எனக்காக வாதாடுகிறது! நன்றி!!

இப்படி நான் கூறுவதால் தம்பி. உடலையாகட்டும் அல்லது அமைப்பையாகட்டும், அது எந்தக் குறைகளுடன் வேண்டுமாயினும் இருந்து தொலைக்கட்டும் என்று விட்டுவிடவேண்டும் என்று கூறுவதாக நினைத்துக்கொள்ளாதே. நிச்சயம் கவனிக்கவேண்டும்,

ஆனால், இப்படி நடைபெற்றால், என்ன ஆகியிருக்கும் என்பதை எண்ணிப்பார்!

"தெரியுமா விஷயம் ஆசாமிக்கு, பெரிய வியாதி!"

"யாருக்கு, அண்ணாவுக்கா?"

"அண்ணாவாவது தம்பியாவது! சொல்லேன், அண்ணாத்துரை என்று. அவனுக்குத் தான்,"

"என்ன? என்ன?"

"கழுத்திலே ஒரு உருண்டை—கட்டியல்ல என்னென்னமோ நோய்க்கிருமிகள் கூடுகட்டிக் கொண்டுவிட்டன."

"நோய்க்கிருமிகளா?"

"ஆமாம்! ஆமாம்! உள்ளே என்னென்ன வியாதி உண்டாக்கும் விஷப்பூச்சிகள் இருக்கிறதோ யார் கண்டார்கள். கழுத்தே வீங்கி விட்டது. ஆசாமியால், படுக்கவே முடிவதில்லையாம். ஒரே வலியாம்."

"யாருக்கும் சொல்லக்காணேமே."

"மறைத்து வைத்திருக்கிறன்."

"ஏன்?!'

"அப்படி ஒரு விஷ உருண்டை இருப்பது வெளியே தெரிந்தால் நாலு பேர் அவனைக் கிட்டே சேர்ப்பார்களா? அதனால்தான் மறைக்கிறன்."

"தொத்து நோயா, அது."

"ஆமாமாம், கொடிய தொத்து நோய்."

"உனக்கு எப்போது தெரியும்?"

"இரண்டு மூன்று வருடங்களாக! தெரிந்தது முதல், நான் அவனேடு முன்புபோலப் பழகுவதுகூடக் கிடையாதே!"

இப்படிப் பேசப்பட்டால், என்ன நிலைமை ஏற்படும்? என்னைப்பற்றிப் பலரும் பயத்துடனே அருவருப்புடனே பேசவும் எண்ணவும் முற்படுவர்.

அது தம்பி! நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாகுமா!!

அந்தப் பேச்சு என் காதுக்கே வருகிறது என்று வைத்துக்கொள் — அல்லது இதிலெல்லாம் தயவென்ன தாட்சணியமென்ன, நேரிலேயே சொல்லுவோம் என்ற போக்கிலே, என்னிடமே வந்து சொல்லிவிடுகிருர்கள் என்று வைத்துக்கொள். என்ன ஆகும்? எனக்கு உள்ள படி கிலி ஏற்படும்! படுத்த படுக்கையாவேன்!!

அதுபோலத்தான், தம்பி! ஒரு அமைப்பைத் திருத்தும் வழி, அருவருப்பை, இழிவை, பகையை அதற்குச் சேர்த்துக்கொடுப்பது அல்ல.

ஆபிரகாம்லிங்கன் சொன்னர், **"கைகொடுத்து உதவும் நல்லவர்களே, குற்றம் குறையை எடுத்துரைக்கவேண்டியவர்கள்"** என்று.

இந்த நோக்கத்தை மறவாமல், நாம் நமது அமைப்பு விஷயத்திலே அக்கரை செலுத்தவேண்டும் என்பதைக் கூறவே இதனைச் சொன்னேன்.

திராவிடர் என்ற உணர்ச்சி நைந்துபோயிருந்ததுடன், இந்தியர் எனும் ஒரு போலி உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டு வந்த நிலையிலிருந்து வந்த சமுதாயத்தில், மிகச் சாதாரணமானவர்கள் எப்படியோ, இன உணர்ச்சியை புகுத்திவிட்டார்களே; ஒரு அரைடஜன் பேச்சாளர்கள் நாலுநாள் கூத்தாகிப்போகும் இவர்கள் முயற்சி என்றெண்ணிக்கொண்டிருந்தோம், இவர்களோ நாமே கண்டு மலைக்கத்தக்க விதத்தில் வளருகிருர்களே, நகரத்திலே மட்டுமே, நயமாகப் பேசி வளரமுடியும் என்று எண்ணியிருந்தோம். இவர்களோ பட்டிதொட்டிகளிலெல்லாம் பலம்பெற்று வருகிருர்களே, எந்தப் பத்திரிகை இவர்கள் செய்தியை வெளியிடும், கருத்தினை எடுத்துரைக்கும், ஒளி இல்லையேல் உயிர் இல்லை என்பதுபோலப் பத்திரிகை உலகத் திருப்பார்வை விழாவிட்டால், இந்த இயக்கம் வாழாது, பட்டுப்போகும் என்று எண்ணிக்கொண்டோம், இவர்களோ, தமது இயக்கத்துக்கென்று ஒரு பத்திரிகை உலகத்தையே அமைத்துக்கொண்டார்கள், பணம் ஏது என்று பரிகாசம் செய்தோம், இவர்களோ, பேசுவதைக் கேளுங்கள் பணமும் தாருங்கள் என்று புதுமுறை வகுத்துக்கொண்டார்கள், 'தேசி!! கீதங்கள்' தோத்திரப்பாடல்கள் நம்மிடம் வண்டிவண்டியாக உள்ளன, அவைகளைக் கேட்கும் மக்கள் சொக்கிப்போவர்; இவர்களுக்கு ஏது அந்த வாய்ப்பு என்று பேசினேம், இவர்களோ, இயக்கப் பாடல்கள், இயக்கப்பாடகர், இயக்க நாடகம் என்று ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள், ஏ! அப்பா! பொல்லாத ஆசாமிகள்! இவர்களை இப்படியே வளரவிடுவது பேராபத்தாகிப் போகும்; கோட்டைபோன்ற வீட்டுக்கு அமைந்துள்ள சுவரிலே, முளைத்து மூன்று இலைவிட்டு, வளர்ந்துவிடும் அரசு வேம்பு போன்ற செடி, பிறகு, அந்தச் சுவரினையே கலனக்கிவிடுவது போலன்றோ இவர்களின் வளர்ச்சி நமது ஆதிக்கத்தைக் குலைத்துவிடும், இதனை ஒழித்தாக வேண்டும் என்று, காங்கிரசார் பலமான ஏற்பாடுகளைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டு வருகிருர்கள், பல வழிகளிலும், நமது வளர்ச்சியை அழிக்கத் திட்டமிடுகிருர்கள்.

எதிர்த்துத் தாக்குவதைவிட, உட்குழப்பம், சச்சரவு, மனக்கிலேசம் மூட்டிவிடுவதுதான், போர்முறைகளிலேயே, பயங்கரமானது.

ஆதிக்கத்திலிருக்கும் காங்கிரஸ்கட்சி, இந்த முறையைத் திறம்படக் கையாளுகிறது.

“பயல்கள் நாத்திகர்கள்! கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்கள்” என்று பழிசுமத்தினர்—பக்தர்களும் பாமரமக்களும் பதைபதைப்பார்கள், பகைகொள்வார்கள் என்று. நாமோ, ஐயா! நாங்கள் நாத்திகரல்ல; ஒன்றே குலம ஒருவனே தேவன் என்று உள்ளத்துறையும் உண்மையை உரைத்தோம், உள்ளபடி இவர்கள் நாத்திகம் பரவக்கூடாது என்ற நல்ல நோக்கமுடையவர்களானால், நமது விளக்கத்தைக் கேட்டுப் பாராட்ட அல்லவா வேண்டும்? பாராட்டினார்களா? இல்லை! பயம்கொண்டனர்! பாவிப் பயல்கள்மீது இந்தப் பழிபோட்டுத் தலைவாங்கலாம் என்று பார்த்தோம், இடம்கொடுக்கவில்லையே என்று எண்ணிக் கைபிசைந்துகொண்டனர்.

இவர்கள் வகுப்புவாதிகள்; வகுப்புத்துவேஷிகள்; பார்ப்பன விரோதிகள்; என்று நம்மைப்பற்றிச் சொல்லி, பகைமூட்டப்பார்த்தனர். ஐயா! நாங்கள் சில முறைகளை நடவடிக்கைகளை, தத்துவங்களை, நம்பிக்கைகளை, ஏற்பாடுகளைக் கண்டிக்கிறோம், நீக்கவேண்டும் என்கிறோம்; ஒரு வகுப்பின்மீதோ, தனிப்பட்டவர்கள்மீதோ, பகையுமில்லை, துவேஷமும் இல்லை என்று விளக்கமளித்தோம். மகிழ்ந்தனரா? இல்லை! மற்றோர் பழிசுமத்தலாயினர், பார்! பார்! பார்ப்பனருக்கு அடிமைகளாகிவிட்டார்கள் என்று கூறத் தலைப்பட்டனர்.

தம்பி! இப்படியே ஒவ்வொன்றாக அலசிப்பார்த்தால் தெரியும், இருபத்துநாலு மணி நேரமும் என்ன பழி சுமத்தலாம்? எத்தகைய எதிர்ப்பு மூட்டலாம்? என்று அலைகிறார்கள், மாற்றார் என்பது.

நமது கழகத்தவர்கள் பொதுமக்களுடன், இடையறாத தொடர்பு கொண்டவர்கள். எனவே எப்போதும், பொதுமக்களுடைய பார்வையில் பட்டவண்ணம் இருக்கிறார்கள். நமது நோக்கமும் நடத்தையும், இன்று, அந்த மக்களுடைய அன்புப் பார்வையை பெற்றளிக்கிறது.

மணம் கமழும் மல்லிகை நிரம்பிய பூக்குடலையை, ஒருவர் நம்மிடம் காட்டி, ஐயா! இதை ஒரு ஐந்து நிமிடம் வைத்துக்கொண்டிருங்கள், வீட்டிலே, மாலை தொடுக்க ‘நார்’ மறதியாக வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன், எடுத்துக்கொண்டு ஓடோடி வந்துவிடுகிறேன் என்று சொன்னால், மகிழ்ச்சியுடன், சம்மதிக்கிறோம் — மூக்கைத் துளைக்கும் வாடை அடிக்கும் ஏதேனும் பொருளுள்ள மூட்டையைக் கொடுத்து ‘சற்று பார்த்துக்கொள்ளுங்கள், இதோ சடுதியில் வந்துவிடுகிறேன்’ என்றால், ‘சரி’ என்றா சொல்கிறோம்? இல்லையல்லவா? மனித இயல்பு அது.

தம்பி! நமது நோக்கமும் நடவடிக்கையும், மக்களின் அன்புத் தொடர்பை நமக்குப் பெற்றளிக்கிறது; இதே தொடர்பு, நமது செயலிலும் சொல்லிலும் வெறுப்பூட்டும் நெடி கொண்டதாகிவிட்டால், நிலைக்குமா? நிலைக்காது! அன்புப் பார்வை மறையும்; அலட்சியப்பார்வை, கோபப் பார்வை, வெறுப்புப்பார்வை கிளம்பும்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு வெறுப்புணர்ச்சியை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பலபல பழிகள், புகார்கள், அவிழ்த்துவிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றும், நாம் கடக்க வேண்டிய நெருப்பாற்றை உண்டாக்குகிறது.

வெறுப்புணர்ச்சியை மாற்றார்கள் பழிபோட்டு, மூட்டிவிடுவதிலே, முயன்று தோற்றுப்போகவே, நமக்குள்ளாகவே, ஒரு பிரிவைத் தூண்டிவிட்டு மற்றோர் பிரிவின் மீது, பழிகூறவைத்து, பழி கூறுபவர்களுக்குப் பக்கத்துணைநின்று, பரிவுகாட்டி, பிளவுமூட்டும் காரியத்தை இந்த மூன்றாண்டுகளாகத், திட்டமிட்டுச் செய்துவருகிறார்கள்.

கழகத் தோழர்கள், குடும்பபாசத்தோடு, கொள்கைப் பற்றுடன், தோளோடு தோள்சேர நின்று பணியாற்றுவதைக் காணும்போது, காங்கிரசாருக்கு கடுகடுப்பாகிறது; இந்த வலிவான அணிவகுப்பு வளருகிறதே என்ற கிலி ஏற்படுகிறது. எத்துணை தோழமை, இவர்களிடம்! ஒருவருக்கொருவர் துணை நின்று பணியாற்றி வருகிறார்களே!! ஒரு துளியும் இவர்களுக்குள் போட்டி, பொறாமை, பகை மூளவில்லையே, என்றெல்லாம் எண்ணிப், பயம் கலந்த துக்கம் கொள்கிறார்கள். நமது ஒற்றுமை அவர்களுக்குத் திகைப்பை உண்டாக்குகிறது. ஆதிக்கம் அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற அச்சம் அவர்களைப் பிடித்து உலுக்குகிறது.

ஆனால், நமது தோழர்களிடையில், காரணத்துடனோ காரணமின்றியோ, தோழமை கெடத்தக்க, கட்டுப்பாடு குலையத்தக்க, பகை மூண்டிடத்தக்கநிலை ஏற்பட்டு, கழகத் தோழர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தூற்றவும் எதிர்க்கவும் தொடங்கினால்; காங்கிரசாருக்குக் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியான காட்சியாக இருக்கிறது! பயம் நீங்கி, மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது. பயல்கள் பிளவுபட்டுவிட்டார்கள்; இனி, அணிவகுப்புக்கு அழிவுதான் என்று எண்ணுகிறார்கள். நமக்குள் பிளவு ஏற்படுவதிலேதான் காங்கிரசுக்குப் புதுவலிவு கிடைக்கும் என்பதற்குக் காரணம் அதிகம் கூறத்தேவையில்லை.

சடுதியிலே உணர்ச்சிவயமாகக் கூடியவர்களை, சிறிதளவு தந்திரம் தெரிந்தவர்கள், தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது, எளிதான காரியம்!! தூண்டுபவர்களுக்குச்

சுவையாகக்கூட இருக்கும்! எருதுமீதுள்ள புண்ணை காக்கை கொத்தும்போது, பார், தம்பி! என்ன சுறுசுறுப்புடன், காகம் இருக்கிறது என்பது தெரியும். பழத்துண்டு வீசினால்கூடப், பயந்து பயந்து வரும், கொத்தும், அகப்பட்டவரையில் எடுத்துக்கொண்டு பறந்தோடிப்போகும். மாட்டின்மீது உள்ள புண்ணைக்கொத்தும்போது, அப்படி அல்ல! மாடு வாலைச் சுழற்றிச் சுழற்றி அடிக்கும், தப்பித்துக்கொள்ள இப்படியும் அப்படியும் பறந்திடும், ஆனால், மீண்டும் வந்து, கொத்தும். அதற்கென்னவோ அந்தக் காரியத்தில், அத்துணை உற்சாகம், சுவை!!

அதுபோன்றே, சிலர், கிளறி விடுவதில். குத்திவிடுவதில் மிகுந்த சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள்; சுவை பெறுவார்கள்.

இருவர், நெடுநாட்களாக நண்பர்கள், களங்கமற்ற முறையில் நேசம் இருக்கிறது; அங்காடிப் பக்கத்தில், அந்திசாயும் நேரத்தில், அளவளாவுகிறார்கள், சில விநாடிகள்; பிறகு பிரிகிறார்கள் வேறு அலுவல் இருப்பதறிந்து என்று வைத்துக்கொள்.

இரண்டே நிமிடத்தில், நான் குறிப்பிடுகிறேனே, குத்திக்கிளறி மகிழ்பவன், அப்படிப்பட்டவன் முயன்றால் பல ஆண்டு நேச உணர்ச்சிக்கே, பழுது உண்டாக்கிவிட முடியும்--விலைமிக்க பட்டுத் துணியில் ஒரு சொட்டு மையைத் தடவிவிட்டால் அந்தத் துணியின் அழகு மாய்வதுபோல!!

பக்குவமான பேச்சு--பதறாத போக்கு--ஏதுமறியாதவன் போன்ற நடிப்பு இவை இருந்தால் போதும்.

நான் காட்டிய இரு நண்பர்கள், பேசிப் பிரிகிறார்கள் —மகிழ்ச்சியுடன்.

கிளறுபவன், அதில் ஒருவனை அணுகி, அதிகம் ஏதும் பேசத் தேவையில்லை; மிகச் சாதாரணமான முறையில்.

"ஏம்பா! எப்போது மறுபடியும் நீங்கள் நண்பர்களானீர்கள்?"

என்று கேட்டால் போதும்.

தூக்கிவாரிப்போடும் அவனுக்கு, "என்னய்யா இது? எங்களுக்குள்ளே என்னமோ பகை இருந்ததைப் போலவும், அது இப்போதுதான் நீங்கியது போலவும் ஒரு கேள்வி கேட்கிறாயே முட்டாள்தனமாக" என்று அவன் கூற, கிளறிவிடுபவன், ஏதுமறியாதவன்போல நடித்தபடி, "பகை இல்லையா! உங்களுக்குள்ளே கடுமையான விரோதம் இருந்ததாக அல்லவா நான் எண்ணிக்கொண்டேன், ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! நீ, சொல்கிறாய், எங்களுக்குள் பகையே ஏற்பட்டதில்லை என்று. ஆனால் இவ்வளவு நேரம் உன்னிடம் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசினானே அவன், காதால் கேட்கமுடியாத ஆபாசமான வார்த்தைகளால் அல்லவா, உன்னை ஏசினான்—இந்தக் காதால் கேட்டேனே'! என்று விஷம் தூவ, என்னைத் திட்டினானா! உனக்கென்ன பைத்யமா! என்னையா என் நண்பன் திட்டினான்? என்ன சொன்னான்? எங்கே? எப்போது?" என்று அவன் பதறிக் கேட்க, கிளறிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பவன், மிகவும் பரிவு கொண்டவன் போல நடித்தபடி. "வேண்டாம், தம்பி! எப்படியோ ஒன்று, சினேகமாக இருக்கிறீர்கள், அதைக் கெடுக்கலாமா! வேண்டாம். என்னவோ புத்திகெட்டு, ஆத்திரத்திலே உன்னைக் கேவலமாகப் பேசிவிட்டிருக்கிறான். போகட்டும். விட்டுத்தள்ளு. அதை நான் விவரமாகக் கூறி, உன் மனதுக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்தக்கூடாது, நேசம் முறிந்துவிடும்" என்று கூறிவிட்டு, மேற்கொண்டு எதுவும் கூறாது, போய்விடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள். தம்பி! என்ன ஆகும் தெரியுமா? திகைப்பு! சந்தேகம்! புகும்!! அடுத்தமுறை நண்பனைப் பார்க்கும்போது, இது நினைவிற்கு வரும்—கேட்கலாமா வேண்டாமா? என்ற எண்ணம் குடையும்; அதனால் வழக்கமான முக மலர்ச்சி குறைந்துபோகும்; அதைக் கண்டு அந்த நண்பனுக்குச் சந்தேகம் எழும்—என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறானே! எப்போதும்போலக் கலகலப்பாகக் காணப்படவில்லையே. ஏதாகிலும் சங்கடமோ? கோபமோ? நம்மிடம் அலட்சியமோ? அடிக்கடி நாம் பண உதவி கேட்கிறோம் என்பதால், நமது நேசத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறானே என்றெல்லாம் எண்ணுவான். இருவரும் குழம்புவர்! — கிளறியவன் வைத்த வேட்டு நேசத்தை முறித்திடும்—கிளறியவன் இருவரின் மதி தடுமாறிய நிலையை எண்ணி மகிழ்ந்துகொண்டிருப்பான்.

ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் இதுபோன்ற நிலைமைகள் ஏற்படுவதைக் கண்டிருப்பார்கள்.

வெறும் சுவைக்காக மட்டுமல்லாமல், கிளறிப் பகை மூட்டி, வலிவைச் சிதைத்து, பயன்பெற எண்ணித் திட்டமிட்டு வேலை செய்கிறவர்களால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்து மிக மிக அதிகமல்லவா?

உறுமல் கேட்கும்போதே கிலி கொள்வார்கள்—ஓடிவிடுவார்கள். ஆனால் புலி, உறுமுவதற்குப் பதிலாக புள்ளினம்போல இசை எழுப்புகிறது என்றால், இத்தனை இனிய குரலெழுப்பும் இந்தப் பிராணி எவர்க்கு என்ன தீங்கிழைக்கும்! என்று நம்பி, அருகே சென்று, அழிவைத் தாமே தேடிக்கொள்ள நேரிடுமன்றோ!

கிளறிக் கலகமூட்டிப் பகை வளர்ப்போர், உறுமும் புலியாக இருக்கமாட்டார்கள்—குரல் புள்ளினம் போன்றதாக இருக்கும், செயலோ இரத்தவெறி கொண்டதாக இருக்கும்.

ஒரு பெரிய இயக்கத்தை மாற்றார்கள் திகைக்கத்தக்க அளவுக்கு வளர்த்தான பிறகு, இந்தப் பேராபத்துச்

சூழாமல், பாதுகாத்து நிற்கும் பெரும் பொறுப்பு, ஏற்படுகிறது.

அதிலும் நம்முடைய கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் கிளறிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க அல்ல, கிளறிவிட்டும் பகை வளர்க்கப் பலரும் துடியாய்த் துடிக்கின்றனர்.

தோலோடு பழம் இருக்கும்போது நாம் கையாள வேண்டிய பக்குவத்தைவிட, தோல் உரித்தான பிறகு அதிகமான பக்குவம் தேவைப்படுகிறதல்லவா!

செய்திகள் பரப்புவோர், நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துத் தருவோர்கூட, ஒரு அமைப்பிலே இருக்கக்கூடிய நேசத் தொடர்புகளுக்கு ஊறு ஏற்படுத்த முடியும்.

அரசியல் அமைப்புகளுக்கு மட்டுமல்ல---குடும்பம்---தொழிலிடம்--மன்றம் எதிலும்.

குப்புச்சாமி வாந்தி எடுக்கிறான் திடீரென்று ஒரு நாள். காரணம் தெரியாது திகைக்கிறான். களைப்பு மேலிடுகிறது. காப்பி குடித்தால் களைப்புப்போகும் என்று எண்ணுகிறான். கந்தசாமி நடத்தும் காப்பி கடை சென்று காப்பி குடிக்கிறான்.

தம்பி! இவை நிகழ்ச்சிகள்.

இதையே கிளறிப் பகைமூட்டும் போக்குக்குப் பயன்படுத்த எண்ணினால், எதையும் கூட்டத்தேவையில்லை குறைக்கத்தேவையில்லை, சிறு மாற்றம் செய்து வெளியிட்டால் போதும்.

> கந்தசாமி நடத்தும் காப்பி கடை சென்று காப்பி குடித்தான். குப்புசாமி வாந்தி எடுத்தான்.

இப்படி வெளியிட்டாலே போதும், கந்தசாமி கடை காப்பி குடித்ததால்தான்; குப்புசாமி வாந்தி எடுத்தான் என்று பொருள் கொண்டு, கந்தசாமி கடையையே பலரும் வெறுத்துப்பேசத் தொடங்குவார்கள்.

செய்திதான்! கருத்துரைகூடத் தரப்படவில்லை!

நடந்தவைதான்! இட்டுக்கட்டி எதையும் சொல்லவில்லை.

என்றாலும் எது முதலில் நடந்தது, எது பிறகு நடந்தது என்பதை மட்டும் வேண்டுமென்றே, எடுத்துக்காட்டாமல், இதனால்இது நடந்தது; அதாவது, கந்தசாமியின் கடை காப்பி குடித்ததால் வாந்தி வந்தது, என்ற பொருள் கொள்ளும்படி, புகார் எழும்படி, பழி ஏற்படும்படி, செய்தி வெளியிடப்பட்டதால் விபரீதம் ஏற்படுகிறது.

ஒரு அரசியல் கட்சியில், அதிலும் விடுதலை இயக்கத்தில் கிளறிவிட்டுப் பகைமூட்டும் செயலைச் செய்திடும் வாய்ப்புகள் அதற்காகவே அலைந்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு, ஆயிரம் கிடைக்கும்.

அத்தனைக்கும் இடம் தராததாக உள்ளம் பக்குவப்பட்டாகவேண்டும்.

ஏன்தான் சிலர் இதுபோலெல்லாம் செய்யவேண்டுமோ, என்று எண்ணி ஆயாசப்படுகிறாய். தம்பி! இது காலத்தின் கூறு! நாம்தான் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளப் பயிற்சி பெறவேண்டுமே தவிர, அவர்களின் இயல்புகளை நாம் மாற்றும் காரியத்தில் ஈடுபட்டுப் பயன் இல்லை.

உலகிலே காணக்கிடக்கும், பல்வேறு நெருக்கடியான பிரச்சினைகள் குறித்து உலகப் பெருந்தலைவர்கள் நேச முறையில் கலந்து பேசினால் போர்ப் போக்கு மாறும் என்ற நல்ல நோக்கத்துடன், சில திங்களுக்கு முன்பு சோவியத் தலைவர் குருஷேவும் அமெரிக்கத் தலைவர் கென்னடியும், வியன்னா நகரில் சந்தித்தனர்.

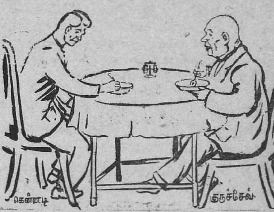

பல இதழ்கள் படங்களை வெளியிட்டன--இன்னின்னது பேசினார்கள் என்ற தகவல்களை வெளியிட்டன---அறிக்கைகளை வெளியிட்டன.

நியூயார்க் ஹெரால்டு டிரைப்யூன் எனும் அமெரிக்க இதழ் இரு தலைவர்களும் என்னென்ன உண்டு களித்தனர் என்ற பட்டியலைத் தந்தது.

பேசும் பிரச்சினைகளை மற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பது கருத்துத் தெளிவு பெறப் பயன்படும்; அவர்கள் சாப்பிட்டதைச் சொல்லிப் பயன்?

உண்டு! அந்தச் செய்தி மூலமாகவே, அந்த இதழ் தனக்குச் சரியென்றுபட்ட சில எண்ணங்களை எடுத்துக் காட்டிற்று.

விருந்து; முதலில் குருஷேவுக்கு, கென்னடி வைத்தாராம்.

ஈரல் சமைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததாம்—பிரன்ச்சு நாட்டு முறைப்படி!

பொருள் உண்டோ? உண்டு என்கிறார் இதழில் எழுதியவர்.

பிரன்ச்சு நாட்டு உணவுமுறையில் தயாரிக்கப்பட்ட ஈரல் கறி படைத்ததன் மூலம், "நான் பிரன்ச்சு நாடு மேற்கொண்டுள்ள முறைகளை ஆதரிக்கிறேன். உம்மைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு பிரன்ச்சு நாட்டுத் தலைவரைப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்—அதைக் கவனப்படுத்துகிறேன்" என்று கென்னடி, குருஷேவுக்கு அறிவித்தாராம்!

அடுத்தது, மாட்டிறைச்சி. அது, பிரிட்டனில் செய்யப்படும் பக்குவப்படி தயாரிக்கப்பட்டதாம்.

அதனை அளித்ததன் பொருள், "நாம் கூடி, உலகப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி பேசுகிறோம். இங்கு, பிரிட்டிஷ் முதல்வரும் இருந்திருக்கவேண்டியது முறை. பிரிட்டன் கையாளும் பக்குவத்தைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். இதை அறிவிக்கத்தான் இந்தப் பண்டம்" என்று குருஷேவுக்குக் கென்னடி அறிவித்தாராம்!!

பிறகு, ஒரு அமெரிக்க முறைப் பண்டம். அந்த முறை 1952ம் ஆண்டு, சமயற் கலையில் புகுத்தப்பட்ட தாம்; அதனை அளித்ததற்கு, ஒரு அரசியல் விளக்கம் உண்டென இதழில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அமெரிக்கக் குடிஅரசுத் தலைவராக, அயிசனவர் 1952ல் அமர்ந்தார். அவர் வேறு கட்சி—கென்னடி வேறு கட்சி! என்றாலும், "நாம் கூடிப் பேசும் பிரச்சினைகளில், அயிசனவர் கட்சிக்கும் என் கட்சிக்கும் உடன்பாடு இருக்கிறது என்பதைக் காட்டவே, அயிசனவர் பதவி ஏற்ற 1952ம் ஆண்டு சமயற் கலையில் புகுத்தப்பட்ட புது முறையில் செய்யப்பட்ட இந்தப் பண்டம் தந்திருக்கிறேன்" என்று தெரிவிக்கிறாராம், கென்னடி.

எப்படித் தம்பி! இதழின் வேலைத் திறம்!!

பிறகு குருஷேவ் கென்னடிக்கு விருந்தளித்தார்.

அந்த விருந்திலே, முழுக்க முழுக்க அமெரிக்க நாட்டு 'பாக' முறைப் பண்டங்களாகவே இருந்ததாம்.

பொருள் உண்டோ? "நிரம்ப," என்கிறார், கட்டுரையாளர்.

"எங்களால்தான் முடியும் நேர்த்தியான வகைகளைச் செய்திட — என்று பேசிக்கொள்கிறீர்களே— எதையும் சாதிக்கும் திறமை சோவியத்துக்கு உண்டு— சாப்பிட்டுப் பாரும், இவை யாவும், உங்கள் நாட்டு சமயல் முறைப்படி எங்கள் நாட்டவர் தயாரித்தவை! தரம் எப்படி, என்பதை அறிந்துகொள்ளும்!!" என்று குருஷேவ், கென்னடிக்கு அறிவிக்கிறாராம்.

தம்பி! இருவரும் ஒருவருக்கொருவர், விருந்து நடத்தியதில், அதிகமாகச் சாப்பிட்டவர், கென்னடிதானும்!!

பொருள் என்ன என்றால், "கிடைத்ததை விடமாட்டோம், பெறுவதும் பெரும் அளவுதான். இது அமெரிக்க முறை" என்பதை அறிவிக்கும் நோக்கமாம் கென்னடிக்கு.

இப்படி, விருந்துக்கு தத்துவங்களை இணைத்து விடும் போக்கிலே, அந்த இதழ் எழுதிற்று.

ஆனால், கவனித்தனையா; இதிலே, இழிவுபடுத்தும் முறை, மனதைப் புண்ணக்கும் நோக்கம் தலைகாட்ட விடவில்லை.

அப்படி, இழிவுபடுத்த வேண்டுமென்றால், குருஷேவைக் கண்ட உடனே கென்னடி "வருகிறீர்களா! மிருகக்காட்சிச்சாலைக்குப் போகலாம்! ஒரு பெரிய கரடி வந்து சிக்கிக்கொண்டதாம். பிடித்து அடைத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள்!" என்று கேட்டார், அதற்கு குருஷேவ், "போகலாம்! ஆனால் அங்கே யானை இருக்குமே, இப்போதுதான் அதனிடமிருந்து தப்பிப் பிழைத்தோம், இதற்குள்ளாகவா அதனிடம் மாட்டிக்கொள்வது என்ற பயம் உமக்கு உண்டாகுமே என்றுதான் பார்க்கிறேன்" என்று பதிலளித்தார், என்று இதழ் எழுதியிருக்கலாம்.

கரடி, சோவியத் நாட்டுக்கு, உவமையாகக் கூறப்படுவது. எனவே அதைக் கேலிசெய்வது, மறைமுகமாகச் சோவியத்தைக் கேலிசெய்வதாக அந்தப் பேச்சுக்குப் பொருள் ஏற்பட்டு, குருஷேவுக்கு மனச்சங்கடம் உண்டாகியிருக்கும்.

அதுபோலவே, யானை, அயிசனவர் கட்சிக்குச் சின்னம். அந்தக் கட்சியிடம் கென்னடிக்கு மிகுந்த பயம் என்று கென்னடியைக் குருஷேவ் கேலிசெய்வதாகவும் பொருள் ஏற்பட்டுவிடும்.

இந்த அளவுபோதும், 'மூட்டிவிட!'

எனவே, தம்பி! மூட்டிவிடுவோரின் நோக்கம் தெரிந்து, நாம் நமது கழகத்தைக் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

வெறும் தேர்தலுக்காக மட்டுமே, நமது கழகம் என்றால், ஒருவர் பகைத்துக்கொண்டால் புதிதாக ஒன்பதுபேருடைய நட்புக்கிடைக்கும், என்று கூட எண்ணிக்கொண்டு, காரியத்தைக் கவனிக்கலாம்; அல்லது தேர்தலிலே பாதகமே ஏற்படினுங்கூடப் பேராபத்தாகி விடாது என்று துணிவுடன் இருக்கலாம். ஆனால், நாம் நடத்திச்செல்வது, விடுதலை இயக்கம்! இதிலே, கட்டுக்கோப்புக்கெடவிடலாகாது! மனமுறிவுகள் எழக்கூடாது. நாளுக்கு நாள் நேசத்தொடர்புகள் வலிவும் பொலிவும் உள்ளதாக இருத்தல்வேண்டும்.

திருப்பரங்குன்றத்திலே நான் கண்டு களிப்படைந்தது, கழகத்திடம் தம்மை ஒப்படைத்துவிட்டுள்ள உத்தமர்களிடம் நிலவும், இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்குதான்.

அதுதான், நாம் திரட்டியுள்ள கருவூலம்.

அதுதான், விடுதலைக் கிளர்ச்சிக்குத் தேவையான படைக்கலம்.

விடுதலைக் கிளர்ச்சிகளின்போது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை, ஏடுகளிலே படிக்கும்போது, தம்பி! நெஞ்சம் நெகிழ்கிறது. எத்தனை எத்தனை வீரச்செயல்கள்! என்னென்ன விதமான தியாகங்கள்!!

விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுவது என்றால், விளக்கமாக, கேட்போர் மனதிலே பதியத்தக்கவிதமாக, பத்து மாநாடுகளிலே பேசிவிடுவது மட்டும், என்று எண்ணிக்கொள்வது! புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்து, மனப்பாடம் செய்துகொண்டு, அதனைப் பேச்சிலே கொட்டிக்காட்டி விடுவதினால் மட்டுமா, விடுதலை கிட்டிவிடும். காட்டாத காரணம் இல்லை! பேசாத பிரச்சினை இல்லை! மறுக்கொணாத வாதங்களைத் திறமையுடன் காட்டினோம். இதற்குப் பிறகும் விடுதலை கிடைக்கவில்லை என்றால், என்றுமே கிடைக்காது! எவர் முயன்றாலும் கிடைக்காது!! என்று கூறுபவர்கள், விடுதலை வரலாற்றில், இங்கும் அங்குமாக, கொட்டை எழுத்துக்களில், கோடிட்ட இடங்களைப் பார்த்துவிட்டு அரசியல் நடத்துபவர்கள். அரசமரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டே அடிவயிற்றைத் தடவிப்பார்ப்பது என்பார்களே, அந்தப் போக்கினர்.

படித்தால் உடல் புல்லரிக்கிறது! உள்ளம் புயல் கொள்கிறது! கண்கள் குளமாகின்றன!!

உடலெங்கும்; துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைத்திட்ட நிலையில், குதிரை வீரர்கள், உடலைத் தூக்கிவந்து, சந்தைச் சதுக்கத்திலே வீசி, பயத்துடன் இங்கும் அங்குமாக பதுங்கிக்கிடக்கும் மக்களைப்பார்த்து,

"இதோ, உங்கள் வீரன்!
விடுதலை கேட்டானே அந்த வீணன்!

விடுதலை கிடைத்துவிட்டது!

இனி எமது ஆட்சிக்கு அடங்கி இருக்க மாட்டான்!

எமக்கு வரி செலுத்தமாட்டான்!

எமது சட்டம் அவனைத் தொடாது!

அவன் விடுதலை பெற்றுவிட்டான்!

கேட்டான்; கொடுத்துவிட்டோம்!

நிறைய! சுடச்சுட! உடலெங்கும்!!

எண்ணிப்பார்த்துக்கொள்ளுங்கள், விடுதலை வீரன் உடலில் ஏற்பட்டுள்ள பொத்தல்களை!!

விடுதலை வேண்டுமா, விடுதலை!!

தருகிறோம்! இதுபோல! தாராளமாக!!

என்று கேலிமொழி பேசிவிட்டு, இடிஇடியெனச் சிரித்து விட்டுச் செல்கிறார்கள், நாட்டை அடிமைக்காடாக்கிய எதேச்சாதிகார வெறியர்கள்! கொடுங்கோலர்கள்!!

ஸ்பெயின் நாட்டுப் பிடியிலிருந்து, தன் நாட்டை விடுவிக்கும் வீரச் செயலில் ஈடுபட்ட, ஜோரேஸ் எனும் வீரனைப்பற்றிப் படிக்கும்போது, எவருக்கும், அடிமையாக இருக்கிறோம், உயிரும் இருக்கிறதே — என்று எண்ணத் தோன்றும்.

காடா, இது? அது நமது நாட்டிலல்லவா இருக்கிறது!

கல்லறையா இது? நமது வீடல்லவா, கல்லறை!!

சோளக்கொல்லைப் பொம்மைகள், அதோ வயலிற் தெரிகின்றனவே, அவைகளா? சொல்லும் மதியிலி எவன்? அந்நியன் அடிபணிந்து, சொந்த நாட்டில் அவன் அரசு நடத்தக் கண்டும் கண்விழி பிதுங்கி வெளியே வரவில்லையே நமக்கு—நாமல்லவா, சோளக் கொல்லைப் பொம்மைகள்! சுட்டெரிக்கவேண்டும் நம்மை! விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள், உலகிலே அவமானச் சின்னங்களாக, உழலட்டும் என்று!!

மாற்றான் பிடியில் சிக்கிய நாட்டிலே, மான உணர்ச்சி வீறிட்டெழும் நிலைபெற்றவர் கூறுவரன்றோ இதுபோல. கூறினர், விடுதலைக்காகப் போராடிய நாடுகளிலே, உலவிய வீரர்கள்—தியாகிகள்!!

அடிமைத்தனத்தை எதிர்த்துப் போரிடாமல், மாற்றான் அடிபணிந்து, வாழ்வு நடாத்தும் தகப்பனை, மகன் சுட்டெரித்துவிடுவதுபோலன்றோ பார்த்தான்!! 'தர்பார்' தயவால், வாங்கிவந்த பொன் இழைத்த ஆடையைத் தகப்பன் தருவான், மகளிடம்; அதைக் கண்ட, அவளுடைய அண்ணன் கண்களில் பொறி பறக்கும்!

“அணிந்துகொள்ளம்மா, அணிந்து கொள்! ஆசையோடு, அப்பா வாங்கிவந்தார், உன் அழகுக்கு அழகு செய்ய!

விலையுயர்ந்த ஆடை — வேலைப்பாடு மிக்கது.

கொடுத்த விலை கொஞ்சமல்ல! உடன் பிறப்பே! இந்நாட்டு மக்களின் மானத்தைப் பறித்தெடுத்து, மண்டியிட்டபடி, மாற்றான் முன்வைத்து, அதற்காக அவன் தந்த கூலியை — கோடிப் பொன்னைக்கொண்டு வாங்கி வந்திருக்கிறார், வண்ணச்சேலை!

எண்ணம், உயர்வானது!!

என் நாடு அடிமைக்காடு, என்று சொல்பவன், யார்? பார் என் மகளை! பளபளப்பான ஆடை! பட்டத்தரசி போன்ற எடுப்புடன் இருக்கிறாள்! அடிமை என்று, எவனோ உளறுகிறானே!

அடிமைக்கு ஏது அலங்கார ஆடை!

என் மகளைப் பார்! நாடு, அடிமைப்படவில்லை!! என்பதை நடமாடிக் காட்டுகிறாள்— என்றல்லவா, தங்கையே! நம் அப்பா! அறிவிக்க எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்!

என்று கேலி பேசுகிறான் — கேட்போர் துடிதுடிக்க— பூவை அந்தப் பொன்னுடையைக் கிழித்தெறிய, குடும்பம் வாழவேண்டுமே என்ற பொறுப்புக்காக, மாற்றானை அண்டிப்பிழைக்கும் நிலைக்குச் சென்ற, தந்தை, மாரடைத்து மாண்டுபோக!!

விடுதலை வரலாறுகளையும் படித்துவிட்டு, திராவிடமாவது தனிநாடாவது என்று பேச, தம்பி! நெஞ்சழுத்தம் மிகமிக அதிகம் வேண்டும்—தோல் மிகமிகத் தடித்

திருக்கவேண்டும்-அறிவு அடியோடு அழிந்துபோயிருக்க வேண்டும்.

பார்மெச்ச வாழ்ந்ததற்கு வரலாற்றுச்சான்று இருக்கிறது! வகைகெட்ட நிலையில் உள்ளோம், இதற்குச் சான்றுதேடத் தேவையில்லை. இந்த இரு காரணங்களை விட, விடுதலை தேவை என்பதற்குக் காரணம் தேடவும் வேண்டுமோ!

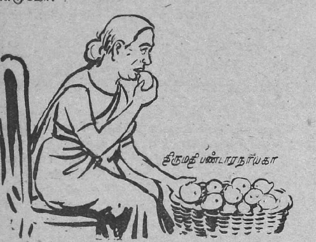

தன்னாட்சி இல்லாததால்தானே, சிங்களச் சீமையிலே நம்மவர்கள் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்படுவது குறித்து, கண்ணீர் வடிக்கவும் கைபிசைந்துகொள்ளவும் மட்டுமே, நம்மால் முடிகிறது. அமைச்சர்கள் என்போர் ஒரு அறிக்கைமூலம்கூடக் கண்டனம் தெரிவிக்க வழி இல்லை. நமக்குத் துளியும் சம்பந்தமற்றவர்களின் பிடியாக இந்தியப் பேரரசு இருப்பதால்தானே, சிங்களத்திலே கொடுமை புரியும் திருமதி. பண்டாரநாயகாவைக் கண்டிக்கவேண்டிய பண்டித நேரு, மாம்பழம் அனுப்பி வைக்கிறார், அம்மையார் தின்று சுவைகண்டு மகிழ! இவர் மாம்பழம்அனுப்புகிறார்; அம்மையார் மங்குஸ்தான் பழம் அனுப்புகிறார்கள்! சிங்களம் சென்று செக்குமாடென உழைக்கும் நம்மவர்களோ, வெறியரால் தாக்கப்படுகிறார்கள்; அவர்களின் குடிலிலே நேருவின் திருஉருவப்படம் வேறு இருக்கிறது!

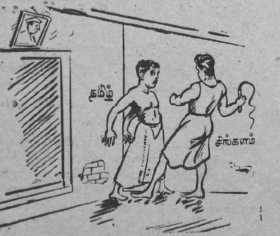

இன்று எந்தச் சிங்களத்திலே இந்தக்கொடுமை இழைக்கப்படுகிறதோ, அங்கு கரிகாற் பெருவளத்தான் வெற்றிகண்டு, பிடிபட்ட சிங்களக் கைதிகளைக் கொண்டுவந்தல்லவா, காவிரிக்குக் கரை அமைத்தான் என்று வரலாறு தெரிவிக்கிறது. கல்லணை அமைத்த இனம் இன்று, கங்காணியின் சவுக்கடியைப் பெற்றுத் துடிக்கிறது. விடுதலை ஏன் வேண்டும்? இப்போது என்ன குறை? என்றும் கேட்கச் சிலர் உளர்; அவர்கள் பெரிய இடத்திலும் அமர்ந்துவிட்டுள்ளனர்.

முன்னோரே! மூதாதையரே! உம்மோடு சேர்ந்து இங்கு இருந்துவந்த, பொன்னும் மணியும், புவியாளும் திறனும், இன்னின்னவை என்று யாமறிய, இலக்கியம் ஏன் படைத்துவிட்டுச் சென்றீர்கள்! கொற்றம் இழந்துழலும் எமக்கு, முன்பு, ஏற்றம் மிகுந்திட நம் இனத்தார் வாழ்ந்தார்கள் என்பதறிவிக்கும் இலக்கியம் இன்றும் இருப்பது, எமை வெட்கித் தலைகுனிந்து விம்மிடச் செய்கிறதே. வீடிழந்து மாடிழந்து விழிமட்டும் இழவாமல், எல்லாம் இருந்தபோது இருந்த எழில்மாடமதை, ஓவியமாய்த் தந்தோருவர், உன் வீடு! காண்பாய்! என்றால், மனம் என்ன பாடுபடும்! அக்கணமே, விழியேனும் போய்விட்டால், வேதனை எழாதே என்று எண்ணிடவும் தோன்றுமன்றோ, இன்று நம்மிடம் இருக்கும் இலக்கியம் பலப்பலவும், இதுபோன்ற நிலையையன்றோ நமக்கெல்லாம் உணர்த்துகிறது, அந்தோ! கவியொன்று பார்த்திட்டேன், ஆங்கிலமொழியதனில். நினைவிற்கு விருகிறது—நம் நிலையை அறியச்செய்யும் தன்மையது,

அணிந்து அக மகிழ
அணிகலன் தந்தாள்
அன்னை; சென்றாள்.
கொடுத்தது அஃதெனில்
கொண்டு சென்றதோ
அரிதாம் வீரம்! வெற்பு! அந்தோ!
மண்ணோடு மண்ணாய் ஆனது அஃதும்.
அணிகலன் விட்டுச்சென்ற அன்னை
அதனை அன்றே மண்ணுக்காக்கி
எனக்கென வீரம் விடுத்திடின், அம்ம!
ஏற்றம் பெற்றே வாழ்ந்திருப்பேனே!

இதுபோன்றன்றோ வரலாற்றிலே புதைந்துகிடக்கும், புகழொளிதரும் மணிகளை நம்மிடம் கொடுத்துவிட்டு, அஞ்சாநெஞ்சினையும் அறிவாற்றலையும், ஆன்றோர் தம்முடன் எடுத்தேகினர்.

அஞ்சா நெஞ்சுடை விடுதலை வீரர்கள், கொடுங்கோலர்களின் கொடுமை அதிகமாக அதிகமாக, கிளறிவிடப்பட்ட தழலென்றாயினர்.

"வெற்றியூர் செல்கையிலே வேதனை உமக்களிக்கும் பாவியேன் ஆகிவிட்டேன்."

"காடும் மலைவனமும் கடக்கக் கலங்காத காதலியே! என் அரசி! பேசும்மொழிப் பொருளும், என்ன? கூறிடுவாய்."

"நாடு மீட்டிடவே நடைபோடும் என் அன்பே! நானும் உடனிருந்து பாடுபட இயலவில்லை."

"போர்முனையே பூங்காவாய், கொண்டவளே, கோகிலமே! அருகில் நீ இருக்க, மாமலையும் கடுகாகி, மாவீரம் பெறுகின்றேன்! ஊனும் உறக்கமுமே உத்தமி! நீ மறந்து, உடனிருந்து உழலகின்ருய், வாழ்த்துகிறேன் அரும்பேறே!"

"பாதை முழுதும் கடந்து பட்டொளி வீசிடும் நம் மணிக்கொடி பறந்திடும் காட்சியினைக் காண்பதற்கு கண் உண்டு; வலிவில்லை. நின்னேடு வந்திடும் நிலையும் எனக்கில்லை! நெஞ்சமதில் வீரம் மாறவில்லை, மாருது. ஆயின் நடந்திடவும் இயலாது, இனி என்னல். ஊர்ந்தேனும் வந்திடுவேன், உன் பாதம் பட்டவழி. உயிரும் பிரிந்திடும், உணர்கின்றேன் இவ்வேளை.

"ஐயயோ என்செய்வேன்; ஆவி துடிக்குதடி! கைகோர்த்து உலவிடுவார், காதலர்கள்; இயற்கை அது, களம்நோக்கிப் பாய்கின்ருேம் கலங்காமல், நாளெல்லாம். பூச்சூடி மகிழ்ந்திடவும், புதுப்புனலில் ஆடிடவும் பூவையர்க்கு விருப்பம் எழும். மாற்ருரின் கணையன்ருே, மலராக நினக்களித்தேன்! கொட்டும் குருதியிலே குளித்திடவன்ருே அழைத்தேன்."

"குற்றுயிராய் இருக்கையிலும் கொள்ளை இன்பம் காணுகின்றேன், மெச்சி எனை நீங்கள் பேசுவதுகேட்டு, இன்று. ஆருயிரே! இதனையும் நான் இழந்திடுவது எண்ணித்தான் இறப்பதற்கு அஞ்சுகின்றேன். எனக்காகப் பயணத்தை நிறுத்தாதீர், என் ஆணை! களம் நோக்கிச் சென்றவனை கண்ணீர் தடுத்தது; அந்தக் கண்ணீரைச் சொரிந்தவளோ காதகி அவன் மனைவி என்றென்னை வையம் இகழ்ந்திடும், நான் தாளேன். உம்முடனே இருக்கின்றேன், என்றெண்ணிப் புறப்படுவீர்! உள்ளத்தில் உறைபவளே! என்பீரே, மறந்திரோ! நோய்கொண்ட உடலதுதான் சாய்ந்திங்கு இருந்துவிடும், ஆவி இருக்குமிடம், அன்பே! உன் இதயம்தான்! தாவிச் சென்றிடுவீர், தடையாக எனைக்கருதி, தளராதீர், தயங்காதீர்! மாற்ருரை வீழ்த்திடுவான் மணவாளன் என்றெண்ணி, மண்மேடே மலரணையாய்க் கொண்டிங்கு இருந்தபடி, வாள் வீச்சும் வேல் வீச்சும் வல்லமையும் கண்மூடிய நிலையில் கண்டு களித்திடுவேன்; போய்வாரீர்."

தம்பி! நாடு மீட்டிடும் கடுமையான போரில் ஈடுபட்ட மாவீரன், களம்பல செல்கிருன், காதலி உடன்வர! அவளோ, வீரம் செறிந்த முகத்தழகை விளக்கொளியில் கண்டல்ல, போர்முனையில் கண்டு கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொள்கின்ருள். ஆரணங்குக்கு வந்துற்ற நோய், அவள் உயிர் குடிக்கும்போதும், அஞ்சாமல், விடை கொடுத்து அனுப்புகிருள்.

மாற்ருரை நோக்கி மாவீரன், பாய்ந்து சென்றபடி இருக்கிருன். அவன் காதலி உயிர் இழக்கிருள்!! எதிரியின் தாக்குதலால் உடலில் குருதி கொட்டுகிறது; தன் இல்லக் கிழத்தி மடிந்த சேதி கேட்டு, மாவீரனின் இதயத்திலிருந்து குருதி பீறிட்டுக்கிளம்பி, கண்ணீராகிறது.

தென் அமெரிக்க நாட்டிடையேப் புயலெனக் கிளம்பி விடுதலைப்போர் நடத்தி, வெனிசூலாஸ், பொலீவியா, போன்ற நாடுகளை, ஸ்பெயின் நாட்டு ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்த சைமன் பொலீவர் எனும் மாவீரன், வரலாற்றைப் படிப்போர், துடித்தெழுவர்—அத்துணை உள்ளம் உருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன.

என்ருே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் கிடக்கட்டும்; இன்று மட்டும் என்ன, வீரத்துக்கும் தியாகத்துக்கும் பஞ்சமா? பல்வேறு நாடுகளிலே காண்கிருேம், விடுதலை வீரர்கள் வெற்றிபெற, இரத்தம் கொட்டுவதை.

நமது நாட்களிலே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் அல்ஜீரிய விடுதலைப்போரிலே இதுவரை பத்து இலட்சம் பேர் உயிரிழந்தனர் என்று, அல்ஜீரிய சுதந்தர சர்க்கார் அதிபர் அப்பாஸ், கூறுகிருர். இல்லை! இல்லை!! இதுவரை 1,20,000-பேர் மட்டுமே கொல்லப்பட்டனர் என்று பிரன்ச்சு அரசு கூறுகிறது.

பிரன்ச்சு அரசு கூறும் கணக்குப்படியேபார்த்தாலும் பயங்கரம் தெரிகிறதல்லவா? இரத்தம் ஆருக ஓடுகிறது என்பது புரிகிறதல்லவா?

படையுடன் படை மோதிக்கொள்கிறது, அல்ஜீரியாவில்!

நாம், திராவிடநாடு பெற, அறநெறி, உள்ளத்தை மாற்றுவது, உலகினர் நமது உரிமையை உணரும்படிச் செய்வது என்று திட்டமிட்டுப் பணியாற்றுகிருேம்.

வீர வரலாறு படித்தவர்கள், எழுச்சியைப் பெற்றவர்கள், நாடு மீட்டிட இன்னுயிர் ஈந்திடவேண்டிய வேளை எப்போது கிடைக்கும்—நமது பங்கினை எப்போது செலுத்துவது என்றே எண்ணுவர்.

இங்கோ, திராவிடர் எனும் இனம் குறித்தும், திராவிடநாடு எனும் அமைப்புப்பற்றியுமே விளக்கம் அளித்து விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தும், கட்டத்திலேயே இருக்கிருேம். இந்தக் கட்டத்திலேயே, விளக்கம்பெற மறுப்போர் இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை, விளக்கம் பெற்ருேரே, மறந்துவிடும் கண்ருவிக் காட்சியைப் பார்க்கிருேம்; விளக்கம் அளித்துக்கொண்டு வந்தவர்களே, விளக்கம் இல்லையே என்று பேசிடும் விந்தையும் நடக்கிறது.

திராவிடநாட்டின் எல்லை என்ன? என்று கேட்பவர்களுக்கு, நான் செல்ல ஒரு மோட்டாரும், நாலு லாரி நிறையக் கல்லும் இருந்தால், ஒரு சுற்றுச்சுற்றி எல்லையைக் குறித்துக் காட்டுவேன் என்று பதில் அறைந்தது எப்படி வீரமாக, விவேகமாக, அரசியலாகக் கொள்ளப்பட்டதோ, அதுபோலவே, அதே அறிவினர், எல்லையாவது மண்ணுவது! ஏது திராவிடம்? எதற்குத் திராவிடம்? என்று குரலெழுப்பி, இதிலே உள்ள வீரத்தை வெண்பா

ஆக்கு, ஆற்றலை அகவலாக்கு, என்று பேசு கிருர்கள்.

அகில உலகிலேயே, ஏற்பட்டுவிட்ட அறிவுப் பஞ்சத்தைப் போக்கத் தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொள்பவர்கள் போன்ற போக்கில், விழியையும் மொழியையும் ஆக்கிக்கொண்டு, திராவிடம் எப்படி வாழும், பிரிந்தால் என்று கேட்டு, புதியதோர், சிக்கல் நிரம்பிய பிரச்சினையை உண்டாக்கிவிட்டதாக எண்ணி மனப்பால் குடிக்கிருர்கள். அவர்களின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டவர்கள், 'வடவரின் அடிவருடிகளன்றி, மற்ற எவரும், திராவிடம் பிரிந்தால் வாழுமா என்று கேட்கமாட்டார்கள். அடிவருடிகளை எவரும் மதிக்கவும்மாட்டார்கள்! என்று பேசியதைக் கேட்டவர்கள்தான்!! இளநீர் இருக்கும் தென்னையிலேயே கள்ளும் பெறுகிருர்கள். முத்து உறங்கும் கடலிலேயே நத்தை உலவக் காண்கிருேம். சிலருடைய மனம், இதுபோல, எதையும்கொள்கிறது; நாக்கு எப்படியும்பேசுகிறது என்பதன்றி, வேறென்ன!!

"இந்தியாவில் தென்னுட்டு மாநிலங்களுக்கு எதிராக வடநாட்டு மாநிலங்கள் ஒன்று திரண்டு, தென்னுட்டின் நலன்களுக்கு விரோதமாக அவர்கள் மீது குதிரை ஏற—ஆதிக்கம் செலுத்த வாய்ப்பிருக்கிறது என்பது யூகிக்கக்கூடியதே!

இப்படி வடநாடு தென்னுட்டின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துமானல் தென்னடு—வடநாட்டின் மீது போர் தொடுப்பது—இந்தியாவில் ஒரு உள்நாட்டுப்போர் மூளுவது இயற்கையே!

என்று கூறியவர், டாக்டர் அம்பேத்கார். வடநாடு தென்னடு என்று பேசுவதே அறிவீனம் என்று பேசும் புத்தி கூர்மையுள்ள புதிய போக்கினர், டாக்டர் அம்பேத்காரையும் ஒரு பிடி பிடிப்பார்களோ என்னவோ! என்ன தெரியும் அவருக்கு! அவர் ஒரு வக்கீல்! வாதாடுவார்!! அதுவே தவிர, எது நடக்கக்கூடியது, எது நடைபெற முடியாது என்று யூகித்தறியும் அறிவாற்றல் அவருக்கு ஏது? என்றும் பேசுவார்களோ, என்னவோ, யார் கண்டார்கள்.

நமக்குத் தம்பி! டாக்டர் அம்பேத்கார் போன்றவர்களுக்குக்கூட, அவ்வளவாக அறிவாற்றல் கிடையாது, என்று கூறும் 'நோய்' கிடையாது!! அவர்போன்ருர்கள் வரலாற்று ஆசிரியர்கள், கூறியுள்ள கருத்துரைகள் நமக்கு நம் பாதையில் ஒளி விளக்குகளாக உள்ளன. அந்தப் பாதையில், எழுச்சிமிக்கவர்கள் ஏறுநடை போடுகிருர்கள்!!

"நாகர் நாடு ஒரு தனிச் சுதந்தர நாடாகும். அது இந்தியாவின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஒரு மாநிலமாக இருப்பதை நாகர்கள் விரும்பவில்லை. நாங்கள் இந்தியாவினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட தனித்தேசிய

இனமாகவே தொடர்ந்து இருக்க விரும்புகிருேம். இதுவே எங்கள் அடிப்படைக் கோரிக்கை."

"இந்தியக் குடியுரிமையை ஏற்க நாங்கள் மறுப்பதன் காரணமாக, இந்தியக் குடியரசுடன் எங்களைப் பலவந்தமாகப் பிணைக்கும் நோக்குடன், இந்திய ஆயுதப் படையினர் கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே எங்கள்மீது ஏவிவிடப்பட்டிருக்கின்றனர். அந்த ஆயுதப்படையினர் எங்கள் நாட்டு ஆண் — பெண் — சிறுர் ஆகிய அனைவரையும் எதிர்த்துக் கொடூரச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்."

"எங்கள் நாட்டில் எந்த ஒரு இந்தியனுக்கும் ஒரு அங்குல நிலமும் சொந்தம் கிடையாது."

"இந்தியாவுக்கும் நாகநாட்டுக்குமிடையே எந்தவித சிக்கலான பிணக்குக்கும் இடமில்லை. சரித்திரம் சம்பந்தப்பட்ட ஆண்டான்—அடிமை முறைக்கான கேள்வியே எழவில்லை. இரு நாடுகளுக்குமிடையே பொதுவானதொரு மரபு கிடையாது; கலாச்சாரத்தில் கூடப் பொதுமை கிடையாது"

அமெரிக்க ஏடான 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' இதழில் பிசோ எழுதியுள்ள இந்தக் கடிதம் வெளியாகியுள்ளது.

அவர் தன் கடிதத்தில், தன்னை, 'நாகர்களின் தேசிய கவுன்சில் தலைவர்' என்று தெரிவித்து, நாகர்களுக்கான தனிச் சுதந்திர நாடு கோரிக்கையை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அக்கடிதத்தில் பிசோ மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது:—

"நாகர் வாழும் பகுதி இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக எப்பொழுதும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கவுமில்லை. நாங்கள் புதிதான ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பி அதற்காகப் போராடவில்லை. தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் மனிதகுல வரலாற்றின் அடிப்படையில், எங்கள் தேசிய உரிமையைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்டிக்கொள்ளவே நாங்கள் விரும்புகிறோம்."

"நாகர்கள் தூய்மையான ஜனநாயகத்தை அனுபவித்து வருகிறார்கள். எங்கள் நாட்டில் வீடோ, நிலமோ இல்லாத குடும்பத்தை எங்கும் காண முடியாது. அது சாதிகளற்ற சமுதாயத்தைக்கொண்ட ஒரு நாடாகும். அங்குள்ள மக்கள், பாதுகாப்புக்காகப் போலீஸ் உதவியையோ, இராணுவ உதவியையோ நாடுவதில்லை.

"படித்த நாகர்களில் 90 சதவிகிதத்தினர் கிறிஸ்துவர்களாக உள்ளனர்; அவர்களில் பெரும்பாலோர் நல்ல கல்வியறிவைப் பெற்றிருக்கின்றனர்"

நாகர்நாடுபற்றி, அந்நாட்டுத் தலைவன், வழிகாட்டி கூறிடும் இக்கருத்தைப் பார்க்கிறோம், நமக்கும் நாட்டுப்பற்றுச் சுரக்கிறது.

யார் அந்தப் பிசோ? என்று கேட்டுத் தமது அறிவின் மேம்பாட்டினை வெட்ட வெளிச்சமாக்கிக் கொள்வோர் தாராளமாகச் செய்யட்டும், நமக்கு நாகர்நாட்டுத் தலைவன் பிசோ போன்றவர்களின் கருத்துரை, பாடம் அளிக்கிறது. நாம் மேற்கொண்டுள்ள பாதை, சரியானதுதான் என்று உணர்த்துகிறது. அது போதும் நமக்கு. அந்த உணர்ச்சி கொந்தளிக்கும் உள்ளத்தினர் கூடிய பேரவைதான் திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு.

திருப்பரங்குன்றத்தில் கூடுனீர்களே, அப்படியானல் சைவத்தை ஆதரிப்பதாகத்தானே பொருள்?— என்று கேள்வி எழுப்பி, மடக்கிவிட்டேன்! மடக்கிவிட்டேன்! என்று கூவி மகிழட்டும்; நமக்கு அவர்களின் போக்குக்கான காரணம் புரிகிறது; எனவே கவலை எழவில்லை.

நாடு மீட்டிடும் நற்பணியில் ஈடுபட்டாகவேண்டும் என்பதனையும், அப்பணிபுரிகிறீர்கள் என்பதனலேயே, எமது ஆதரவை இந்த வகையிலே தருகிறோம் என்பதனையும், நாம் உணரத்தக்கவிதமாக, மாநாடு குன்றின் மேலிட்ட விளக்கென அறிவொளி பரப்பி நின்றது. அந்த ஒளிபட்டதால் நமது உள்ளமெலாம் உவகைப் பொன்னேவியமாயிற்று! என்னகம் தென்னகம்— இதுவே பொன்னகம் என்று உணர்ச்சியுடன் முழக்கினர். விழிப்புற்ற மக்களின் வீர உணர்ச்சி வீண்போனதாக வரலாறு கூறவில்லை. வீணர்களே அந்த உணர்ச்சியை மதிக்கமறுப்பர்!

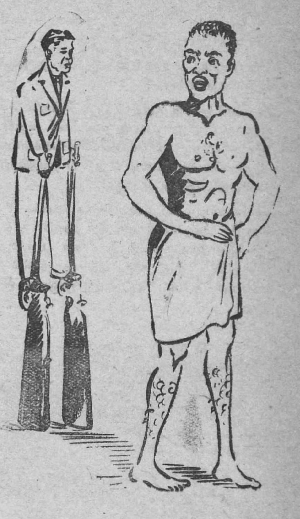

அஞ்சிக்கிடந்தனர் ஆப்பிரிக்க நாட்டு நீக்ரோக்கள் —ஆளப்பிறந்தவர்கள் ஆங்கிலர்—அவர்களின் அறிவாற்றலும் அழிக்கும் சக்தியும் மிகப்பெரிது — அதை எதிர்த்து நிற்க முடியாது–ஆண்டவன் நம்மை அடிமைகளாக இருக்கவே படைத்துவிட்டான் என்று எண்ணினர். கொடுமை பல கண்டனர்; பலர் கொட்டினர் குருதி; அந்தக் குருதியினைக் கண்டபின்னர், மற்றையோர் உறுதிபெற்றனர்; உறுதி பெற்றதும், நிமிர்ந்து நின்றனர்; நின்று காணும்போதுதான் தெரிந்தது, தம்மை அடக்கிஆளும் வெள்ளையர், தம் அளவு பேருருவம் கூடப் பெற்றவர்கள் அல்ல; துப்பாக்கிமீது நின்றுகொண்டு, மெத்த உயரமானவர்கள்போலத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்கிறார்கள் என்ற உண்மை. இதுகண்டு, ஆப்பிரிக்க மக்கள் இடிஇடி எனச் சிரித்தனர்; அந்தச் சிரிப்பொலி சிறைகளைத் தூளாக்கிற்று; தளைகளை நொறுக்கிற்று; விடுதலைக்கொடி இன்று பல நாடுகளிலே பறக்கிறது!!

ஒளிபடைத்த கண்ணினய் வா வா வா! என்று குன்றம் அழைத்தது; கூடினர் மறக்குலத்தோர்! ஒளி

கண்டு ஓடின காடுதனில் பதுங்கிவாழும் மிருகங்கள் போலுள்ள எதிர்ப்புணர்ச்சிகள்.

உணவு, உறைவிடம் ஊதியம் தருவதாக நான் கூறவில்லை.

பசி, தாகம், களம்நடத்தல், போர், மரணம், இவையே நான் அளிக்க உள்ளவை. உதட்டள வில் நாட்டுப்பற்றுக் கொண்டோன் என்னைப் பின் தொடரவேண்டாம். உள்ளத்தில் நாட்டுப்பற்று உள்ளவர் என்னுடன் வருக!

இத்தாலிய நாட்டு விடுதலை வீரன் காரிபால்டி கூறினன் இம்மொழி. அம்மொழி கேட்டுத் திரண்டது ஓர் அணி வகுப்பு. இன்று திருவிடம் ஒரு காரிபால்டியைக் கொண்டில்லை என்று கூறட்டும்—தவறில்லை—ஆனல் அம்மாவீரன் ஆணை கேட்டு ஆற்றலுடம் போரிட்டு வெற்றிபெற்ற வீரர் போன்ருர், இங்கு இல்லை என்று மட்டும் கூருதீர். திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு கண்டவர்கள், அங்ஙனம் கூறத் துணியார். திராவிடநாட்டைத் திராவிடர்க்காக்கும் தீரப்படையொன்று உண்டு, என்பதை திருப்பரங்குன்றம் மாநாடு காட்டிற்று. எங்கிருந்து கிடைத்தது இந்த எழுச்சி நிலை! தம்பி! எல்லாம் உன் வீரத்தின் விளைவு! எழுச்சியின் பலன்! உழைப்பினில் விளைந்த உயர்வு! வாழ்த்துகிறேன் உன்னை! வளர்க நின் ஆர்வம்! வெல்க திராவிடம்.

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

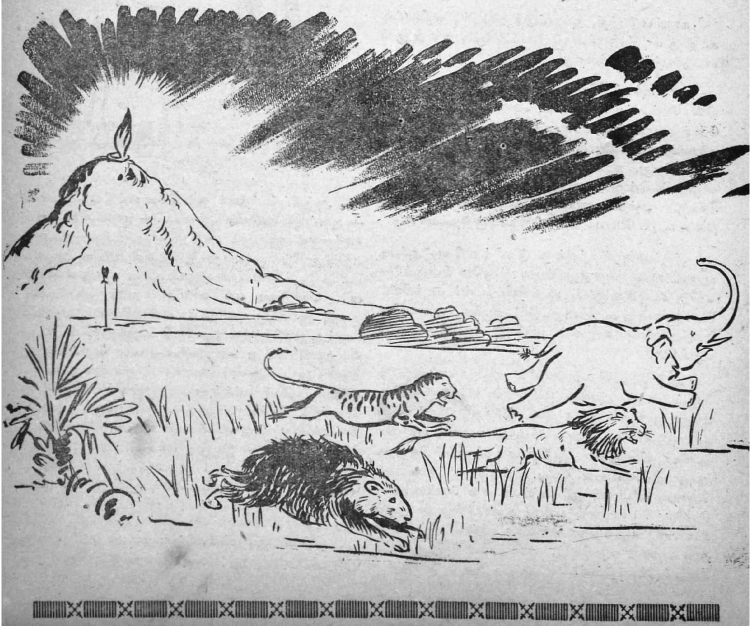

மலர் 20] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 (6—8—61) தனிப்பிரதி 16 காசு [இதழ் 1

இருபது

திராவிடநாடு திராவிடருக்கே என்ற அடிப்படைக் கொள்கையை முன்வைத்து நடத்தப்பட்டுவரும் "திராவிடநாடு" இதழ், தனது 19-ஆண்டுகளை முடித்துக் கொண்டு, 20-வது ஆண்டை அடைந்துள்ளது.

திராவிடநாடு பெறும் நோக்கத்திற்கு மாறாக இடையிடையே எழுந்த கருத்துக்களுக்கு அவ்வப்போது ஆதார விளக்கங்களும் ஆணித்திறமான பதில்களும் தந்து "திராவிட நாடு" இதழ் தனது கடமையைச் செய்து வருகின்றது.

பதின்மூன்றுஆண்டுகளுக்குமுன் ஏற்பட்ட பெரும் பேரதிர்ச்சி, நமது இலட்சியத்துக்கு இடையூறாகி விடுமோ என்ற அச்சம் அனைவரையும் ஆட்கொண்டிருந்த நேரத்தில் "திராவிட நாடு" இதழ் அச்சத்தை அகற்றி, அயர்வினைப்போக்கி, ஆக்கப் பணியாற்ற ஊக்கம் அளித்து வந்திருக்கிறது.

அதேபோன்று அண்மையில் ஏற்பட்ட சிறு சலசலப்பினைச் சரி செய்து கழகத்தின் சீர்குலையாது பார்த்துக்கொள்வதிலும் நல்ல பணியாற்றியுள்ளது.

என்றபோதிலும், இருபது வயதை அடைந்த நல்ல உடற்கட்டும், உள்ளத் தூய்மையும், உறுதிகுலையாப் போக்கும் கொண்ட ஒரு இளைஞனுக்கு, ஏதாவது ஒரு சிறு நோயோ, சோர்வோ ஏற்பட்டுவிட்டால், எங்ஙனம் அந்த இளைஞன் வேதனைப்படுவானோ, அதுபோலவே தான், 20-ஆண்டுகளை அடைந்த 'திராவிடநாடு' இதழுக்கும் சிறு சிறு நலிவும் மெலிவும் ஏற்பட்டதுண்டு.

ஆனாலும், அப்படிப்பட்ட நலிவும் மெலிவும் நீங்கிப் பொலிவுபெற்று வருகின்றதென்பதனை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம்.

"திராவிடநாடு" இதழின் வயது இருபது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் வயது பதின்மூன்று.

தாய் தனது தனயனைக் காப்பதுபோலவும், அண்ணன் தம்பிக்குத் துணை நிற்பது போலவும் "திராவிடநாடு" இதழ் நமது இலட்சியத்தைக் காத்தும், உதவியும் பணியாற்றி வருகின்றது.

இதுபோலவே, நமது இயக்க ஏடுகளான 'மன்றம்' 'முரசொலி' 'முன்னணி' 'மாலைமணி' 'அறப்போர்' 'திராவிடன்' ஆகிய யாவும் நமது இலட்சியத்தைப் பேணிக்காத்து வெற்றி பெறுவதில் அயராது பணியாற்றி வருகின்றன.

என்ற போதிலும், நமது வளர்ச்சியையும், கொண்டகொள்கையில் வைத்துள்ள உறுதிப்பாட்டினையும் காணும் மாற்றார், மனம் புழுங்கி, நம்மை எப்படியாவது ஒழித்துவிட்டாலன்றித் தாம் வாழமுடியாதென்ற நிலைக்கு வந்து, இல்லாதனவும், பொல்லாதனவும் உண்டாக்கி நமக்கு மாசு கற்பிக்க முனைந்து, அயராது வேலை செய்தவண்ணம் உள்ளனர்.

நாட்டின் முதல்வரிலிருந்து நான்கணாத் தொண்டன் வரையில் உள்ள காங்கிரசார் அத்தனைபேரும் தங்கள் பணியினை மறந்து, எங்களை ஒழிப்பதிலேயே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டுள்ளனர்.

இதனை எளிதாகச் சமாளித்துவிடலாம் என்று நாம் வாளா இருந்துவிட முடியாது—கூடாது.

அலைகடலில் அகப்பட்டவன், தான் எப்படியாவது கரையேறிவிடவேண்டும் — அதிலும் அங்கு வாழும் திமிங்கிலங்களுக்கும் சுறாக்களுக்கும் பிறவற்றிற்கும் இரையாகாமல் கரை ஏறிவிடவேண்டுமென்பதில் தளரா ஊக்கம் கொண்டு எதிர் நீச்சலடித்து முன்னேற முனைகிறானே, அதுபோன்றுதான் நாமும், காங்கிரசென்ற அலைகடலையும், அதிலுள்ள கொடியவர்களையும் தாண்டி நமது இலட்சியத்தில் வெற்றி காணவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

நமது பணி பெரிது — மிகப்பெரிது— அதேபோது பயங்கர நிலைமைகளையும் சமாளித்துத் தீரவேண்டிய பெரிய பொறுப்பும் ஏற்பட்டுள்ளது.

எனவே, நமக்குள்ளே இருக்கும் சிறு சிறு கருத்து வேறுபாடுகளையும், உட்பூசல்களையும் மறந்து ஆக்கப் பணியில் ஈடுபட அனைவரும் ஒன்றுபடுங்கள் என்று 20 ஆண்டை அடைந்து வாலிபப் பருவத்தைப் பெற்றுள்ள ஒரு வீரனின் நிலையைப் பெற்றுள்ள மிளிரும் "திராவிடநாடு" விரும்பி வேண்டிக் கொள்கிறது.

"திராவிடநாடு" இதழின் வளர்ச்சியில் பங்குகொண்டு பணியாற்றிவரும் விற்பனையாளர்கட்கும், சந்தாதாரர்கட்கும், கவிதைகள், கட்டுரைகள் வழங்கி ஊக்கமளிப்பவர்களுக்கும், அலுவலகப் பணிபுரியும் தோழர்கட்கும் நன்றியறிதலையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்து "திராவிட நாடு" தனது இருபதாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கிறது—வணக்கம்.

பேரிழப்பு

வெளிமாவட்டக் கிராமப்பகுதிக்குச் சென்றிருந்த நான், காலையில் காஞ்சிபுரம் வந்ததும், திருமதி. குஞ்சிதம் அம்மையாரின் மறைவு கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனேன். இறுதிச் சடங்குக்கும் செல்லமுடியாதநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. துணைவியாரை இழந்து தவிக்கும் தோழர் குருசாமி அவர்களுக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தை வளர்த்திட அரும்பாடு பட்டவர், மறைந்த குஞ்சிதம் அம்மையார். கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டவர்கள். கொள்கை உறுதிப்பாடுகொண்டவர்கள். சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள் அனைவருக்கும், உடன்பிறந்தார் போன்றிருந்துவந்தவர்கள். அவர்களுடைய பேச்சும் எழுத்தும் சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு உயிரூட்டம் அளித்து வந்தது. அவர்களின் மறைவு, சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பெரும் இழப்பாகும்.

துணைவியார் என்ற சொல்லின் முழுப்பொருளுக்கு ஏற்பத், திருமதி. குஞ்சிதம் அம்மையார், தமது கணவர் குருசாமி அவர்களுக்கு அவருடைய பொதுவாழ்வுப் பணியில், உற்ற துணையாக இருந்து ஒப்பற்ற பணி புரிந்துவந்தார்கள். தோழர் குருசாமி அவர்கள், இந்தப் பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்வது மிகக் கடினமாகும். அவருக்கு, என்ன வார்த்தைகூறி, ஆறுதல் தெரிவிப்பது என்று தெரியாமல் திகைக்கிறேன்.

கல்வித்துறையில் திருமதி. குஞ்சிதம் அவர்கள் மிகுந்த அக்கரையுடனும் திறமையுடனும் பணியாற்றி வந்தார்கள். அறிவுத்தெளிவுமூலமே இந்தநாடு முன்னேறமுடியும் என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். அவர்கள் மறைவு, கல்வித்துறைக்கு பெரிய இழப்பாகும்.

துணைவியாரை இழந்து துயருறும் தோழர் குருசாமி அவர்களுக்கும், குடும்பத்தினருக்கும், என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

—அண்ணாதுரை.

வருந்துகிறோம்

அண்ணா அவர்களின் கார் ஓட்டுபவராகப் பணி புரிந்து வந்த சுந்தரராமன், 25--7--1961 அன்றுஇயற்கை எய்தினர். கடந்த சில திங்களாக உடல்நலமின்றி மருத்துவம் பெற்றுச் சில கிழமைகளுக்கு முன் ஓரளவு நலத்தோடு திரும்பிவந்தவர்க்கு இத்துணை விரைவில் முடிவு இருக்கும் என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இதுமுதல் இதுவரை வேலை செய்தல் என்பது நிலையான வாழ்க்கையில் இயலும். ஆனால், ஒரு அரசியல் தலைவர்க்கு மணிப்படி கடமைகள் என்றால் எப்படி முடியும்; பகலோ இரவோ, மழையோ வெயிலோ ஏதேனும் வேலை இருந்துகொண்டுதானே இருக்கும்? எந்த நேரமாயினும் சரியே, 'புறப்படலாமா, சுந்தா'---என்று நாம் கேட்பதற்கு முன்னே 'ஊம்---ரெடி' என்ற விடைவருமே தவிர, வேறு சொல்லை கேட்கவே இயலாது. காரின் மற்றைய உறுப்புக்களைப் போலவே அவரும் ஒரு உறுப்பாக இருந்தார் என்றால் அது மிகையன்று.

அவர் பழகுவதற்குப் பக்குவான நண்பர் என்பது நெருங்கி இருந்தோர்க்குத் தெரிந்த உண்மையாகும். முதல் முறையாகக் காணுகின்றவர்கள் 'சொல்லிலே அடக்கம் இல்லையே --- இப்படியா எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று பேசுவது' என்று கருதுவர். ஆனால் உள்ளம் மாசற்றது, சொற்கள் வெறும் துடிப்பு என்பதைச் சில நாட்கள் பழகியவர்களும் நன்கு உணர்ந்து கொள்வர்.

அண்ணாவிடத்தில் அளவுகடந்த பற்றுதலும், ஆர்வமும் கொண்டவர் என்பது பலர்க்குத் தெரியாது. ஏனெனில் வெளிப்படையாக இந்த உணர்ச்சிகளை அவர் காட்டிக்கொண்டது இல்லை---நடித்தது இல்லை. ஆனால் அவருடைய உள்ளத்தின் உள்ளே பொதிந்து கிடந்த ஆசைகளுள் தலையாயது, அண்ணா அவர்களின் தலைமையில் திராவிடநாட்டு ஆட்சி அமைவதைக்காணவேண்டும் என்பதாகும்.

இளமை முதல் அண்ணாவுடன் பழகியவரும் உறவினருமான அவர் இத்துணை விரைவில் மறைந்தது உண்மையிலேயே பேரிழப்பாகும்.

சுந்தரராமன் மறைவால் வருந்தும் அவரது தமயனார் இரத்தினவேலு அவர்கட்கும், மற்றும் அவரது உறவினர், நண்பர்களுக்கும் எமது ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறிக்கொள்கிறோம்.

வாழ்த்து

பகுத்தறி வொளியைக் காட்டிய ஏடு
பைந்தமிழைச் சுரக்கும் கூடு
பாசறையை அமைக்கும் வீடு
திராவிடரின் உரிமைக் குரலோடு
திக்கெட்டும் உலவிடும் "திராவிட நாடெனும்"
ஏடே! வாழி!
பத்தொன்பதாம் ஆண்டைக் கடந்து வந்தது;
அதுவே
பாசத்தை வளர்த்து நின்றது
பழந்தமிழ்ச் சுவையும் தந்தது!
உரிமைக்கு வித்தும் வைத்தது!
எத்திக்கும் திராவிடர் புகழ் மணக்க;
"எழுகின்ற கதிரவன்" தன் னொளியைத் தந்து!
தூங்கிய புலியை எழுப்பி
ஓங்கிய வடக்கைச் சாட;
கடமை எனும் கவசம் தந்து!
கண்ணியமெனும் வழியைக் காட்டி;
கட்டுப் பாடெனும் களமும் அமைத்த
கன்னல் மொழி "தம்பிகள்" பெற்றது; குறுக்கிடும்
இன்னலில் துன்பம் காணாதது
"எதையும் தாங்கும் நெஞ்சம்" கண்டது!
வதைவும் திராவிடர் விடுதலை கோரும்;
வண்ண எழில் "திராவிட நாடே" வாழி!

—சுரா

உலக அரங்கில் நாம்

க. அன்பழகன். எம். ஏ., எம். எல். ஏ.

உலகம் தோன்றியது ஒரு நாள், நெருப்புக்கோளமாக. வெப்பம்தணிந்து, மண் திணிந்த பரப்பாயிற்று மற்ருெரு நாள். வான்மழை பொழிந்தது பிறிதோர் நாள். பாசியும், புல்லும், பூண்டும் முளைத்தன; புழுவும், பாம்பும் நெளிந்தன; பூச்சியும், பறவையும், மரமும், காடும் வளர்ந்தன; விலங்கும், பிறவும் தோன்றின; மனிதனும் பிறந்தான். இவற்றிடையே பன்னூறு ஆயிரம் ஆண்டுகளும் ஓடின. முதல் மனிதன் எங்கு தோன்றினுன் என்னும் கேள்விக்கு விடையிலேயே திராவிடத்தைக் காண்கிருேம் நாம்.

'கடலூழிகட்குப்பின் மனித உற்பத்தி முதலில் திராவிடத்தின் கடற்கரைப் பகுதியில்தான் ஏற்பட்டது' என்ருர் ஆராய்ச்சியாளர் பி. டி. சீனிவாசய்யங்கார்.

ஹெக்கெல் என்னும் செருமானிய அறிஞர், 'குமரிமுனைக்குத் தெற்கிலுள்ள நிலநடுக் கோட்டின் இருமருங்கிலும் இருந்த நிலப்பகுதியே—குமரிக்கண்டமே, மக்கள் பிறந்து வாழ ஏற்ற தன்மையை முதலில் எய்தியதால், அங்கேதான் மக்கள் முதலில் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டனரென்று கூறியுள்ளார்.

'மனித இனத்தின் தொட்டில், தென்னிந்தியா' என சர். ஜான் எவான்ஸ் என்பவரும், திராவிடத்தின் தெற்கில் கடலடியில் மூழ்கிய இலெமூரியாதான் முதல் மனிதன் பிறந்த நிலம் என ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அந்த மனிதன் உணவுக்கு அலைந்தான்—வேட்டையாடினுன்—உடுக்கப் பழகினுன்—குடியிருப்புக் கண்டான்; கூடி வாழவும், உழவுத் தொழில் செய்யவும் முற்பட்டான்; சமையல் பழகினுன்—கருவிகள் செய்தான். தமிழ் பிறந்தது—வரிவடிவம் பெற்றது. சமுதாய வாழ்வை அமைத்தான்; அரசு கண்டான்; நாகரிகம் பிறந்தது; வாணிகம் வளர்ந்தது; வளம் கொழித்தது; அறிவு ஓங்கிற்று. கலை மலர்ந்தது; இலக்கியம் சிறந்தது, இலக்கணம் அமைந்தது; முத்தமிழ் முழங்கிற்று. அவன் உலகோருக்கெல்லாம் ஓர் எடுத்துக் காட்டாய் விளங்கினுன்.

தென்னக மொழிகளிலேயே பிறமொழிகளின் துணையின்றியே தனித்து வளரும் ஆற்றல் பெற்றுள்ள தமிழ்தான், உலகிலேயே மிகப் பழைய மொழி என்பதும், திராவிட மொழிகட்கே மூலமாய் அமைந்தது என்பதும்,

"சதுர்மறையா ரியம்வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ யநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமோ"
எனவும்,
கன்னடமும், களிதெலுங்கும், கவின்மலையாளமுந் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்து துமே"

எனவும் மனோன்மணீயம் இயற்றிய பேராசிரியர் சுந்தரனுர் கூறிய கூற்ருல் உணரலாம்.

"ஆரிய மொழிக்குரிய நெடுங்கணக்குத் தமிழர் முறையைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதென்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. "தாங்கள் செல்லுமிடங்கட்குத் தக்கபடி, புதிய லிபிகள்' ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஆரியர், தமிழ் நாட்டிற்கேற்றபடி, தமிழ் எழுத்துக்களை ஒட்டிக் 'கிரந்தம்' என்னும் பெயரிற் புதியதொரு 'லிபி' வகுத்தனர்" என்று பரிதிமாற் கலைஞன் என்ற வி. கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார் எழுதியுள்ளார்.

இவ்வாறு திராவிட இனமும் தமிழ் மொழியும் பழமைக்குப் பழமையாய் நிலவுவன என்பதோடு, திராவிட மக்களின் நாகரிக—அரசியல் — வணிகத்துறை மேம்பாடுகளால் திராவிடத்திற்கு வடக்கே மட்டுமன்றி, மேற்கிலும், கிழக்கிலும், பல்லாயிரக்கணக்கான கல் தொலைவும் திராவிடத் தொடர்பு தெளிவாக அறியப்படுகின்றது.

"சாவகம் முதலிய சில தீவுகளிலுள்ளமொழிகளும், சூடிய நாகபுரியில் ஒருவகை வகுப்பார் பேசும் மொழியும், பலுசிஸ் தானத்தில் 'தவுத்புத்ர' என்னும் வகுப்பார் பேசும் மொழியும் தமிழ்த் தொடர்பு காட்டுவன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

ஆப்கானிஸ் தானத்தில் 'தமிழுக்' என்று ஓர் ஊர் வழங்குவதோடு, அங்நகரில் வாழ்வோரின் மொழியில் தமிழ்ச் சொல் அடையாளங்களும் உள்ளன என்றும் கேள்விப்படுகிருேம்.

சின்ன ஆசியா முதலிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த சாலடியர்–அக்காடியர் (அங்காடியர்) மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ்மொழி மெசப்பட்டோமியா என்ற சின்ன ஆசியாவில் பரவியிருந்தது என்ருல், திராவிடரின் வணிகத் தொடர்பு, கடல் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றிற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

வரலாற்று ஆசிரியர் டி. ஆர். சேஷ அய்யங்கார் அவர்கள், "தமிழ் மொழியில் வழக்காற்றில் உள்ள தூய தமிழ்ச் சொற்களான கடல், பரவை, புணரி, ஆர்கலி, முந்நீர் ஆகியவைகளும், கப்பலைக் குறிக்கும் கலம், மரக்கலம், மிதவை ஆகியவைகளும் பண்டைத் தமிழர்கள் கடற் செலவில் சிறந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன," என்று 'திராவிட இந்தியா' என்ற நூலில் கூறுகிருர்.

அந்நாள் திராவிடர் பல துறையிலும் மேம்பட்டு விளங்கிய தன்மையால், வடமொழியிலும், தமிழ்ச் சொற்கள் பொருளொடும் சென்று குடியேறியுள்ளன,

'முத்தம்' 'முக்தா' எனவும், அதற்கு முன்னர் அது பிறந்த இடத்தின் பெயரால் 'கபாடம்' எனவும் வட மொழியில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'அகில்' வடமொழியில் இடம்பெற்றதும் 'கட்டு' என்ற சொல் அடியாகச்சென்ற 'கடக' என்பதும் 'கலே' என்பதன் திரிபான 'கலா' என் பதும், 'கூவல்' என்பதன் திரிபான 'கூப' (கிணறு) என்பதும், 'கோட்டை' என்பது 'கோடா' என வழங்கு வதும், 'கழுதை' 'கர்தபா' என வழங்குவதும் 'கிடுகு' 'கேடகா' என வழங்குவதும், இப்படிப் பலப்பல தமிழ்ச் சொற்கள் திரிந்து வழங்குவதும் அன்று நாம் பெற்றி ருந்த உயர்வுக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டவன.

மேற்குத் திசை தனிலும் பெற்ற வாணிபத் தொடர்பு, ஈப்ரூ மொழியில் 'அகில்' 'ஆல்மக்' எனவும், மயில், 'தோகை, 'துக்கிம்' எனவும் வழங்குவதாலும், கிரேக்க மொழியில் 'அரிசி' 'வுரிசி' எனவும், 'பிப்பிலி' பெப்பரி எனவும் 'இஞ்சிவேர்' 'சிக்கிபெரோசம்' எனவும் 'கறுவாய்' கற்பியன் எனவும் வழங்குவதாலும் தெரி கிறது.

'அரிசி' 'வுரிசி' என்ருகி 'ரிசி, ரிசா' என்று மருவி. ரைஸ்' என்றும், நாரத்தை—ஆரத்தை, ஆரந்து என் ருகி 'ஆரஞ்சு' என்றும் இன்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கு வதையும் அறிகிறேம்.

அதேபோல், ஈண்டு வரவழைக்கப்பட்ட பொரு ளொடு வந்த பெயர்களில், கி. மு. 7-ஆவது நூற்ருண் டிலேயே சீனவிலிருந்துவந்த 'பட்டு' 'சீனம்' எனவும், 'சருக்கரை' 'சீனி' எனவும் வழங்குகின்றன.

இன்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே திராவிடத்திலிருந்து ஏற்றுமதியான பொருள்கள்—முத்து, வைரம், இரத்தினக்கல், மிளகு, கருங்காலி, தேக்கு, கருமருது, சந்தனம், வெண்துகில், அரிசி ஏலக் காய் இலவங்கப்பட்டை இஞ்சி ஆகியவையாகும். இவற் றுடன் சிங்கம், புலி, கடுவாய், குரங்கு, மயில், கிளி முதலியனவும் ஏற்றுமதியாயின.

ஈயம், பித்தளை, தகரம், கண்ணுடி, பவளம், ஜாடி; திராட்சைரசம், குதிரைகள் முதலியவை இறக்குமதி யாகியுள்ளன. அடிமைகளும் (ஆண், பெண் இருபால ரும்) இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

கி. மு. 4-ஆம் நூற்ருண்டில் எழுதப்பட்ட சாணக் கியரின் அருத்த சாத்திரத்தில் தென்னுடுதான் வாணி பத்தில் ஓங்கி இருந்தது என்ற குறிப்புக்கிடைக்கிறது.

கி. மு. 2-ஆம் நூற்ருண்டில் கிரேக்க அரசன் அகஸ்டஸ் தென்பாண்டி அரசனுடன் 'தூதுவரைப் பரிமாறிக்கொண்டான்.

சீனத்திற்கு வணிகச் சாத்துக்கள் (குழுக்கள்) தமி ழகத்திலிருந்து சென்றுவந்தன என்பதற்கும் சான்று கள் பலப்பல.

"திராவிடத்திலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட முத்து, மணிபோன்றவற்ருல் உரோம்நாட்டின் வளமே வற்றிப் போகும்நிலை பிறந்துவிட்டது" எனவும் "ஆண்டு தோறும் பல இலட்சம் பவுன் பெறுமானமுள்ள பண் டங்களை ஏற்றிவந்து அப்பண்டங்களை அந்நிய நாடு களில் நூறுமடங்கு அதிகவிலைக்குத் தென்னுட்டவர் விற்றனர்" எனவும் யவனசிரியர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களால் பெறப்படுகின்றன.

சீனத்திலிருந்து தென்னுட்டிற்கு 5-ஆம் நூற்ருண் டில் வந்த பாஹியான் என்பவரும், 7-ஆம் நூற்ருண்டில்

"நான்கு மாநிலங்கள் ஒன்ருக வாழலாம் என்று சொல்கிறவர்கள், ஏன் 14--மாநிலங்களுடனும் ஒன்ருக வாழக்கூடாது-என்று சிலர் கேட்கிருர்கள்! அவர்களிடம், "14-மாநிலங்கள் ஒன்ருக வாழும்போது, ஏன் ஆசியாக் கண்டத்தில் 500 மாநிலங்கள் ஒன்ருக வாழக் கூடாது? ஏன் 5-கண்டங்களும் ஒன்ருக வாழக்கூடது' என்று நாம் கேட்கமுடியாதா?"

டெல்லி நம் நான்கு மாநிலங்களின் அதிகாரத்தை—ஆஸ்தியை எல்லாம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

வந்த இயூவான்சங் என்பவரும், காஞ்சியில் பல்லவர் ஆட்சியின் மாட்சியைக்கண்டு பாராட்டியதுடன், திரா விடத்தின் தனிச் சிறப்புக்களையும் வளத்தையும் குறிப் பிட்டுள்ளனர்.

கி. பி. 13-ஆம் நூற்ருண்டில், சீன அரசின் குப் பளிக்கானனென்ற தூதுவர் திராவிடத்திற்கு வந்துள்ள னர்.

கி. பி. 14-ஆம் நூற்ருண்டில் மார்க்கப்போலோ, இபின்படுவா முதலிய மேல்நாட்டுச் செலவினர், "தென் னுடுதான் பலவகையிலும் சிறப்புள்ள வளமானபகுதி—வடநாடு சிறப்பற்ற வறிதானபகுதி" என்று குறிப்பு எழுதியுள்ளனர்.

வணிகம் வளர்ந்ததால் அன்று சீருடன் திகழ்ந்த காயலும், கொற்கையும், புகாரும், முசிறியும், தொண்டி யும் எத்திசையும் புகழ்பரப்பி விளங்கியவையாகும்.

வணிகச் சிறப்புக்கு இணையாக அரசியல்புகழும், போர்க்கள வாகையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர் அக் காலத் திராவிடர்.

முடிசூடிய மூவேந்தர்களான சேர—சோழ—பாண் டியர்களும், காஞ்சியைத் தலைநகராகக்கொண்ட பல்ல வப் பேரரசர்களும், தெலுங்கு மொழிப்பகுதியையாண்ட ஆந்திர — கலிங்க — சாளுக்கிய மன்னர்களும், சாத வாகன—இட்சுவாகு பரம்பரையினரும், கருநாடக அர சர்களும், மைசூர் அரசர்களும் பெற்ற வெற்றிகளும் விருதுகளும் பலப்பல.

பல அரசர்களின் பெயர்களேகூட அவர்தம் போர்க் கள வெற்றிகளைப் புலப்படுத்தும். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வெற்றிக்கு எல்லை இமயமாயிற்று! ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் வடவர் படையை உரட்டியதன்ருே அவன் வெற்றி! கனகவிசயர் முடித் தலைநெரியக் கண்ணகிக்குக் கல் சுமக்கவைத்த சேரன் செங்குட்டுவன் பெருமையை விளக்கவும் வேண்டுமோ?

கரிகால் பெருவளத்தான் இமயத்தின் உச்சியில் கொடுவரி கொண்ட புலிச்சின்னம் பொறித்து வெற்றி

முரசு கொட்டியவன் அன்றோ? அதற்குச் சான்றாகச் சிக்கிம் நாட்டுக்குக் கிழக்கே, அதற்கும் திபெத்துக்கும் உள்ள எல்லையை வரையறுத்து நிற்கும் மலைத் தொடருக்குச் சோழ மலைத்தொடர் (Sola Range) எனவும், அதனை அடுத்துள்ள கணவாய்க்குச் சோழன் கணவாய் எனவும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன என்றும், 'சோல' என்பது சிக்கிம்—திபெத் மொழிகட்குப் பொருந்தவில்லை எனவும் ஆராய்ச்சியாளர் தெரிவித்துள்ளனர்.

வெற்றிகள் பல கண்ட மகேந்திரப்பல்லவனும், நரசிம்மப்பல்லவனும்; சிங்கள மன்னனைத் தோற்கடித்துச் சிங்களாந்தகன் எனப் பெயர்பெற்ற முதல் பராந்தகனும், செயங்கொண்ட சோழன் எனப் புகழ்பெற்று, வட இலங்கையில் மும்முடிச் சோழ மண்டலம் கண்ட இராசராசசோழனும்; கடாரமும், ஸ்ரீடவிசயமும், மலையூரும், மாயிருடிங்கமும் இலங்காசோகமும், மாப்பப்பாளமும் தக்கோலமும், இலாமுரியும், மாநக்கவாசமும், அருமண நாடும், காம்போசமும் வென்று தனிப்புகழ் நாட்டிய இராசேந்திரச் சோழனும், கங்கைகொண்ட குலோத்துங்கனும் ஒரு காலத்தில் திராவிடர்களாகிய நாம் வாழ்ந்த பெருவாழ்வுக்குச் சான்றுகளன்றோ!

இன்றும் கங்கைகொண்ட சோழபுரம், கடாரங் கொண்டான் ஆகிய ஊர்கள் நமது முன்னோரின் வெற்றிச் சின்னங்களன்றோ!!

ஒரு மொழி வைத்து உலகாண்ட மரபினர் என்ற சிறப்புக்கு இலக்காக வாழ்ந்தவர்கள்தாம், இன்று உலக அரங்கில் ஒரு சிறப்புமின்றித் தாழ்ந்து கிடக்கின்றனர்.

இன்றோ திராவிடத்தில் வாழும் நமக்கென ஓர் அரசு இல்லை; தனி ஆட்சி இல்லை; வடவர் ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுதலை இல்லை.

இலங்கைவாழ் தமிழர்களுக்கோ இன்னலுக்குமேல் இன்னல்; பர்மாவாழ் திராவிடர்களுக்கோ தொல்லை; வடநாட்டு நகர்களில் வாழும் திராவிட மக்களோ—வறுமையில் வதைகின்றனர். திராவிட இனத்தவர் வாழும் இடமெல்லாம் இன்று வேதனை — வாட்டம் — செய்வதறியாத திகைப்பு.

இந்நிலை மாறத்தான் இன்றைக்கு நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் "திராவிடர் சங்கம்" கண்டனர் டாக்டர் நடேசனார். நீதிக்கட்சியின் தோற்றத்திற்கும் அதுவே காரணம். 1938-ல் "தமிழ்நாடு தமிழருக்கே" என்று நாவலர் பாரதியாரும், மறைமலை அடிகளாரும் முழக்கினர். அம்முழக்கமே "திராவிட நாடு திராவிடருக்கே" என்ற தீர்மானமாயிற்று, திருவாரூர் மாநாட்டில் 1940ல் அந்தக் கொள்கையைத் தாங்கி, அதனை "இங்கிலாந்து அரசினரை ஏற்கச்செய்வேன்" எனச் சூளுரைத்துச் சென்ற தலைவர் சர். ஏ. டி. பன்னீர்செல்வம் அவர்கள் ஏறிச்சென்ற விமானம் ஓமான் கடலிலே விழுந்ததால் இலட்சிய வெற்றி தடைப்பட்டது. அன்று முதல் இன்று வரையில் தொடர்ந்து இலட்சியப்பரணி பாடி வரும் நமது வரலாற்றினை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

இதற்காகவேதான் பலப்பல போராட்டம்; பலரது தியாகம்; சட்டசபைக்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் செல்லும் முறையை நாம் மேற்கொண்டது! அங்கு நமது குறிக்கோள் வெற்றிபெற ஆற்றிவரும் பணி மேலும் வலிவுபெறவேண்டும் எனில், மக்கள் ஆதரவு பெருக வேண்டும். சட்டசபைகளில் கிடைக்கும் இடங்களின் எண்ணிக்கை உயரவேண்டும்.

நமது நாடு தனியரசும், ஆட்சியும் பெற்றாலன்றி உலக அரங்கில் இடம் பெறுவது எங்ஙனம்?

இங்கிலாந்தும், அயர்லாந்தும், நார்வேயும், சுவீடனும், ஸ்பெயினும், போர்ச்சுகலும், ஈராக்கும், ஈரானும் பக்கத்திலேயே குவையட்டும், இப்படி எத்தனையோ சிறுசிறு நாடுகளுக்குக் கிடைக்கும் மதிப்பும் சிறப்பும் உரிமையும் வாழ்வும்கூட நமக்கு இல்லையே? அந்தச் சிறு நாடுகளில் பலவற்றைச் சேர்த்தாலும், திராவிட நாட்டுக்கும், பரப்பிலும், மக்கள் தொகுப்பிலும், திறத்திலும், இயற்கை வளத்திலும் ஈடாகாது எனினும், நாம் பெறவில்லையே அந்த வாழ்வு!

அண்மையில் சீனாவுக்குச் சென்றிருந்த ஒரு பேராசிரியர், அங்கு ஒரு விருந்தில் பேசுகையில், "பழம் பெருமை கொண்ட தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருகிறேன்" என்று கூறியபோது, சீனத் தலைவர்கள், "தமிழ்நாடு" எங்குள்ளது என்று கேட்க, அவர் தமிழ்நாடு பற்றி விளக்கிக் கூறினார். இச் செய்தியை அப்பேராசிரியர் தமிழ்நாடு திரும்பியதும் வேதனையோடு கூறினார். அன்று நமக்குத் தூதனுப்பிய சீனருக்கே, இன்று நமது பெயர் சொன்னால் விளங்கவில்லை எனில், இதைவிட வருந்தத்தக்க நிலை வேறென்ன வேண்டும்.

எனவேதான் உலக அரங்கில் திராவிடம் இடம் பெற இன்று போராடுகிறோம் நாம்.

அண்மையில் அமெரிக்க நாட்டினரான கொலம்பியா வானொலி நிலையத்தின் டில்லிப் பிரதிநிதி ஆர்தர் பானர் என்பார் என்னைச் சந்தித்தார்; கழகக் கொள்கைகள்பற்றி விளக்கம் கேட்டார்; வாதாடினார். "டில்லி மத்திய அரசினர் இன்று இழைத்துவரும் அநீதியைக் கைவிட்டுத் திராவிடத்திற்குத் திட்டங்களின்படி தர வேண்டிய முழுத்தொகையும் தந்துவிட்டால் பிரி

புதுவாழ்வுபெறுவதற்கு அன்பு செழிக்கவேண்டும் அறிவுவளரவேண்டும்; பொருளாதார பேதம் அழிய வேண்டும். உரிமை தேவை என்று தி. மு. கழகம் முழக்கமிடுகிறது.

புதுமைக்காக மட்டும் அல்லாமல் பயன் கருதாமல் இன்னல்களை தொல்லைகளை இலட்சியத்திற்கு ஏற்கும் வழிதான் புது வாழ்விற்கு இட்டுச் செல்லும் வழி.

வினையை வற்புறுத்தமாட்டீர்களல்லவா?" என்று வினவினர். "அது கடன்பட்ட தொகை அல்லவா? அந்தக் கடன் பாக்கி வந்ததற்காக ஓர் இனத்தின் பிறப் புரிமையை (Birth Right of an Ancient Nation which has long record of Independent Rule)—விடுதலை வாழ்வை எப்படிக் கைவிட்டு விடமுடியும்" என்று கேட்டேன். அவரும் மறு கேள்வி போடவில்லை. நன்றிகூறி விடை பெற்றார். அன்று நிகழ்ந்த உரையாடலைத் தோழர் அரங்கண்ணல் அவர்கள் அறப்போரில் வெளியிட்டுள்ளதை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

அண்மையில் பிரிட்டிஷ் பேரரசியார் வருகை தந்த போது, அவரது துணைவர் எடின்பரோ கோமகனர், சட்டசபை சார்பில் நடைபெற்ற விருந்தின்போது எம்மிடையே உரையாட நேர்ந்தது. தோழர் செல்வராசு அவர்களைப் பார்த்து "உங்களுடைய கட்சி என்ன" என்று கோமகன் கேட்க, அவர் 'D. M. K.' என்று கூறி விளக்கினர். அடுத்து என்னை அறிமுகப்படுத்திய போது "தி. மு. க. துணைத் தலைவர்" என்று அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் கூறியதால் உடனே கோமகனர் "உங்கள் கொள்கை என்ன?" என்றார்.

"திராவிட மக்கள் வாழ்கின்ற இந்தத் திராவிட நாடு விடுதலை பெறவேண்டும் என்பதே எங்கள் இலட்சியம்" என்றேன்.

"விடுதலையா! யாரிடமிருந்து;" என்றார் அவர். "டில்லி ஆதிக்கப் பீடத்திலிருந்துதான் (From the Delhi Imperialism) விடுதலை" என்றேன் நான்.

சிறிது தயங்கிவிட்டு "ஓ! அப்படியா! உலகில் பல இடங்களில் அப்படிக் கேட்கிறார்கள் அல்லவா?" என்றார்.

"ஆம், நாங்கள் ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வீர வரலாற்றைப் பெற்றவர்கள்; தனிஅரசுடன் திகழ்ந்தவர்கள். இன்று அந்நிலையை இழந்ததால் அதற்காகப் போராடுகிறோம்" என்றேன் நான்.

அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் "அயர்லாந்து பிரச்சினைபோல" என்றார்.

கோமகனர் சிரித்தபடி "அப்படியா" என்று கேட்டு விட்டுக் கைகுலுக்கி விடை பெற்றார்.

இவற்றை நான் கூறுவது, என்னைக்கண்டார்கள் என்பதால் அன்று. நமது கழகம் சட்டமன்றத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதால்தான் நமது இலட்சியத்தை உலகில் பல பகுதிகளிலிருந்து வருகிறவர்களிடமும் எடுத்துச் சொல்லும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுவதற்குத்தான்.

"உலக அரங்கில் நாம்" அடியெடுத்துவைத்துள்ளோம் இன்று. மேலும் வளர்ந்தால் வலம்வரலாம் நாம்; ஐ. நா. மன்றத்தில் இடம் பெறலாம் நாம். அதற்கு வழி காணத்தான் "கழகத்திற்கு வெற்றி தேடித்தாரீர்" என வேண்டுகிறேன்.

"உலக அரங்கில் 'நாம்' திராவிடராக நிலைக்க—தாய்த் திருநாட்டின் தளையறுக்க வாரீர்! அடிமை விலங் கொடிப்புப்போர் நடாத்தவாரீர்! பண்டைப்புகழ் நாட்டவாரீர்! புதுவாழ்வு—தனிவாழ்வு காணவாரீர்! திராவிட நாடு திராவிடருக்கே ஆக்க வாரீர்! என வேண்டிக்கொள்கிறேன். ★

தி. மு. கழகத்தின் கடைசித் தோழனின் உடலில் கடைசி சொட்டு இரத்தமிருக்கிறவரையில் திராவிட நாடு இலட்சியம் அழியாது.

திராவிட பூமியில் பிறந்தோம். அதன் விடுதலைக் கென வாழ்வோம். "எப்படியோ என்னுடைய தொட்டில் அடிமைநாட்டில் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கல்லறையாவது சுதந்திரநாட்டில் அமைக்கப்படவேண்டும்"—என எழுந்து விட்டனர், இளங்காளைகள்.

திராவிடம்என்பது இன்று நேற்றுத் தோன்றிய தல்ல. உலகிலேயே மிகப் பழைய நாகரிகம் திராவிடர்களுடையது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைக் குறித்த ஏராளமான ஆராய்ச்சி நூல்கள்வெளிவந்துள்ளன.

சர்ஜான் மார்ஷல்,ஹிராஸ் பாதிரியார், கிரியாசன் போன்றவர்கள் திராவிட நாகரிகத்தின் தொன்மையை விளக்கியுள்ளார்கள். அமராவதி, மாமல்லபுரம், மதுரை, ஹளேபீடு போன்ற இடங்களில் சிறந்த திராவிட சிற்பங்கள் உள்ளன. திராவிடர்கள் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கடல் கடந்து பல நாடுகளில் தங்கள் வீரத்தை காட்டியுள்ளனர். இத்தகைய திராவிடர்கள் இன்று பிச்சை எடுக்கவும், அண்டை அயல் நாடுகளுக்குக் கூலிகளாகச் செல்லவுமான பரிதாப நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்தச் சூழ்நிலை போக்கவும், நம் மக்களின் துயர் துடைக்கவும் திராவிடம் தேவை.

விடுதலை பெற்ற சின்ன நாடுகள்!

சேலம் - சு. இராசாராம். பீ.ஏ.

எண்ணிப் பத்தாண்டு கட்குள் சுமார் பதினேழு நாடுகள் உலக அரங்கில் விடுதலை பெற்று, மற்ற நாடுகளுக்குச் சமமாக தங்களது அந்தஸ்தை உயர்த்திக்கொண்டுள்ளன.

பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியத்திடம் இருந்து டுனிஷியா, கினியா போன்ற நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்றுள்ளன. மேலும், சூடான், மாலி, கனு, பெல்ஜியன் காங்கோ, நைஜீரியா, மலேயா, சிங்கப்பூர்; டோகாலாந்து, காமரூன், சோமாலியா, சைப்ரஸ், மொராக்கோ, மடகாஸ்கர், சிரோலியோன். குவைட் முதலிய சின்னஞ்சிறு நாடுகள் இன்று விடுதலை பெற்ற நாடுகளாகக் காட்சி தருகின்றன.

திருச்சி மாநில மாநாட்டில் அண்ணு அவர்கள் பேசும்போது ஒருநாடு விடுதலையைப் பெறுவதற்கு இரண்டே இரண்டு முறைகள் தான் உண்டு என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

ஒன்று "ஓட்டு முறை" இரண்டு "வேட்டுமுறை" என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

நேரமில்லாத காரணத்தால், வேட்டு முறையில், அதாவது புரட்சி முறையில் விடுதலையைப் பெற்ற இரண்டு நாடுகளைப்பற்றியும், ஓட்டுமுறையில் சுதந்திரம் பெற்ற இரண்டு நாடுகள்பற்றியும் மட்டுமே உங்கள் முன் எடுத்துரைக்க விரும்புகிறேன்.

முதன் முதலில் புரட்சி முறைகளின்மூலம் விடுதலை பெற்ற பெல்ஜியன் காங்கோவைப்பற்றி கூறவிரும்புகிறேன். எங்கேயோ வாழும் பெல்ஜியர்களுக்கு ஆப்பிரிக்காவில் பெரிய நிலப்பரப்பான காங்கோ அடிமைப் பட்டது. அந்த நாட்டில் 1952-ம் ஆண்டுவரை எந்த விதமான, அரசியல் எழுச்சியும் கிடையாது.

1952-ம் ஆண்டில்தான் ஐம்பது வயது முதிர்ந்த பெரியவர் ஒருவர் அந்த நாட்டில் ஒரு அரசியல் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார். காங்கோ நாட்டில் பல நூற்றுண்டுகட்கு முன்பு "பொகாங்கோ சாம்ராஜ்யம்" என்ற ஒரு சாம்ராஜயம் இருந்தது. நாம் எப்படி இன்று சேர, சோழ, பாண்டியரின் வழிவந்தவர்கள் நாம், என்று கூறிக்கொள்கிருேமோ அதேபோல் ;அந்த ஐம்பது வயதுப் பெரியவரான ஜோசப் கேசவபு என்பவரும், அந்த நாட்டு மக்கள் அனைவரும் "பொங்காங்கோ சாம்ராஜ்யத்து" வழிவழி வந்தவர்கள் என்று கூறி, அவர்கள் விடுதலை பெற "அபாகோ" கட்சியை உருவாக்கினர். நாடு முழுவதும் ஜோசப்கேசவபு விடுதலைப்பறை கொட்டத் தொடங்கினர்.

அவரது வேகம் போதாது என்று இளைஞர்கள் கருதினர்கள். முப்பத்திரண்டு வயதானவனும், புரட்சிப் பேச்சாளனும், பெரிய கவிஞனுமான லுமும்பா "காங்கோலியரின் தேசிய இயக்கம்" என்றதொரு இயக்கத்தை ஆரம்பித்தான். நாடு முழுவதும் திறந்தகாரில் பவனிவந்தான். பட்டிதொட்டி எங்கும் சென்று கொள்கை விளக்கம் செய்தான். "ஆயிரம் ஆண்டுகள் நீ அடிமையாய் ஆகிப்பின்னும்" என்று தொடங்கும் பாடல் ஒன்றை இயற்றினன். அந்தப் பாடல் பாடப் படாத இடமே கிடையாது என்கிற அளவில், அந்தப் பாடல் காட்டுத்தீபோல் அந்த நாடெங்கும் பரவிற்று.

என் நாட்டு மக்களுக்கு ஓட்டுரிமை வேண்டும் என்றுன். பெல்ஜியர்கள் இவன் அறைகூவலுக்குச் செவிசாய்த்தனர். ஓட்டுரிமைவந்தது. தேர்தலும நடைபெற்றது. தேர்தலில் லுமும்பா வெற்றிபெற்றுன். ஆனல், லுமும்பா, அடிமையாக உள்ள பாராளுமன்றத்தில் தான் நுழையமாட்டேன் என்று அறிவித்தான். அவனும் அவனது கட்சியினரும் அமரவேண்டிய ஆசனங்கள் காலியாகவே கிடந்தன. இளைஞர் பட்டாளம் இவனைப் பின்தொர்ந்தது. பெரியதலைவன் ஆனன். பெல்ஜிய அரசு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திண்டாடிற்று. முழுவிடுதலை தேவை இல்லையேல் போராட்டம் என்று முழங்கினன் லுமும்பா. போராட்டத்திற்கான நாள் குறித்தான். உடனே பெல்ஜிய அரசு இவனைக் கைதுசெய்தது. 1959-ம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் 14-ம் நாள் காங்கோ முழுவதும் புரட்சித்தீ மூண்டது.

காங்கோவின் தலைநகரான லியோபால்டுவில்லியில் கலவரம் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. பெல்ஜியர்களின் துப்பாக்கி, நிராயுதபாணிகளான நீக்ரோக்களின் மீது திருப்பப்பட்டது. லியோபால்டு வில்லியின் கடைத்தெருவில் மட்டும் இருநூறு நீக்ரோக்கள் பிணமானர்கள். அந்த நாடே இரத்தத்தடாகமாக மாறிற்று. பெல்ஜியரின் இந்த வெறியாட்டத்தைக் கண்டித்து இலண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகை எழுதிற்று.

இனியும், தனது ஏகாதிபத்தியப் பிடிப்பை காங்கோ நாட்டில் வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று கருதிய பெல்ஜியர்கள் சரியாக ஆறுநாட்கள் கழித்து 1959-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இருபதாம் தேதி பெல்ஜியத்தின் தலைநகரான பிரள்ளல்ஸில் ஒரு மாநாடுகூட்டினர்கள். பெல்ஜியன் காங்கோவில்இருந்து சுமார் எண்பத்தோரு பிரதிநிதிகள் அந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். மாநாடு கூடும் நேரம் நெருங்கிற்று. எந்த அரசியலிலும், நடைபெருத அற்புதம் அந்த மாநாட்டில் நடைபெற்றது. பெல்ஜிய அரசப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் மாநாட்டில் வந்து அமர்ந்தனர். எதிர்ப்புறத்தில் வந்து அமரவேண்டிய காங்கோ பிரதிநிதிகள் யாரும் வரவில்லை. ஏன் வரவில்லை? என்று பெல்ஜியர்கள் தூதனுப்பினர்.

"எங்கள் நாட்டு விடுதலை வீரனன லுமும்பா சிறையில் வாடும்போது நாங்கள் இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள விரும்பவில்லை" என்று காங்கோவின் பிரதிநிதிகள் பதில்கொடுத்தார்கள். உடனடியாக, பெல்ஜியரின் விசேஷ விமானம் லுமும்பா இருந்த சிறைக்

குச்சென்று, லுமும்பாவை ஏற்றிக்கொண்டு பிரஸ்ஸல் ஸீக்குத் திரும்பியது. மாநாடு இரண்டுநாட்கள் கழித்து நடைபெற்றது. மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட லுமும்பா "என்னை என்னதான் சித்திர்வதை செய்தாலும் கெஞ்ச மாட்டேன். மன்னிப்புக் கேட்கமாட்டேன். என் தாயகத்திற்கு நிபந்தனையற்ற விடுதலையைத் தவிர, வேறெதையும் நான் விரும்பவில்லை" என்று ஆணித்திறமாகக் கூறினான். பெல்ஜிய அரசு இவனது குரலுக்குப் பணிந்து, விடுதலைக்கு நாள் குறித்தது. 1960-ம் ஆண்டு மேமாதம் தேர்தல் நடைபெற்றது. லுமும்பாவின், கட்சி பெருவெற்றி பெற்றது. அடுத்தபடியாக ஜோசப்கேசவபுவின் கட்சி வெற்றிபெற்றது. ஜோசப்கேசவபு அந்த நாட்டுக்கு ஜனாதிபதியாகவும், லுமும்பா பிரதமராகவும் ஆனார்கள்.

பெல்ஜியன் காங்கோவாவது பெரிய நாடு. மத்திய தரைக் கடலில் அலைகளுக்கு நடுவே ஆடும் சிறு தொட்டிலைப்போல் உள்ள மிகச் சிறிய தீவான "சைப்ரஸ் தீவு" புரட்சியின் மூலமே விடுதலையைப் பெற்றது. அந்தத்தீவின் மக்கட்தொகையோ ஐந்துஇலட்சம்தான். அதில் நாலு இலட்சம் கிரேக்கர்கள்; ஒரு இலட்சம் துருக்கியர்கள். அந்த நாட்டில் அரசியில் எழுச்சியை உருவாக்கியவர் மிக்க ஆச்சரியமானவர். மக்களுக்கும் மகேசுவரனுக்கும் சம்பந்தத்தை உருவாக்கவேண்டிய பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பாதிரியார் ஒருவராவார். நாற்பது வயது நிரம்பிய மகாரியாஸ் பாதிரியார்தான் முதன் முதல் அங்கே அரசியல் கருத்துக்களைத் தூவத்தொடங்கினார். மகேசுவரரின் மகிமைகளை எடுத்துச் சொல்லும் ஆலயத்திலேயே அரசியல் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். மாதா கோவிலின் மணியோசையுடனேயே விடுதலைக்கீதமும் கேட்கத் தொடங்கிற்று. மதத்தலைவராகிய தாங்கள் அரசியல் பேசலாமா? என்று ஒரு பத்திரிகை நிருபர் கேட்டார். அதற்கு மகாரியாஸ், நான் மதத்தலைவன்தான். ஆனால் என் இன மக்களை அடிமைப் படுகுழியில் இருந்து மீட்க வேறு யாரும் இல்லை. ஆகவே நானே அரசியல் துறையையும் பார்க்கவேண்டியுள்ளது" என்று கூறினார். மகாரியாஸ் பாதிரியாரின் இந்தப் போக்கைப் பிரிட்டன் கண்டித்தது. ஆனால், அந்தப் பாதிரியாரின் போக்கில் எந்தவித மாறுதலும் இல்லை. 1955ம் ஆண்டு மகாரியாஸ் பாதிரியாரை "செசல்லீஸ்" தீவுக்கு நாடு கடத்திற்று. அதே ஆண்டு சைப்ரஸ் தீவில் "ஓகா" என்ற ஒரு இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஏராளமான வாலிபர்கள் இதில் சேர்ந்தார்கள். மகாரியாஸ் பாதிரியார் நாடு கடத்தப்பட்டதும் இந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் "தலைமறைவு" நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்கள்.

1955-ம் ஆண்டு முதல் நான்கு ஆண்டுகள் இந்த "ஓகா" இயக்கம் தலைமறைவு வேலைகளில் ஈடுபட்டது. பிரிட்டனின் துப்பாக்கியிலிருந்து சத்தம் கேட்ட வண்ணம் இருந்தது. நான்கு ஆண்டுகளில் புரட்சி இயக்கத்தினர் என்று கருதப்பட்ட அறுநூறு பேர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். கர்னல் கிரிவாஸ் என்ற முன்னாள் இராணுவ வீரன்தான் இந்த இயக்கத்தை நடத்தினான். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இனித் தன்னால் அமைதியான அரசியலை அங்கு நடத்த முடியாது என்று கண்டுகொண்டது. நாடு கடத்தப்பட்டு எங்கேயோ கிடந்த மகாரியாஸ் பாதிரியாரை இலண்டனுக்கு வரும்படி அழைத்தது.

1960-ம் ஆண்டு இந்தச் சின்னஞ்சிறு தீவு விடுதலை பெற்றது. மகாரியாஸ் பாதிரியார்தான் இன்றைக்கு அதன் பிரதமர்.

வேட்டுமுறைகளால்தான் நாடு விடுதலைபெறுமா? என்று கேட்பவர்கட்கு ஓட்டு முறைகளால் விடுதலை பெற்ற இரண்டு நாடுகளைப்பற்றி கூற விரும்புகிறேன்.

ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தில் எல்லைக்கோடுகள் அற்ற ஒரு பிரதேசம் இருந்தது. முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்தப் பிரதேசத்தின் விற்பனைப் பொருள் என்னவென்று கேட்டால் "மனிதன்" என்றே சொன்னார்கள். மனிதர்களை அடிமைகளாகப் பிடித்து விற்பதுதான் அந்த நாட்டின் பெரிய வியாபாரம். நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் அந்த நாட்டுக்கு ஒரு எல்லைக்கோடே போடப்பட்டது. அந்த நாட்டுக்கு 'இலண்டன் டைம்ஸ்' பத்திரிக்கையில் எழுதிக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளனான புளோரா ஷா என்பவன்தான் "நைஜீரியா" என்ற பெயரைச் சூட்டினான். அந்த நாட்டில்'அஜிக்' என்ற ஒருவன் விடுதலைக் கீதத்தை மீட்டத் தொடங்கினான். அஜிக், சின்ன வயதில் சுரங்கவேலை செய்தவன். பெரியதொரு குத்துச்சண்டை வீரன். அமெரிக்க நாடு விடுதலையைப் பெற்று மகிழ்வதைப் போல் தன் தாய்நாடும் விடுதலையைப் பெறவேண்டும் என்று கருதியவன். அவன்தான் "ஆப்பிரிக்கா ஆப்பிரிக்கருக்கே" என்ற விதையை அந்த மண்ணில் தூவியவன். இவனது சொற்பொழிவைக் கேட்டுத்தான் என்குருமா போன்ற இளைஞர்கள் விடுதலைப்படையை நடத்தத் தயாரானார்கள்.

அஜித்தின் கோரிக்கைக்குப் பிரிட்டன் இணங்கிவந்தது. சில சீர்திருத்தங்களை நைஜீரியா பெற்றது. அந்தச் சீர்திருத்தங்களின் விளைவாகத் தேர்தல்வந்தது. வடக்குப் பகுதிக்கு முஸ்லீம் மக்களின் பிரதிநிதியாக நிறுத்தப்பட ஆட்கள் இல்லை. அப்போதுதான் இலண்டனில் பார்த்துவிட்ட அபூபக்கரை தேர்தலில் நிறுத்தினார்கள். அஜிக்கும், அபூபக்கரும், வெற்றி பெற்றார்கள். நாகரீகமான அரசியல் முறையிலேயே மூன்று தேர்தல்களில் தொடர்ந்து வெற்றிபெற்று 1957ல் அஜித் அந்த விடுதலை பெற்ற நாட்டுக்கு ஜனாதிபதியாகவும், அபூபக்கர் பிரதமராகவும் உள்ளனர்.

ஊழல் நிறைந்த எந்த ஆட்சியும் உயிர் தப்பி வாழமுடியாது. இது உலக வரலாறு காட்டும் பாடம். இந்தியஅரசாங்கம்ஊழல்களை உற்பத்தி செய்வதில் தன்நிகரற்று விளங்குகிறது.ஊழல்களுக்கென்று உலகில் பரிசு வழங்குவதென்றால் இந்திய அரசாங்கம் 'நோபில்' பரிசு பெறத் தகுதியுடையவர்களாவார்கள். நிரம்ப உண்டு. சொத்தையில்லாத அத்தி கண்டெடுத்தாலும் எடுக்கலாம், ஊழல் இல்லாத இலாகா காண இயலாது.

இதேபோல் ஆப்பிரிக்காவின் மற்ெருரு நாடான கனு நாடும் விடுதலை பெற்றது. அந்த நாட்டில் 1948ம் ஆண்டுவரை எந்த இயக்கமும் கிடையாது. கனு நாட்டைச் சார்ந்த என்குருமா அங்கு "மக்கள் முன்னேற்றக் கழகம்" என்ற ஒரு இயக்கத்தைக் கண்டார். காடுமேடுகள் சுற்றிச் சுதந்திரம் பெறவேண்டியதன் காரணங்களை எடுத்து மக்களுக்கு விளக்கினர். சுமார் 500 கிளைக் கழகங்களை உருவாக்கினர். அவருக்கு அரசியலில் நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. சூழ்நிலைகளை அவர் உருவாக்கவில்லை. அந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினர். அந்த நாட்டில் இருந்த முன்னுள் இராணுவ வீரர்கள் மனு ஒன்றைக் கவர்னரிடம் அளிப்பதற்காக ஊர்வலமாகச் சென்றனர். அதை எதிர்த்து பிரிட்டிஷார் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்ததைக் கண்டித்து என்குருமா கட்சியினர் கிளர்ச்சி செய்தனர். என்குருமா, அகோ அடெஜ்ஜீ, டான்குவா போன்ற "அறு பெரும்" தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு ஓராண்டு தண்டனை பெற்றனர். நாடே கொந்தளித்தது. இந்தத் தலைவர்கள் ஆறே வாரங்களில் விடுதலை பெற்றனர். இவர்களைச் சந்தித்துக் குறைகளைக் கேட்கப் பிரிட்டன் ஒரு தூதுக் குழுவை அனுப்பிற்று. தங்களுக்கு ஓட்டுரிமை வேண்டும் என்று என்குருமா கூறினர். கவர்னரால் ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கப்பட்டது. அது போதாது; தேர்தல் வேண்டும் என்றுர்.

மீண்டும் ஒரு குழு சலோவே தலைமையில் வந்தது. "தேர்தல் இல்லையேல், தான் அறப்போர் நடத்துவேன்" என்று என்குருமா அறிவித்தார். "அறப்போர் மூன்று நாட்களுக்குமேல் நடைபெருது. அப்படி நடைபெறின் அதில் ஏற்படும் நஷ்டங்களுக்கு நீதான் பொறுப்பு என்று அந்த வெள்ளை அதிகாரி என்குருமாவை மிரட்டினுன்.

என்குருமா அறப்போரை அறிவித்தான். அவரது கட்டளைக்கு நாடே பணிந்தது. மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. சலோவே சொல்லியது சரியாவதுபோல் கடைகள் திறந்தன. என்குருமா மிக்க வேதனைப்பட்டான். கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் தனது தலைமை நிலையத்தில் இருந்து புறப்பட்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். தனது தாயகத்தின் விடுதலை வீரன் சோகம் தப்பிய முகத்துடன் நடப்பதைக் கண்ட மக்கள் அவர் பின்னே திரண்டனர். ஒவ்வொரு சிறு சந்திலிருந்தும் மக்கள் வெள்ளம் புரண்டது. சிந்தித்த வண்ணம் நடைபோட்ட என்குருமா கடைத்தெருவை அடைந்தார். பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த காட்சியைக் கண்டார். ஒரு ஸ்டூலை எடுத்துப்போட்டு அதன்மீது நின்று அனைவரையும் மைதானத்தில் கூடும்படி கட்டளையிட்டார். அன்று நடைபெற்ற கூட்டத்தில் என்குருமா சுமார் இரண்டரை மணி நேரம் பேசினுர். மறுநாள் கடைகள் மூடப்பட்டன. இரயில்கள் ஓடவில்லை. தந்தி, தபால் நிலையங்கள் இயங்கவில்லை. சர்க்கார் அலுவலகங்கள் ஸ்தம்பித்தன. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் நிலை கலங்கிப் போயிற்று. என்குருமாவுக்கு மூன்று ஆண்டு கடினகாவல் விதிக்கப்பட்டது. 1951ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் வந்தது.

சிறைக்குள் இருந்தபடியே தனது கட்சியினர் அனைவரையும் தேர்தலில் ஈடுபடச் சொன்னுர். அனைவரும் வெற்றிபெற்றனர். சிறைக்கதவுகள் திறந்தன. இரட்டை ஆட்சிமுறையை என்குருமா ஏற்று, மந்திரியானுர். மந்திரியாகும்போது தனது சகாக்களிடம் "தாங்கள் மேலும் மேலும் போராடி முழு விடுதலை அடையும் வரை சளைக்கக் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டார். அவர் வார்த்தை பொய்த்துவிடவில்லை. 1952-ல் அரசியல் நிர்ணயசபை வந்தது. மீண்டும் 1954-ல் தேர்தல் வந்தது. அதில் எல்லாம் பெருவெற்றிபெற்றுக் கடைசியாக 1956-ம் ஆண்டு சுதந்திரம் பெற்றுர்.

இன்னும் பல நாடுகள் விடுதலை பெற்றுள்ளன. ஆனுல், இவற்றைப் பலர் கனவு காண்பதாகக் கூறுகின்றனர். கனவு காண்பது என்பது இளம் மக்களுக்கு முற்றிலும் இயற்கையான ஒன்றேதான். எதிர்காலத்தின் தொலைதூரத்திற்கு மனிதனை எடுத்துச்சொல்லும் இறக்கைகள் போன்றது கனவு. மனிதனுடைய பலத்தை இது அதிகரிக்கின்றது. பாடுபடவும் அருஞ்செயல்கள்புரியவும் அவனைத் தூண்டுகிறது. பொதுவாகக் கனவு என்பது செயலில் இறங்குவது என்று பொருளாகும்.

"கனவை நனவாக்கப் பிறந்தவர்கள் நாம்" என்ற பாடல் இன்று சோவியத் இளைஞர்களின் இதயகீதமாக உள்ளதை நாம் அனைவரும் உணர்தல்வேண்டும்.

ஊமையர்களாய் ஒடுங்கி வாழ்ந்தவர்கள் பேசும் திறன் பெற்றுவிட்டார்கள். அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்தவர்கள் தம் மனத்தைக் கப்பியிருந்த திரையை அகற்றி எறிந்துவிட்டார்கள். நிர்க்கதியாய் இருந்தவர்கள் சொந்த வன்மையை உணர்ந்துகொண்டுவிட்டார்கள். நாம் மட்டும் இன்னமும் ஏன் அடிமைத்தளையில் கிடக்கவேண்டும்.

1954-ம் ஆண்டு ஐராவதி நதிக்கரையில் உள்ள எழிலூரான இரங்கூன் நகரத்தில் அந்த நாட்டுக்கே விடுதலையை வாங்கித்தந்த 32 வயது இளைஞனை அவுங்சானும், அவனது எட்டு மந்திரிகளும் புதைக்கப்பட்டு உள்ள வெள்ளைவெளேரன்ற கல்லறை முன்பு மலர் வளையத்தை வைத்துவிட்டு நீர் மல்கிய கண்களுடன், தந்தை பெரியார் இராமசாமியுடன் நின்றவன் நான். அரசியலின் ஆழம் எனக்குத் தெரியும். அரசியலில் உள்ள அபாயங்கள் எனக்குப் புரிகின்றது. குன்றம்போல் உயர்ந்த தலைவா, இந்த இலட்சியத்திற்காக நான் உயிர்த்தியாகமும் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றேன். ஏன்? இலட்சோப இலட்சம் இளைஞர்கள் தயாராக இருக்கின்றுர்கள். வழி காட்டுங்கள், அவ்வழி நடக்கிறோம், என்று கூறி விடைபெறுகிறேன்—வெற்றி பெறுவோம் என்ற உறுதியுடன். ❋

அண்ணு அவர்களின்
கருத்தோவியம்
'கம்பரசம்'
[2-ம் பாகம்]
விலை 0-50 காசுகள்
குறிப்பு:—விற்பனையாளர்கள் பிரதி ஒன்றுக்கு 0-12 காசுகள் கழிவு போக முன்பணம் அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளவும்.
சுகுமாரன் பதிப்பகம்,
80, சி. எஸ். செட்டித்தெரு, சி. காஞ்சிபுரம்.

வீர வணக்கம்!

—[சி. பி. சிற்றரசு]—

இறந்தோர் ஒவ்வொருமே வீர வணக்கத்துக்குரியவ ராவதில்லை. இறந்ததன் காரணம் மிகப் பயங்கர மானதாக இருந்து, அதிலும் அவர்கள் விடுதலை வீரர் களாயிருந்து, அந்த விடுதலை முழக்கமும் வெறும் காட்டுக் கூச்சலாகப் போகாமல், தன்னை ஈன்ற தாய்த்திரு நாட்டின் விடுதலைப் பணியில் ஈடுபட்டுத் தனது முயற்சி வெற்றிபெறும் என்ற அசையாத நம்பிக்கையில், தான் இறக்க இன்னும் வெகு நாட்களிருக்கின்றன என்ற தன் வாலிபப் பருவத்தால் ஏற்பட்ட ஆசையோடு, தனக்கு முன்னால் நீண்டதோர், எதிர்காலம் ஒளிவிட, அந்த நம் பிக்கை வெளிச்சத் தில் இயக்கப் பணி யாற்றிக்கொண்டிருக்கும்போதே, எதிரிகளால் கொல்லப் பட்டார்கள் என்ற செய்தி கேட்டுக் கலங்கி நின்றோம். கண்ணீர் சிந்தும் நமது கண்ணீரோடு மற்றவர் கண்ணீர் கலப்பார்களா அல்லது துளியளவு கண்ணீரையாவது துடைப்பார்களா

என்றெண்ணிய நேரங்களிலெல்லாம் நம்மோடு கண்ணீர் சிந்துகின்றவர்கள் காணப்பட்டார்களே யன்றிக், கண்ணீரைத் துடைத்தவரைக் காணோம். நம்மை நாமே விம்மலிலிருந்தும் பெருமூச்சிலிருந்தும் துக்கத்திலிருந்தும் விடுவித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, மற்றோர் பேரிடி, இப்படி ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் பல பேரிடிகள் விழவும், அந்தக் கொடுஞ் செயலால் துள்ளித் துடித்து மாண்டவர் களின் கல்லறைகளுக்கு முன்னால் நிற்கிறோம் என்ற உணர்ச்சியே நமக்கு ஏற்படுகின்றது.

அந்தப்பெருமைமிக்க பெருமக்களின் கல்லறைகளின் மேல் போட்ட மாலைகள் வாடுவதற்குமுன்னே, அவர் களைச் சுடலைக்கழைத்துச் சென்ற வாத்திய முழக்கங்கள் விடுதிரும்பு முன்னே, பிரிந்த அப்பெரு மக்களை ஈன்ற தாய்மார்களின் குடல் நடுக்கம் நிற்குமுன்னே, செய்தி கேட்டுத் திடுக்கிட்ட தந்தைமார்களின் சூடேறிய செங் கண்கள் தணியாமுன்னே, கன்னங்களில் வழிந் தோடிய கண்ணீர் உப்புக் கோடுகளாக மாறுமுன்னே, நாம் அராசகத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தால் இந்த நாடே அன்றே பிரிந்திருக்கும். ஆனால், நாம் விடுதலை வீரர்களின் வரலாற்றை உணர்ந்தவர்கள் என்பதாலும், தெளிந்த சனநாயகத்திலே ஒரு தெளிவான இடத்திலே நின்றுகொண்டிருப்பதால் பழைய உளுத்துப்போன, காட்டுமிராண்டிப் பாதையை எதிரிகள் கையாள்வதைத் திருப்பி நாமும் கையாள்வதில்லை.

இருக்கும்போது துன்பத்தை அடைபவன் இறப்பில் இன்பங்காண்கின்றான் என்றால், இறப்பதில் நட்டமில்லை; அல்லது இறப்பு உண்மை, ஆகவே இருக்கும்வரை உண்மைக்காக உழைப்பேன் என்று சொல்லிச் செத்துக் காட்டியவர்கள் பட்டியலிலே சென்று, நம் முன் பட உருவிலிருக்கும் வீரர்கள் காட்சியளிக்கின்றார்கள்.

இனத்தான் தன் இனத்தானையே கொல்கிறானே, என்றும் நாம் கவலைப்படுவதில்லை. ஏன்? நீக்ரோக்களின் விடுதலைக்காக அமெரிக்காவில் அமெரிக்கனை அமெரிக் கனே கொன்றான், என்றாலும் அந்த வரலாற்றிலிருந்து நமது வரலாறு கொஞ்சம் மாறுபடுகிறது. அங்கே நீக்ரோக்களின் விடுதலைக்காக ஒரு அமெரிக்கன் மற்றோர் அமெரிக்கனைக் கொன்றான்.

இங்கே திராவிடரின் விடுதலைக்காகத் திராவிடன் போராடுகிறபோது, திராவிடனைத் திராவிடனே கொல் கின்றான். இதுதான் விந்தை---தேசிய மயக்கத்திலே இருக்கிறவர்கள் தெளிவு பெறுகின்றவரையிலும் எத்தனை பேரை நாம் பலிகொடுக்க வேண்டுமோ தெரியவில்லை. இன்னும் தேர்தல் நெருங்க நெருங்க இதைப் போன்ற மரணச் செய்திகள் அதிகமானாலும் ஆகலாம்.

எதிரிகள் கத்தியையும் கட்டாரியையும் காட்டிய போது, இவர்கள் ஓடி ஒளிந்தவர்கள் அல்ல, எப்படித் தைரியமாக இந்தக் கொடியைக் கரத்தில் பிடித்தோமோ, எவ்வளவு உறுதியோடு இந்த விடுதலைக் கொள்கையை எங்கள் இருதயத்தில் பதியவைத்துக்கொண்டோமோ--- அந்தத் தைரியத்தில் எள்ளளவும் குறையாமல் எங்கள் நாட்டு விடுதலைக்காக, ஈவிரக்கமற்ற மகா கேடர்களான உங்கள் கரத்தால் வீசப்படும் கத்தியை எங்கள் மார்பால் தாங்குகின்றோம் என்று தாங்கிச் சாய்ந்தவர்களின் புதைக் குழியின்மேல் நமது புனிதக் கண்ணீரைச் சிந்துகிறோம்.

வேலாயுதத்தைக் கொன்றபோது கழகம் நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடவில்லை. பாண்டியனோடு கழகம் மாண்டுபோகாது. சாமியோடு கழகம் மௌனம்சாதித்து விடவில்லை. ஆரோக்கியசாமியும், இராமலிங்கமும் சோகமிக்க வரலாற்றில் ஒரு சொரணையுள்ள வரலாற்றை எழுதிவிட்டனர். மஜீத், மொய்தீன், நமிகள் கல்லால் அடிபட்டபோதும் கொள்கையைவிடாத அப்பேராளனை நினைத்தே உயிர்விட்டிருப்பார்கள், மயிலாடி மாரியப்பன் ஆலந்தூர் சின்னான் சிதையில் மூட்டிய தீ இன்னும் தணியவில்லை. அந்தச் சுடுசாம்பலின்மீது நின்றபடியே சூள் உரைக்கின்றோம். இருட்டில் மனித வேட்டையாடும் ஈனர்களே! உங்களால் எத்தனைபேரை சாய்க்கமுடியும்; திருவிடத்தின் பாசறையில் நான்கு இலட்சத்திற்கு மேற் பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். கடல் நீருக்குத் தொடர்பு இருப்பதைப்போல் கண்ணீருக்கும் தொடர்புண்டு. இப்படிச் செய்யும் நீங்களும் நெடுநாட்கள் உயிர் வாழப் போவதில்லை. நீங்களும், உங்களை ஏவியவர்களும், ஒரு நாள் சமரசங்கொண்ட சாவின் சன்னிதானத்தைக் காணப்போகின்றவர்களே. ஒரு சிலரை வெட்டிச் சாய்ப்பதால் விடுதலை இயக்கம் வீழ்ந்துவிட்டதில்லை என்ற உலக வரலாற்றை அறியாத உங்கள்பால் அனுதாபப்படுகிறோம்.

இறப்புலகின் கதவுகள் என்னாளும் மூடிவிடப்போவதில்லை. இறப்பில்லா உலகின் கதவுகள் என்றும் திறக்கப் போவதில்லை. இறப்பைக் களிப்போடு ஏற்றுக்கொண்ட சாக்ரடீஸ், இருபத்து ஒன்பது வயதுவரை இறப்பு என்பதைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாத புத்தன் பிறந்த உலகத் தில்தான் நாமும் பிறந்தோம்.

நந்தவனத்தை வளர்ப்பவனை நந்தவனத்திலிருந்த நாகமே தீண்டியதைப்போல், நாசமாய்க் கிடக்கும் திராவிடத்தை மலர்ச் சோலையாக்க முயற்சிக்கும் நேரத் தில் அதில் கிடந்து நெளியும் நச்சரவமாகாதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொள்வதோடு, இறந்தோர் விட்டுச்சென்ற பணியை நாம் மறைந்தாலும், காலத்தாலும் மறக்கமுடியாதபடி தொடர்ந்து பணியாற்றுவோம் என்று உறுதி எடுத்துக்கொள்வோமாக.

★

கலைக் கண்காட்சி

★

சத்தியவாணிமுத்து

திறப்பு விழா

★

★

கலையின் நிலை உயர
கலையால் நிலை உயரும்
கலையின் நிலையதுவும்
கருத்தின் நிலைக்களவாம்.

கழகம் கலைதனிலே
கருத்தைச் செலுத்துவது
கலையால் எளிதாக
நிலைமாற்றிடத்தானே!

கலையின் துணையதனுல்
காண்போம் புது எழிலே
காணீர் கலை மூலம்
கவின் சேர் திருவிடமே!

(56-ம் பக்கம் பார்க்க)

மரபு காத்திடும் வீரரெலாம்
மயக்கு மொழிக்கிறை யாவாரோ?
ஆண்ட மறக்குல வழிவந்தோர்
அடிமைப்படுகுழி வீழ்வாரோ?
ஆர்த்தெழுந்துமே பகைகண்டால்
அஞ்சித்துஞ்சிடும் இயல்பினரோ?
வாளொடு வேலும் ஏந்திடுவார்
வையகம் முழுதும் வென்றிடுவார்!
தாயின் தளைகளை நீக்கிடவே, இவர்
தமது தலைகளும் தந்திடுவார்!

அச்சம் தவிர்
ஆண்மை தவறேல்!
கற்றது ஒழுகு
காலம் அழியேல்
உடலினை உறுதிசெய்
ஏறுபோல் நட!
குன்றென நிமிர்ந்துநில்

சிதையா நெஞ்சுகொள்
சாவதற்கு அஞ்சேல்
தன்மை இழவேல்!
தாழ்ந்து நடவேல்!
ஞாயிறு போற்று!
நினைப்பது முடியும்!
என்பது இவர் தம் உறுதியதாகும்
இன்பத்திராவிடம் பெற்றிடத்தானே!

கூடினர் கூடல் அருகினிலே
கொற்றம் அமைக்கும் நோக்குடனே
குருதியின் நதிவெளி பரக்கவே
குடை இனம் நுரைஎன மிதக்கவே
பொருதிடும் புலியிவர் அல்லவோ?
போரினில் வடவரும் வல்லரோ!
களமதில் இவர்தமை எதிர்த்திட
கசடரோ வடவரும் பொடிப்பட
திருவிடம் மீட்டிடல் உறுதியே
திருப்பரங்குன்றமும் சாட்சியே!

53-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கலையின் விலையதுவோ
கணக்கில் அடங்காது.
கருத்தும் கலந்திடுமேல்
கண்ணின் உயர் பொருளாம்.

கற்றோர் மறைத்திடினும்
கலைகாட்டிடும் நிலையை
கருத்தில் கொளச் செய்யும்
கபடர் பிடிக் கொடுமை.

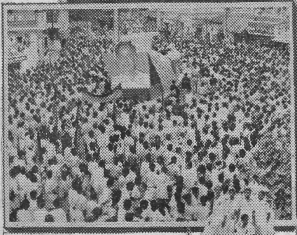

வடவர் பிடியதனால்
வதையும் நிலை காண்பீர்!
வகையாய் வளம்பெறவே
வழிகாட்டுது கலையும்.

இதுவும் இனும் பலவும்
இனிதே எடுத்துரைத்து
இதுதான் கலைக்கூடம்
எனவே அழைக்கின்றார்!!

★

தேசீய இனம்

"முரசொலி" மாறன் எம். ஏ.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துத் திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்கிற தீர்மானத்தைத் திரும்பவும் நிறைவேற்ற நேர்ந்திருப்பது உண்மையில் நமக்கு ஏற்பட்ட துர்ப்பாக்கியம் தான். இதற்குக் காரணம், நம்மில் சிலருக்கு ஏற்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிற சந்தேகம் தான் என்பதை நாம் ஒளிக்கத் தேவையில்லை.

நமது பிரிவினை இலட்சியத்தை எதிர்ப்போர் சிலர் கூறுகின்றனர், ஒரு மொழி பேசுவோர் ஒரு தனி தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று!

இந்த வாதம் உண்மையின் கலப்படமற்றது என்பதை நிரூபிக்க நாம் அதிகம் சிரமப்படத் தேவையில்லை.

இங்கிலாந்திலே வாழ்வோர் ஆங்கிலம் பேசுகின்றனர்.

அமெரிக்காவிலே வழங்குவதும் அந்த மொழிதான்.

கனடா நாட்டிலும் அந்த மொழிதான் பேசப்படுகிறது.

ஆஸ்திரேலியா வாழ்வோர் ஆங்கிலத்தைத் தவிர வேறு எதையும் பேசவில்லை.

இந்த நால்வரும் பேசுவது ஒருமொழி என்கிற காரணத்தால், அவர்கள் அனைவரையும் ஒரு தேசிய இனத்தவர் என்று கூறுவது அறிவுடைமையாகாது. அவர்கள் நால்வரும் தனித்தனி தேசிய இனத்தவர்கள் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை.

மொழி ஒன்றுமட்டுமே தேசிய இனம் காட்டும் அடையாளம் அல்ல என்பதை நிரூபிக்க இன்னும் எத்தனையோ ஆதாரங்கள் உள்ளன.

ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டிலே நான்கு மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. ஆனாலும் அவர்கள் ஒரே தேசிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான்.

பெல்ஜியம் நாட்டிலே இரு மொழிகள் வழங்குகின்றன. இருந்தாலும் அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் தேசிய இனமோ ஒன்றுதான்.

ரைன் நதிக்கரையின் இரு பக்கங்களிலும் ஜெர்மன் மொழி பேசப்படுகிறது. அட்லாண்டிக் பெருங்கடலின் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் போர்ச்சுகல் மொழி நிலவுகிறது. பிரெஞ்சு மொழியும், ஸ்பானிஷ் மொழியும் பல நாடுகளில் பிரதான மொழிகளாகத்தான் திகழ்கின்றன. மொழி ஒன்றாக இருந்தாலும், அந்த மொழி பேசுவோர் தனித்தனி தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கின்றனர்.

இன்றைய உலகில் சுமார் இரண்டாயிரம் மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அதை வைத்து உலகில் இரண்டாயிரம் தேசிய இனங்கள் இருப்பதாகக் கூறுவது பைத்தியக்காரத்தனமாகத்தான் கருதப்படும்.

அந்த இரண்டாயிரம் மொழிகளில் ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில் மட்டும் சுமார் ஆயிரம் மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இருந்தும் விவேகிகள் அங்கே ஆயிரம் தேசிய இனங்கள் இருப்பதாகக் கதைப்பதில்லை.

உலகில், இன்னும் பக்குவப்படாத மொழிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. உதாரணமாக இந்த மதுரை மாநகரிலே ஒரு வகுப்பினர் சௌராஷ்டிர மொழி பேசுகின்றனர். அந்த மொழிக்கு இன்னும் சரியான எழுத்து வடிவம் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இருந்தாலும் தனி மொழி பேசும் அவர்கள் தனித் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று யாரும் வாதிடுவதில்லை.

'ஒரு மொழி—ஒரு தேசிய இனம்' என்கிற இந்தத் தத்துவத்தை யாரும் புதிதாகக் கண்டுபிடித்துவிடவில்லை. இது ஸ்டாலினுடைய சித்தாந்தம். அத்தகைய ஸ்டாலினே இன்று செல்லாக் காசாகிவிட்டார். வேறு சரக்கு இல்லாமல் ஸ்டாலின் சரக்கை நம்பிப் புதுக்கடை விரித்திருப்போர் இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் ஊரை ஏமாற்ற முடியும்?

நாம் பேசுகின்ற திராவிட தேசியம் கண்ணுக்குத் தெரிகிற உண்மை. நம்முடைய திராவிட மொழிகள் ஒரு தாய் வயிற்றிலிருந்து உதயமானவை. இங்கே தெலுங்கு—மலையாளம்—கன்னடம்—ஆகிய மொழிகளில் பல நண்பர்கள் பேசினார்கள். அநேகமாக அவை முழுவதையும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. இதற்குக் காரணம் நமது திராவிட மொழிகள் அனைத்திற்கும் ஒலி வடிவம் ஒரே மாதிரியானது; எழுத்து வடிவம்தான் மாறுபட்டது. இந்த வேறுபாட்டையும் நாம் நினைத்தால் மாற்றிக்கொள்ள முடியும்,

கில்பர்ட் சிலேட்டர் என்னும் ஆங்கிலேயர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு அரிய நூலினை வெளியிட்டார். அதன் பெயர் 'இந்தியப் பண்பாட்டில் திராவிட மூலப்பொருள்' ('Dravidian Element in Indian Culture') என்பது. அதிலே திராவிடக் கலாச்சாரத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த நூலாசிரியர் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம்—போன்ற திராவிட மொழிகளுக்கு ஒரே மாதிரியான எழுத்து வடிவம் அமைப்பதுபற்றி ஆராய ஒரு குழுவொன்று நியமிக்கப்படவேண்டும் என்கிற தீர்மானத்தை அந்தக் காலத்துச் சென்னை சட்டமன்றத்தில் கொண்டு வந்தார். நம்முடைய இரங்கத்தக்க நிலைமை அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறவில்லை.

திராவிட மொழிகளுக்கு ஒரே மாதிரியான எழுத்து வடிவம் வேண்டும் என்று சில வாரங்களுக்கு முன்பு திரு. ஆச்சாரியார்கூடக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரியான ஒலிவடிவம் கொண்ட திராவிட மொழிகளுக்கு ஒரே மாதிரியான எழுத்து வடிவம் அமையுமேயானால், விரைவிலே திராவிட இனத்தின் பொற்காலம் துவங்கிவிடும் என்பதில் சந்தேகமே கிடையாது.

தேசிய இனத்தைப்பற்றி ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன இன்னும் அதற்குத் தகுந்த இலக்கணம் வகுக்கப்படவில்லை, நாளுக்கு நாள் விடுதலை வீரர்கள் அந்த இலக்கணத்தை மாற்றிக்

கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அதற்குள் அவசரப்பட்டுத் திராவிட தேசியம் கானல் நீர் என்று வாதிட வருவார்களேயானால், நிச்சயம் அவர்களுக்கு ஒரு நாள் தோல்விப் படுகுழியிலிருந்து எழுந்து வரமுடியாத நிலை ஏற்பட்டே தீரும்!

நம்முடைய தனிநாடு இலட்சியம் தமிழகம் தவிர்த்த இதர திராவிட மாநிலங்களிலே பரவவில்லை என்று சிலர் குறை கூறுகிறார்கள். இதுபற்றி நாம் சிறிதும் கவலைப் படத் தேவையில்லை.

1906-ம் ஆண்டுதான் டாக்கா நகரிலே முஸ்லிம் லீக் துவக்கப்பட்டது; பிறகு 1937-ல் நாடெங்கும் தேர்தல் வந்தது, அந்தத் தேர்தலிலே மொத்த முஸ்லிம் வாக்குகளில் 5 சதவிகிதத்தைத்தான் முஸ்லிம் லீக் பெற முடிந்தது.

ஆம்; நண்பர்களே! 31-ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகும் முஸ்லிம் லீகிற்கு—பாகிஸ்தான் இலட்சியத்திற்கு—நூற்றுக்கு 95 முஸ்லிம்கள் எதிரிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள்!

—ஆனால் நாமோ எட்டு ஆண்டுகளில் 17 இலட்சம் வாக்குகளைப் பெற்றிருக்கிறோம். நம்முடைய வளர்ச்சி எந்த விதத்திலும் முஸ்லிம் லீக் வளர்ச்சிக்குக் குறைந்ததல்ல. இன்னும் தேவையான காலம் ஏற்பட்டால் இதர திராவிட மாநிலங்களில் நமது இலட்சியம் பரவிடும் என்பதிலே நமக்கு நிறைய நம்பிக்கை இருக்கிறது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தலைவரின் புகழ் கடல் கடந்தது என்பதால் அந்த நம்பிக்கை அதிகமாகிறது.

'அசோசியேட்டட் பிரெஸ்' என்னும் புகழ்பெற்ற நிறுவனத்தின் ஆசிய நிருபராகப் புது டில்லியில் தங்கியிருந்த செலிஸ் ஹாரிசன் என்பார், இங்கு செய்த ஆராய்ச்சியின் விளைவாக "India: The Most Dangerous Decades" என்னும் நூலினை வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்தப் புத்தகத்தினை 'ஆக்ஸ்போர்டு யுனிவர்சிட்டி பிரஸ்' வெளியிட்டிருக்கிறது என்பதிலிருந்தே அதன் பெருமை விளங்கும். அதிலே நமது தலைவரைப்பற்றியும், நமது கழகத்தினைப்பற்றியும் பல பக்கங்களில் விளக்கம் தரப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே அறிஞர் அண்ணாவைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கும் வரிகளை மாத்திரம் இங்கு படிக்கிறேன்:

"Periyar's popularity suffered a diastrous blow in 1949 when at the age of 72, he married a 28 year-old girl, providing a pretext for his ambitious lientenant, C. N. Annadurai, to secede with his followers, to found the Dravida Munnetra Kazhagam"

1949-ல் 72 வயதுள்ள பெரியார் 28 வயதுள்ள பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டபோது அவருடைய ஆர்வமுள்ள தளபதி சி. என். அண்ணாதுரை தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களோடு பிரிந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமைத்துப் பெரியாருடைய செல்வாக்கிற்கு மரண அடி கொடுத்தார்.

"Annadurai's admirers exaggerate why they call him Dravidian Mao but there is no doubt that this powerful orator is the single most popular mass figure in this region."

அண்ணாதுரையின் சகாக்கள் அவரை திராவிடத்தின் மாசேதுங் என்று அதிகமாகப் புகழ்ந்தாலும் இந்த சக்தி வாய்ந்த பேச்சாளர்தான் இந்தப் பிராந்தியத்தின் செல்வாக்குப் பெற்ற மக்கள் தலைவர் என்பதிலே சந்தேகமே இல்லை.

"Communist prospects in Tamilnad seem darker than ever now that Annadurai has become major Dravidian leader."

தமிழ்நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட்களுக்கான வெற்றி வாய்ப்புகள் மறைந்துவிட்டன. ஏனென்றால் அண்ணாதுரை மகத்தான திராவிடத் தலைவராகிவிட்டார்.

—அத்தகைய தலைவரின் கீழ் விடுதலை பெறாவிட்டால் வேறு யார் தலைமையில் நாம் விடுதலை பெறமுடியும்?

இலட்சியத்திலே நமக்குள்ள பிடிப்பினை — உறுதியினை—எத்தகைய இழப்புகளையும் இன்னல்களையும் ஏற்றுவது திராவிட நாடு பெற்றே தீருவோம் என்கிற முடிவினை — ஆட்சியாளர்களுக்கும், அவசரப்படுவோர்களுக்கும் உணர்த்துவதனையே நமது கடமையாகக் கொள்வோமாக.

✻

நம் வாழ்நாளிலேயே விடுதலையைக் காணவேண்டும்என்றஉணர்ச்சி இன்று கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது.

அதற்காக உருவாகிவிட்ட பெரும் படை தனிச் சிறப்பை அடைந்துவிட்டது.

இப்போது நாம் மூன்று கேள்விகளைத்தான் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும், நமக்கு நாமே.

எந்த எதிர்ப்பையும் துச்சமாக மதிக்கும் சுபாவம் நமக்கு வந்துவிட்டதா?

எத்தனை இடுக்கண்கள்–இடையூறுகள் – ஆபத்துகள் வந்தாலும் தாங்கத் தயாராகிவிட்டோமோ?

நம்மிடம் உள்ள எதையும், உயிர், உடல், உடைமை -எல்லாவற்றையுமே இழக்க ஆயத்தமாகிவிட்டோமோ?

உணவுக்கு, மின்சாரத்திற்கு போலீசுக்கு, தண்ணீருக்கு 4-மாநிலங்களும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமெனில் பாதுகாப்பிற்கு, இரயிலுக்கு, தபால்-தந்திக்கு ஒற்றுமையாக ஏன் இருக்கக் கூடாது—எனக் காங்கிரஸ்காரர்களைக் கேட்கிறேன். இக்கேள்விக்கு, அவர்கள் ஆம்—என்று பதில்தந்தால் அதுதான் நாம்கேட்கும் திராவிடநாடு.

இலட்சியப் போராட்டம்

என். வி. நடராசன்.

நமது கழகம் துவக்கப்பட்டதற்கு அடிப்படைக்காரணமே இலட்சியப் போராட்டந்தான்!

கழகத்தின் கொள்கையில் யாருக்குத் தளர்ச்சி ஏற்படக்கூடாதோ, அத்தகு பெரியவரே தாம் வளர்த்த கொள்கையைச் சீரழிக்க முற்பட்டபோது, நாம் ஜனநாயக முறையில் எதிர்த்ததின் விளைவாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமைக்கப்பெற்றது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் துவக்கப்பட்டதும், ஆறு திங்களுக்குக்கூட இக்கழகம் உயிர் வாழாது; விளையாட்டுத்தன மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் இக்கழகத்தைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள். எனவே உருப்படாது என்றெல்லாம் இழித்தும் பழித்தும் பேசினர்!

அவைகளனைத்தையும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சகித்துக்கொண்டு, இலட்சியப்பாதையில் நம்மை நடைபோடச் செய்திருக்கிறது. இதுவரை நாம் கடந்துவந்த பாதை எவ்வளவோ இடப்பாடுகளைக் கொண்டது என்பதை மாற்றாரும் ஒப்புக்கொள்வர். அவ்வித இடர்ப்பாடுகளையும், அரசியலாரின் அடக்குமுறைகளையும், எதிரிகளின் இழிசெயல்களையும் தாண்டி நாம்பயணம், செய்துள்ளோமென்றால், அதற்கெல்லாம் காரணம் அண்ணா அவர்களிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள எதையும் தாங்கும் இதயம் என்று கூறின் மிகையாகாது.

கழகத்தைத் துவக்கியதும் நாம் பதவிகளைத் தேடி அலைந்தோமில்லை, அதற்கு பதிலாகத் திராவிடத் திருநாட்டை மீட்பதற்கான பல கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறோம்.

தி. மு. கழகத்தின் முதல் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர் நமது அண்ணா அவர்கள்தான்! எழுத்துரிமையை மறுக்கும் காங்கிரஸ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சிமுறையை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். இலட்சிய வரலாறு — ஆரியமாயை! அண்ணா அவர்களின் கருத்தோவியமான இரு நூல்களும் காங்கிரஸ் ஆட்சியைக் கதிகலக்கவைத்தது, அவிழ்த்து விட்டனர் அடக்குமுறையை! அதனைத் துச்சமென மதித்துச் சிறைத் தண்டனையை ஏற்றார் அண்ணா! இக் கிளர்ச்சியினால் தி. மு. கழகம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு எந்த அளவு வளர்ச்சி பெறமுடியுமோ அதனை ஒரேஆண்டில் பெற்றது.

அடுத்தபடியாகப் பேச்சுரிமையைப் பறித்தனர் காங்கிரஸ் ஆட்சியினர்! அடக்குமுறையை வீசி மிரட்டினர். பொதுச்செயலாளர் அவர்களின் அன்புக் கட்டளைக்கிணங்கக் குன்றத்தூரில் நானும், குன்றத்தூர் தோழர்களும் 144 தடை உத்தரவை மீறினோம் ஏகாதிபத்திய ஆட்சி எட்டு ரவுண்டு துப்பாக்கியால் சுட்டனர்! பல தோழர்களுக்குக் கைகள்முறிந்தன, கால்கள்முறிந்தன, என்றாலும் கழகத் தோழர்கள் அஞ்சினார்களில்லை. இறுதியாகக் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் அடக்குமுறை அடிபணிந்து அண்ணாவின் கட்டளை — கழகத்தின் முடிவு வெற்றி கண்டது! காங்கிரஸ் கோட்டையாக இருந்துவந்த குன்றத்தூர் கழகத்தின் எஃகுக் கோட்டையாக மாறிற்று!

தொடர்ந்து நாரணமங்கலத்திலும் நமது கழகத் தோழர்கள் பேச்சுரிமையைப் பறிக்கும் அடக்குமுறைக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராடினர். அங்கும் அரசாங்கத்தின் உருட்டல் மிரட்டல்கள் அடிபணிந்தன!

இக் கிளர்ச்சிகளின் வாயிலாக நாட்டில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியை, அரசியல் எழுச்சியைத் திரட்டி, கழகத்தை மேலும் வளர்த்தோம். நாடெங்கும் கழகக் கொள்கையைப் பரப்பும் தொண்டில் ஈடுபட்டோம். இந்த இலட்சிய காலத்தில் அடுத்து போராட்டம் ஒன்றும் இல்லையாயென்று முன்னணித் தோழர்களே முணுமுணுத்தோம்.

நமது பொதுச்செயலாளர் அவர்கள் பிற கட்சித் தலைவர்களைப்போலப் போராட்டத்தைத் தேடி அலைபவரல்ல. இயற்கையாக நம்மை எதிர்நோக்கும் நியாயமான பிரச்சினைகளின்மீது கிளர்ச்சி செய்யவேண்டும். அதுதான் அரசியல் அறம் என்பதை அடிக்கடி வலியுறுத்தி வருவார்கள்.

இந்நிலையில் குலக்கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்தும், டால்மியாபுரம் என்பதை மாற்றிக் கல்லக்குடி எனப் பெயரிட வேண்டுமென்றும், மற்றும் இரயில் நிறுத்தக் கிளர்ச்சியுமாக மும்முனைப் போராட்டத்தில் கழகம் ஈடுபடுவதென்று முடிவுசெய்யப்பட்டது.

கழக வரலாற்றில் மட்டுமின்றி, அரசியல் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றுள்ள இப்போராட்டம் யாதொரு பலாத்காரமுமின்றி, கண்ணியம், கடமை, கட்டுப்பாடுடன் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதை விளக்க நாடெங்கும் தீவிர பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டோம்.

போராட்டம் துவக்கப்படுவதற்கு ஒருநாளைக்கு முன்னதாகவே; அறிவகத்தில் மத்திய செயற்குழுக் கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, அண்ணா, அவர்களும் அவருடன் நாவலர் நெடுஞ்செழியன், தோழர்கள் ஈ. வி. கே. சம்பத், கே. எ. மதியழகன், நான் ஆக ஐவரும் கைதுசெய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டுப் பின்னர், மூன்று மாத சிறைத்தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டோம்,

என்றாலும், அடுத்தநாள்முதல் முன்னணித்தோழர்கள் அப்போராட்டத்தினைத் தீவிரமாக நடத்தினர். அடக்குமுறைக் கொடுமைக்கு ஆளாயினர்.

அதேநேரத்தில் கல்லக்குடிப் போராட்டத்தை கலைஞர் கருணாநிதி தலைமைவகித்து நடத்தினார். ஆறுமாதம் சிறைத் தண்டனைக்கு ஆளானார். லால்குடி நடராசன் அப்போராட்டத்தில் உயிர்நீத்தார் மற்றும் ஏராளமான கழகத்தோழர்கள் இப்போராட்டத்தில் தொடர்ந்து பங்குகொண்டனர்.

இரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் — இதுவரை எந்த இயக்கமும் நடத்தியிராத வகையில் நமது கழகம் நடத்திற்று. பிறகட்சிகள் போராட்டங்களை நடத்தும் போது இரயில்வே இலாக்கா உடைமைக்கு நட்டமும், அதி

காரிகளின் உயிருக்கு ஆபத்தும் ஏற்பட்டிருப்பதை ஏடுகளில் காண்கிறோம் ஆனல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினராகிய நாம் இம்மும்முனைப் போராட்டத்தில் பல கொடுமைக்கு ஆளானேம், காந்தியார் சொன்ன அகிம்சா வழியை நடைமுறையில் நாம்தான் பின்பற்றினேம். இதைக்கண்டு உலகமே பாராட்டிற்று. இம் மும்முனைப் போராட்டத்தில் ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட கழகத் தோழர்கள் சிறைத் தண்டனைக்கு ஆளாயினர்.

இந்த அறப்போர், கழகத்தினை மேலும் ஐந்தாண்டு வளர்ச்சியைப் பெறச்செய்தது. குலக்கல்வித்திட்டம் ஒழிந்தது. நேரு ஆட்சியின் ஆணவமும் ஒரளவு அடங்கிற்று,

கல்லக்குடி என்று பெயர்மாற்றம் ஏற்படவில்லை. அதனல் அப்பிரச்சினையில் நாம் தோல்விகண்டுவிட்டதாக யாராகிலும் சொல்வார்களேயானல், அவர்களைப்போன்ற கருத்துக்குருடர்கள் வேறுயாரும் இருக்கமுடியாது. காங்கிரஸ் நடத்திய ஒவ்வொரு கிளர்ச்சியிலும் உடனடிபலன் ஏற்பட்டுவிட்டதா என்பதை அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்கும் மனவளமும் அரசியல் விவேகமும் அற்றவர்களாகி விட்டனர். நமது கழகத்தின் அடிப்படைக்கொள்கை வெற்றியுறும்போது டால்மியாபுரம் என்ன — சௌகார் பேட்டை என்ற பெயரும் மாற்றப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாகத் தேவிகுளம் பீர்மேடு பிரச்சினையில் சர்வகட்சி அமைப்பில் நமது கழகம் நடுநாயகமாகிநின்று ஆற்றிய தொண்டு மகத்தானதாகும். அதனை நாடே அறிந்திருக்கிறது.

சித்தூர் திருத்தணி அறப்போராட்டத்தில் வடஆற்காடு மாவட்ட தி. மு. கழகத் தோழர்கள் குறிப்பாக தோழர் எ. எல். சி. கிருஷ்ணசாமி போன்றவர்கள் அரசியலாரின் அடக்குமுறைக்கு மட்டுமல்லாமல், மாற்றாரின் வெறிச்செயலுக்கும் ஆளாகியதை நாம் மறப்பதற்கில்லை. திருத்தணியைத் தமிழகத்துடன் இணைத்த சாதனையில் தி. மு. கழத்திற்குப் பெரும்பங்கு உண்டு என்பது அப்பகுதி மக்களே அறிந்த உண்மையாகும்.

கலையால் சிலர் வாழ்கிருர்கள். நாங்களும் கலையால் வாழ்கிறோம் ஆனல் மானத்தோடு வாழ்கிறோம்.

கலைஞன் அரசியல் பேசக் கூடாது என்கிருர்கள்; அவர்களது உண்மையான நோக்கம் தி. மு. க. கலைஞர்கள் அரசியலில் நுழையக்கூடாது என்பதுதான்.

கே. பி. சுந்தராம்பாள் விசுவநாததாஸ் போன்றவர்கள் அப்போதைய காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் ஈடுபடவில்லையா?

ஒரு கலைஞன் ஒரு பாத்திரம் தாங்கிச் சினிமாவில் நடிக்கும் போது கூட தாயை—தாய்த் திருநாட்டை மறக்கமாட்டான். நான் மனிதன், ஆனல் நடிகன், நான் சுதந்திரமாக வாழ விரும்புகிறேன். திராவிடநாட்டு விடுதலையை உயிருடன் இருந்து காண விரும்புகிறேன். என்னுடைய பிணம் விடுதலையடைந்த திராவிட மண்ணில் விழவேண்டும்மென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

பின்னர், நங்கவரம் விவசாயத் தொழிலாளர் போராட்டத்தில் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களும் திருச்சி மாவட்ட முன்னணித் தோழர்களும் ஈடுபாடுகொண்டு வெற்றியும் கண்டனர், தொழிலாளர் உரிமை நிலைநாட்டப்பெற்றது.

தஞ்சையில் நடைபெற்ற எஸ். எம், டி. பஸ் தொழிலாளர் அறப்போராட்டம் வெற்றிக்கு நமது கழகத்தின் தொண்டு ஈடு இணையற்றதாகும், தோழர் கருணாநிதி அவர்களும் மற்றும் திருச்சி, எம். எஸ். மணி, டி. கே. சீனிவாசன், தஞ்சை மாவட்ட தி. மு. கழக முன்னணித் தோழர்கள் உடனிருந்து செயலாற்றி வெற்றிவாகை சூடினர்.

பேட்டைவாய்த்தலை ஆலைத் தொழிலாளர் உரிமைப் போராட்டத்திலும் நமது கழகத் தோழர்கள் கலைஞர் கருணாநிதி தலைமையில் ஈடுபாடுகொண்டு, தொழிலாளத் தோழர்களின் துயரைப் போக்கி வெற்றி கண்டிருக்கிருர்கள்.

நம் கழகக் கருத்துக்கு மாறுபட்டிருப்பினும் தென்னுட்டுத் தலைவர்களான பெரியார் அவர்களையும், ஆச்சாரியாரையும், நேரு பண்டிதர் தரக்குறைவாகப் பேசியதை எதிர்த்துத்தவறை உணரும்படி நேரு பண்டிதருக்குக் கருப்புக் கொடி காட்டக் கிளர்ச்சி செய்தோம். அண்ணு அவர்களும் முன்னணித் தோழர்களும் சிறைக் காவலில் வைக்கப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான தோழர்கள் சிறைத் தண்டனை பெற்றனர். அரசியலாரின் அடக்குமுறையின் காரணமாக மொய்தீன் பிச்சை—கோவிந்தராசு ஆகிய இரு தோழர்கள் பலியாயினர்! இவ்வளவு தியாகத்திற்குப் பிறகு நேரு தமது போக்கிற்கு வருந்தியதாகத் தெரிவித்தார். தாயகத்தின் தன்மானத்தை நாம்—நமது கழகம் இவ்வித அறப்போராட்டத்தில் இறங்கி நிலைபெறச் செய்தது.

சென்னையில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டைப்பற்றி நான் அதிகம் விவரிக்கவேண்டியதில்லை. கழகத்தின் ஆற்றல்மிக்க எச்சரிக்கைக்கு இணங்கவும், அண்ணு அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற மாநாட்டின் முடிவுக்கு ஏற்பவும் இந்தித் திணிப்பை திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டதாக டெல்லி ஏகாதிபத்யம் பகிரங்கமாகப் பாராளுமன்றத்திலேயே அறிவித்தது. இந்தப்

அண்மையில் தான், நான் மேல்நாடுகள் பலவற்றைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்திருக்கிறேன். அங்குள்ள பல சிறு சிறு நாடுகள் எல்லாம் விடுதலை பெற்று வீர வாழ்வு வாழ்வதைப் பார்த்த எனக்கு, வளத்தில் சிறந்ததும், பரப்பில் பெரியதுமான திராவிடம் ஏன் தனித்து வாழக்கூடாதென்ற எண்ணமும, அப்படிப் பெறுவதில் உறுதியும் ஏற்பட்டுவிட்டது.

போராட்டத்தில் கழகம் ஆற்றிய பணி, திராவிடத்துக்கு மட்டுமல்ல, இந்தி பேசாத பிற மாநிலங்களுக்கும் மொழி உரிமையைத் தேடித்தந்தது என்றே கூறலாம்.

இதற்கிடையே, ஆலைத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம், மத்திய சர்க்கார் ஊழியர் வேலை நிறுத்தம் உள்ளிட்ட பல்வேறு தொழிலாளர் இயக்க நடவடிக்கைகளில் நம் கழகம் ஈடுபாடுகொண்டு அவர்களின் உரிமைக்காகப் பாடுபட்டிருப்பதையும் நாடு அறியும்.

கடந்த 12-ஆண்டுகளாக நம் கழகச் சார்பில் நடைபெற்று வரும் அறப்போராட்டங்களில் மாற்றாருக்கோ, ஆளவந்தார்களுக்கோ சிறு தொல்லையையோ, பலாத்காரத்தையோ நாம் உண்டாக்கினேமில்லை. அதற்கு மாருக நமது கழகத் தோழர்கள் அரசின் அடக்கு முறைக்கும், மாற்றாரின் இழிசெயலுக்கும் ஆட்பட்டுத் தங்களின் மகத்தான உயிரையே தியாகம் செய்துள்ளார்கள், வாழ்வையே அர்ப்பணித்திருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அண்ணாவின் சீரியதலைமையே காரணமாகும். அவ்வித தூய்மையான இயக்கத்தின் நியாயமான கோரிக்கையை—உரிமையை டெல்லி ஏகாதிபத்யம் மேலும் அலட்சியப்படுத்துமானல், அடுத்து உருவாகும் போராட்டம், டெல்லி ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் மாபெரும் போராட்டமாக இருக்கும் என்பதைப் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேம்.

அடுத்து, நாமெல்லாம் ஈடுபடவேண்டிய போராட்டமாகக் காத்திருப்பது 1962-ஆம் ஆண்டில் நடைபெறும் பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபட்டுக் காங்கிரசின் அட்டுழியத்தை முறியடிக்க வேண்டிய பெரும்பணியாகும். வோட்டுமுறையா வேட்டு முறையா என்ற கேள்விக்கு வோட்டு முறையால் நமது கழகத்தின் சக்தியை—வளர்ச்சியை உலகிலுள்ள ஜனநாயக நாடுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டிக் கழகத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைக்கு மேலும் வலுவூட்டுவோம். எனவே தாய்மார்களும் தோழர்களும் தேர்தல் பணியில் மிகுந்த அக்கறையுடனே ஈடுபடவேண்டும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேம்.

கழகம் இதுவரை நடத்திய இலட்சியப் போராட்டங்களில் கலந்து உயிர்நீத்த உத்தமர்களுக்கும், இந்த இயக்கத்தை இவ்வித வளர்ச்சிக்குக் கொண்டுவரப் பாடுபட்ட அனைவருக்கும் பணிவன்பான வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்வதுடன், கழகத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையான திராவிட சமதர்மக் கூட்டாட்சி அமைக்கப்படும் வரையில், அந்த உரிமையைப் பெறும் வரையில் இதுபோன்ற கிளர்ச்சிகளும் அறப்போராட்டங்களும் ஓயாது என்பதையும் அழுத்தந்திருத்தமாகத் — திட்டவட்டமாக மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேம்.

★

15-வருடங்களுக்கு முன் நடிகருக்கு இருந்த இழிபெயரைமாற்றியதும் நல்ல ஒழுக்கத்தையும் இலட்சியத்தையும்நடிகர்களுக்கு உண்டாக்கியதும் கழகம்தான் என்பேன்.

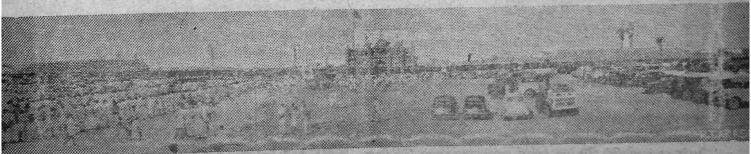

பதஞ்சலி குரல்

"...சிற்பங்களும் சித்திரங்களும் அறிவுப் பொக்கிஷங்களாகும்.

"அந்தச் சிற்ப சித்திரக் கலைப் பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டையும் கொண்டவர்கள்தான் தென்னாட்டில் வாழ்கின்றனர். எவர்தான் அந்தத் தென்னாட்டு மக்களை குறுகிய மனம் படைத்தவர்கள் — மாகாணப் பித்துக் கொண்டவர்கள் என்று துணிந்து கூறிவிட முடியும்?

"தென்னாட்டவர்மீது சுமத்தப்படுகிற இந்தக் குற்றச்சாட்டை மறுத்து, பதஞ்சலி சாஸ்திரி குரல் கொடுத்திருக்கிறார்.

"மராட்டியத்தைச் சேர்ந்த தேசபக்தரான ரானடேயின் பெயரில் ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது; ஏன் —மராட்டியத்தைச்சேர்ந்த மற்றொரு விடுதலை வீரரான கோகலேயின் பெயரில் ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது.

"இப்படி தென்னாட்டின் நகரங்களிலும், பேரூர்களிலும் வடநாட்டுத் தலைவர்களின் பெயரால் எண்ணற்ற நிறுவனங்களும், சாலைகளும் இருக்கின்றன.

"நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் பெயரில் சென்னை நகரில் ஒரு சாலை இல்லையா? காந்திஜி, நேரு, சர்தார் படேல் ஆகியோரின் பெயரில் எண்ணற்ற சங்கங்கள், படிப்பகங்கள் இருக்கின்றன. 'சிவாஜி வியாயம் மண்டல்' என்ற நிறுவனம் கொண்டிருப்பதில் சென்னை நகரம் பெருமைப்படவில்லையா?

•

"பம்பாய், கல்கத்தா, டில்லி போன்ற வடநாட்டில் உள்ள எந்த நகரத்திலேனும் தென்னாட்டுத் தலைவர்கள் பெயரால் ஏதேனும் நிறுவனங்கள், கழகங்கள் உண்டா?

"காந்தியாரின் பெரும் மதிப்பிற்குரியவராய் இருந்த சேலம் சி. விஜயராகவாச்சாரி நம்மிடையே இருந்தார்.

"தனிச் சிறப்போடு காங்கிரஸ் தலைவர் பதவி வகித்த எஸ். சீனிவாச அய்யங்கார் இருந்தார்.

"சர். ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியாரின் தீர்ப்புகளும், சத்தியமூர்த்தியின் தீப்பொறி பறக்கும் பேச்சுக்களும்–பதில்களும் இன்னும் டில்லி மத்திய சட்டசபைக் கட்டிடத்தில் எதிரொலித்துக்கொண்டிருக்கவில்லையா?

"சொல் வல்லுனராக விளங்கிய சீனிவாச சாஸ்திரி இருக்கவில்லையா?

"வடநாட்டவர் தென்னாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்டிருப்பதைப்போன்று, இந்தத் தென்னாட்டவரில் எவரேனும் வடநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா?

✸

"சாஸ்திரி செய்த சேவைகளின் நினைவாக, இன்று தென்னாப்பிரிக்காவில், 'சாஸ்திரி கல்லூரி' என்று ஒன்றிருக்கிறது; ஆனல் வடநாட்டில் எங்கும் இல்லை.

"அகில இந்தியத் தலைவராக இருப்பவர் என்பதன்றியில் மேற்கு வங்க கவர்னராகவும், இந்தியாவின் கடைசி முதல் இந்திய கவர்னர்-ஜெனரலாக இருந்தவர் இராஜாஜி; வடநாட்டில் அவரைப் பெருமை படுத்துவதற்காக, ஒரு மண்டபம், ஒரு சங்கம் உண்டா?

"பாங்வெட்டிங் மண்டபம் என்று இருந்ததை, 'இராஜாஜி மண்டபம்' என்று சென்னைதான் மாற்ற வேண்டி வந்தது.

"நீண்ட நாட்களாக, தென்னாட்டை ஆதிக்கம் கொண்டிருந்தது, வட நாட்டவரின் வால்மீகி கலாச்சார மாகும்; இன்னும் கூட இங்கு (தென்னாட்டில்) நாம் வால்மீகி கழகங்களைக் கொண்டிருக்கிறோம்.

"கம்பன், வள்ளுவர் போன்ற தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு சமீப காலமாகத்தான் நாம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகிறோம். குறள் தந்த வள்ளுவரின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவதையோ, கம்பர் மாநாடு நடத்துவதையோ பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நாம் கேள்விப்பட்டதுண்டா?

"என்றாலும், 'தென்னாட்டவர் பிரிவினை மனப்பான்மை கொண்டவர்; குறுகிய நோக்கம் கொண்டவர்' என்று குற்றஞ்சாட்டப்படுகின்றனர்.

"டில்லி, கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற நகரங்களில் குடியேறியுள்ள தென்னிந்தியர்கள் முயற்சிக்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும். தென்னாட்டுக் கலாச்சாரம் மெள்ளமெள்ள உணரப்படுகிறது. தென்னாட்டுப் பெரிய மனிதர்களின் நினைவாக விழாக்கள் நடத்தப்படுகின்றன.

"ஆனல், வடக்கு வடக்குத்தான் — தெற்கு தெற்குத்தான்; வடக்கும்–தெற்கும் எப்பொழுதும் வேறு வேறுதான்!"

✱

டாக்டர்-யூ. கிருஷ்ணராவ்

தமிழ்நாட்டுச் சட்டமன்றத் தலைவர் டாக்டர்—யூ. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் தமது 61-வது வயதில் இக் கிழமை (2—8—61) இயற்கை எய்திவிட்டார். அவருடைய மறைவு நாட்டுக்குப் பேரிழப்பாகும்.

புகழ்மிக்க குடும்பத்தில் தோன்றி, தோன்றியதற்கேற்பத் தானும் புகழ் பெருக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்த நல்லவர் அவர். மருத்துவம் பயின்று மக்களுக்கு நற்றொண்டுகள் ஆற்றி நற்பெயர் பெற்றவர். அரசியல் ஆர்வம் கொண்டு அரும்பணிகள் பல புரிந்தவர். தாம்கொண்ட கொள்கையில் குலையாத உறுதிபடைத்தவர் — எனினும் மாற்றுக் கருத்தினரை மதித்திடும் மாண்பினர். அவருடைய தலைமையில் தமிழ்நாட்டுச் சட்டமன்றம் கண்ணியமாக நடைபெற்றுவந்ததை நாடு அறியும். நடுநிலை தவருத நல்ல தலைவராக அவர் விளங்கினர். எதிர்க்கட்சியினரையும் இன்முகத்தோடு கண்டு பேசிடும் நல்லவராக விளங்கினர். அப்படிப்பட்ட ஒரு சான்றோரை இயற்கை தன்பால் ஈர்த்துக்கொண்டது.

அவர் மறைவால் துயருறும் குடும்பத்தினர்க்கும், உறவினர்கட்கும், நண்பர்கட்கும் நமது ஆறுதல் மொழிகளை உரித்தாக்குகின்றோம்.

"தென்னகம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது"

"தென்னகம் தொழில் துறையில் ஒதுக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்பது ஒரு பொதுக் கருத்தாகும்."

பம்பாயிலும், வங்காளத்திலும் கன ரகத் தொழில்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன; இத்துறையில் தென்னகம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது,"

"விவசாய முனையைப் பொறுத்தவரையில், விரிவாக்கப்பட வேண்டிய எல்லையை அடைந்துவிட்டது. வேலையற்ற பெரும்பான்மையினருக்கு, இம் முனையில் மேலும் பணியாற்ற வாய்ப்பிருக்கக்கூடும் என நம்புவதற்கில்லை;"

"எனவே, இரண்டாவது திட்டத்தின் மூலக் கோட்பாடான வேலையின்றித் தவிப்போருக்கு வேலை தரும் நோக்கம் நிறைவேறுவது, பெரிதும் தொழில் துறையை விரிவடையச் செய்வதையே பொறுத்திருக்கிறது. அதிக அளவிற்கு, அதி விரைவில் தென்னகத்தைத் தொழில்மயமாக்குவதில் நாம் உறுதிகொள்ளுவோமானல், இங்கு வேலையின்றித் தவிப்போர் அனைவருக்கும் நம்மால் வேலை தர முடியும் என்பதே என் நம்பிக்கை."

இக்கருத்துக்களை, தென்னிந்திய தொழிலதிபர் அனந்தராமகிருஷ்ணன் அறிவித்துள்ளார்.

"இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில், மொத்தத்தில் ஒரு கோடி நபர்களுக்கு வேலை தரவேண்டும் என முடிவு கட்டப்பட்டிருக்கிறது, அதன்படி சென்னை மாநிலத்தில் 15 லட்சம் மக்களுக்கு வேலை தேடித்தந்தாக வேண்டும், அது, தென்னகத்தைத் தொழில்மயமாக்குவதினல்தான் நிறைவேறக்கூடும்."

"தென்னிந்தியாவில் மொத்தம் $6\frac{1}{2}$ கோடி மக்கள் வசிப்பதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது; அவர்களில் பெருந்தொகையினர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு இருக்கின்றனர்; அரசாங்கக் கணக்குப்படி ஆண்டு ஒன்றுக்கு 115 நாட்களுக்கு மட்டுமே அவர்கள் வேலையில் ஈடுபடுபவர்களாக உள்ளனர்."

"தொழில்துறைக்கு நாம் 300 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்வதாக இருந்தால், 15 லட்சம் நபர்களுக்கு இல்லையானலும் பல மக்களுக்கு வேலைதருவது சாத்தியமாகும்."

"ஆனல், சென்னை அரசாங்கமோ 394 கோடி ரூபாய் திட்டத்தில், தொழில் துறைக்கு 42 கோடி ரூபாயே ஒதுக்கி இருக்கிறது. அதனல் மேலும் 1,90,000 மக்களுக்கு மட்டுமே வேலை கொடுக்க முடியும் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது."

"வேலையற்று இருக்கும் மற்றவர்கள் வேலை தேடி வேறு மாநிலங்களுக்குச் செல்லவேண்டுமெனச் சென்னை அரசாங்கம் எண்ணுகிறது என என்னல் கொள்ள முடியவில்லை. 'தங்கள் தங்கள் மக்களுக்கே வேலை தர வேண்டும்,' எனமற்றமாநிலங்கள் மறைமுகமாகக் கெடுபிடி செய்து வருகின்றன என்பது பொதுக் கருத்தாகும்."

"இங்கு வேலை கிடைக்காது தவிப்பவர்களை, வேலை தேடி வேறு மாநிலங்களுக்குச் செல்லும்படியாக நான் யோசனை கூறத் தயாராக இல்லை; ஏனெனில் தொழில் துறையில் தென்னிந்தியா தாழ்வுற்றுக் கிடப்பதால், ஏற்கனவே பலர் வேலை தேடி வெளி மாநிலங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர்."

"மற்றொரு உண்மையும் வேலையற்றோர் பிரச்சினையை தீவிரமாக்கி வருகிறது. அதாவது, அதிகப்படியான பள்ளிகளை அரசாங்கம் துவங்குவதின் விளைவாக, படித்துப் பட்டம் பெறுகிறவர்கள் வேலை தேடி அலையும் நிலைமை உருவாகிறது."

"நாடு முழுதும் சீருடன் இயங்கிவரும் தொழிற்சாலைகள் மீது ஒரு சிறப்பு வரி விதித்து, அத் தொகையை, சென்னை மாநிலம் போன்று தொழில் துறையில் பின் தங்கிக் கிடக்கிற பகுதிகளின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டும்"

"தென்னகத்தை முன்னாளில் தொழில் துறையில் அலட்சியப்படுத்திவிட்டதை ஈடு செய்வதற்காக, இரண்டாவது திட்டத்தில் அதிகமான உதவியைச் செய்யுமாறு திட்டக் குழுவிடம் சென்னை அரசாங்கம் பிடிவாதமாகப் போர் தொடுக்க வேண்டும். அந்தச் சிறப்புச் சலுகையைப் பெறச் சென்னைக்குச் சிறப்பான காரணம் இருக்கிறது,"

"இன்றியமையாத மூலப் பொருட்கள் கிடைக்கும் பகுதிகளிலேயே, அப்பொருள் தொடர்புடைய தொழில்களைத் துவங்கவேண்டும் என்ற வழக்கை, பல நாடுகள் செயல்மூலம் பொய்யெனக் காட்டிவிட்டன."

"வட்டார வாரியாகத் தொழில் ஏற்பாடு செய்வது என்பது, வடக்கிற்கு எதிராகத் தெற்கு என்ற பகுதிப் பற்றின் விளைவு அல்ல; நாட்டின் ஒவ்வொரு வட்டாரமும் ஒத்த முன்னேற்றம் அடைவது என்ற உயரிய கோட்பாட்டைக்கொண்டு எழுந்ததாகும்,"

"நூற்றுக்கணக்கான தொழில்களைத் துவங்குவதற்குத் தேவையான வசதிகள் சென்னை மாநிலத்தில் வரை கடந்து உள்ளன. ஒழுங்குபட நிர்வகிக்கும் சக்தியும் இங்கு ஏராளமாக இருக்கிறது. வாய்ப்பளிக்கும் பட்சத்தில் எந்த நிலைமையையும் நிர்வகிக்கவும், தலைதூக்கவும் அந்தந்தச் சக்தியால் இயலும்."

தென்னிந்திய தேசியசங்கம், பொதுப் பொருள் குழு ஆகிய இரண்டின் சார்பிலும், மயிலை சீனிவாச சாஸ்திரி மண்டபத்தில் பேசும்பொழுது, தொழிலதிபர் அனந்த ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் மேற்கண்டுள்ள கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

வாழ்த்துகிறோம்

டாக்டர் இராசேந்திர பிரசாத் அவர்கள் சின்னட்களாக உடல் நலிவுற்றிருந்து குணமடைந்துவிட்டார் என்ற நல்ல செய்தி நம்மை எல்லாம் மகிழச் செய்கிறது.

நல்லவர் நாளும் நலத்தோடு வாழ்ந்து நன்மை பல செய்யும் வாய்ப்பினைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி வாழ்த்துகிறோம்.

பாரபட்சம் காட்டலாமா?

டெல்லி ஏகாதிபத்தியத்தால் தெற்குப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பதற்கு மறுக்கமுடியாதஆதாரங்களைப் பெங்களூரில் கூடிய தென்னிந்திய வர்த்தகக் கழகம் விரிவாக விளக்கியிருக்கிறது.

அக்குழுவோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் அந்தப் புள்ளிவிவரங்களை ஆர்வத்தோடு தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

வர்த்தகக் குழுவினர் தென்னகம் என்று குறிப்பிடும் பகுதி ஆந்திரம், கருநாடகம், தமிழகம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களைக் குறிக்கும் என்றும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்; அதாவது, நாம் குறிப்பிடும் திராவிடத் திருநாடாகும்.

'மைசிந்தியா' என்ற ஆங்கில ஏட்டில் கடந்த செப். 28-ந் தேதிய இதழில் வெளியிடப்பட்ட தொகுப்பின் ஒரு பகுதியை கீழே தருகிறோம்; இதில் காணப்படும் விவரங்கள் நியாயப்படி தென்னகத்திற்குக் கிடைக்க வேண்டிய அளவிற்கும்—தரப்பட்டிருக்கும் அளவிற்குமிடையேயுள்ள பெரும் பேதங்களைத் தெளிவாக்கும்.

டெல்லி அநீதி இழைத்திருக்கிறது என்பதை மெய்ப்பிக்கும் உண்மைகளைப் பார்க்க மறுக்கும் கண்ணியவான்களுக்கு, அந்த விவரங்களைக் காணிக்கையாக்குகிறோம்:—

'ஆந்திரம், சென்னை, மைசூர், கேரளம், ஆகியவற்றைக் கொண்ட தென்னகம் அகில இந்திய மக்கள் தொகையில் 26·4 சதவிகிதம் உடையது; பரப்பளவும் சுமார் கால் பகுதியாகும்.

'இந்தியாவின் மொத்த ஏற்றுமதியில் இப்பகுதி 1956-ல் 27 சதவிதம் ஏற்றுமதி செய்துள்ளது; 1957-ல் 22·8 சதவிகிதம் ஏற்றுமதி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"இதனால், தென்னகத்தின் முதலீடுகள், உற்பத்தி, இயந்திர முன்னேற்றம், மூலப் பொருள்களைப் பயன்படுத்துதல், இவற்றோடு தொடர்புள்ள அத்தனை தொழிலகங்களும் பாதிக்கப்பட்டு நலிந்து விட்டன.

"இந்திய மொத்த வருமானவரியில் இப்பகுதி 11·7 சதவிதம் மட்டுமே தருகிறது. ஏன் இவ்வளவு குறைந்த சதவிகிதம்? இங்கு வருவாய் குறைந்துவிட்டது என்பதையும், இப்பகுதி பொருளாதாரத் துறையில் பிற்போக்காக இருக்கிறது என்பதையும்தான் இது காட்டுகிறது.

"இந்தியாவின் மொத்த வரியில் 25·9 சதவிகிதம் இப்பகுதியில் கிடைப்பதாகும். ஆனால் கனரகத் தொழில் துறையில் 14·1 சதவிகிதம் மட்டுமே இப்பகுதிக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஓரவஞ்சனை குறிப்பிடத்தக்கதாக இருக்கிறது. இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மொத்தத்தில் 19·8 சதவிகிதம் தான் இப்பகுதிக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நியாயப்படி தென்னகத்திற்கு எவ்வளவு கிடைக்கவேண்டுமென்பதற்கும், உண்மையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அளவிற்கும் இடையேயுள்ள பெரும் பேதம் இவ்விவரங்களால் தெளிவாகும்.

"உரிமை வழி வழங்கப்படவேண்டிய தொகையில் ரூ. 130 கோடி குறைவாகத்தரப்பட்டிருப்பதால், ரூ. 130 கோடி இப்பகுதிக்கு நஷ்டமேற்பட்டிருக்கிறது. தென்பகுதி புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்பதுஅம்பலமாகிறது. அந்த ரூ. 130 கோடி வழங்கப்பட்டிருந்தால், இப்பகுதியில் கைவிடப்பட்ட திட்டங்களும், முற்றுப்பெறாமல் நிறுத்தப்பட்ட திட்டங்களும், முழுவதும் முடிக்க வழி இருந்திருக்கும். எனவே, தென்னிந்திய வர்த்தகக் குழுவில் இதையொட்டி நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை மத்திய திட்டக்குழு ஏற்றுக்கொண்டு, தற்போது நிலவிவரும் பாரபட்சத்தையும், பேதத்தையும் நீக்குவதற்கு வழிவகை காணுவர் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது."

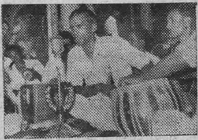

இயக்கப் பாடகர்

அனிபா

உழைப்பின் மூலமே உண்மையான கொள்கையில் வெற்றி காண முடியுமென்ற இலட்சியத்தைக் கொண்டது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். உண்டு கொழுத்து உறங்கிக் கிடப்போரின் முகாமாயில்லாமல், உழைப்பாளிகளின் முகாமாயுள்ள தி. மு. கழகம் எடுத்த காரியத்தில் வெற்றிபெறும் என்பது உறுதி.

சேலம் இரும்பு

சேலத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியிலும் இருக்கும் இரும்புக் கனிப் பொருளைச் சுத்தப்படுத்தப்பட்ட இரும்பாகவும், உயர்ந்த உருக்காகவும் பெரிய அளவில் உருவாக்க முடியும் என்ற உண்மையை, ஏற்கனவே ஜெர்மனி க்ரூப் உருக்குத் தொழில் நிலையத்தில் பணி புரிந்தவரும், இப்பொழுது இந்தியப் பேரசின்கீழ் பணிபுரிந்து வருபவருமான ஜெர்மன் கனிப்பொருள் நிபுணர் அறிவித்துள்ளார்.

1944-ம் ஆண்டு கனிப் பொருள் ஆராய்ச்சி அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சேலத்து இரும்பைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென இடைவிடாது தீவிரமாக முயற்சித்து வரும், சேலம் மக்கள்சபை உறுப்பினரான எஸ். வி. இராமசாமி அவர்கள், மேற்குறிப்பிட்டுள்ள ஜெர்மன் நிபுணருடன் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தியுள்ளார்.

"இருக்கும் நிலைமை முழுதும் சென்னைக்கு மகிழ்ச்சியூட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது," என அந்த நிபுணர், தாம் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவர், அக்கடிதத்தில் கொடுத்துள்ள விளக்கம் வருமாறு:-

"ஒரு உருக்குத் தொழிற்சாலையைத் துவங்குவதற்குப் போதுமான அளவில், சேலத்தில் இரும்புக் கனிப் பொருள் இருக்கிறது.

"கனிப் பொருளைத் தோண்டி எடுப்பதில், குறிப்பிடத்தகுந்த சிக்கல் எதுவும் கிடையாது.

"நல்ல பாதைகளும், புகை வண்டிப் போக்குவரத்து வசதிகளும் தேவையான அளவில் இருந்துவருவதால், கனிப் பொருளைக் கடத்துவதும் மிகமிக இலகுவாகும்.

"கனிப் பொருள் போதிய அளவில் உயர்ந்ததாகவும், பெரிதும் சுயகாந்த படிகளாக இருப்பதால், அக்கனிப் பொருள் உருக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, அது தூளாக்கப்பட்டு, காந்தப் பொறியின் துணையால், ஏறத்தாழ 60 சதவிகிதம் உள்ள இரும்பைப் பிரித்தெடுத்து, பிறகு இரும்புச் சதுரங்களாக உருக்கி ஊற்றப்பட வேண்டும். அதிலுள்ள எரி பாஷாண சத்தைக் குறைப்பதிலும் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

"கனிப் பொருளை உருக்காக மாற்றுவதற்கு வேண்டப்படும் எரி பொருளும், சிக்கன உலைக்கூடமும் முக்கியப் பிரச்சினையாகும். தென்னிந்தியாவில் நிலக்கரி கிடைக்காத காரணத்தினால் நிலக்கரி உலையைக் கருதுவதற்கே இடமில்லை. காட்டுக்கரி குறைவாகக் கிடைப்பதாலும், செலவு பெருகக்கூடுமாதலாலும், காட்டுக்கரி உலைக்கூடமும் ஒதுக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. அதே காரணத்திற்காக மின்சார உலையையும் கைவிட வேண்டி இருக்கிறது. தொலைவில் இருந்து எறிந்து உருக்கப்படும் முறைக்குப் பதிலாக, சமீப காலமாக அருகில் இருந்து எறிந்து உருக்கப்படும் உருக்கு முறை ஆக்கம் பெற்று வருகிறது. இந்த உருக்கு முறைக்கு உயர்ந்த நிலக்கரி தேவையில்லை. எனவே, நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரியிலிருந்து உருவாக்கப்படும் எரி பொருளிலிருந்தே சேலம் உருக்குத் தொழிலை உருவாக்க முடியும்.

"மேற்கூறிய வகையில் உருவாக்கப்பெறும் இரும்பை உருக்காக மாற்றுவதில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் முறைப்படி, உயர்ந்த உருக்காகக்கூடச் சேலம் கனிப் பொருளை உருவாக்க முடியும்."

மொத்தத்தில் $30\frac{1}{2}$ கோடி டன் இரும்புக் கனிப் பொருள் அங்கிருக்கிறது என இந்தியப் பேரரசின் கனிப் பொருள் ஆராய்ச்சிக் குழுவின் அறிக்கை அறிவிக்கிறது.

காங்கமலை 550 லட்சம் டன்; கூடுமலை 125 லட்சம் டன்; பெருமாள்மலை 104 லட்சம் டன்; மேட்டூர் பகுதி 120 லட்சம் டன்; சித்தேரி மலைப்பகுதி 554 லட்சம் டன்: தீர்த்தமலை 430 லட்சம்டன்; இராசிபுரம்--நமக்கல்லுக்கிடையில் 340 லட்சம் டன்; கொத்தலை மலைப் பகுதி 670 லட்சம் டன்; பச்சைமலை 110 லட்சம் டன்; ஆக மொத்தம் 30 கோடி 5 லட்சம் டன் என்று கணக்கிடப்படுகிறது.

பூமிக்கடியில் 100 அடிக்குக் கீழ் வரையில் இந்தக் கனிகள் இருக்கின்றன என்றும், பல நூறு அடி உயரத்திலிருக்கிற மலைப் பகுதிகளில் மிக அதிகமான கனிப் பொருள்கள் கிடைக்கும் என்றும் அந்த அறிக்கை மேலும் கூறுகிறது.

மேலே உள்ள கணக்கு அளவைக் காட்டிலும் மூன்று அல்லது நான்கு பங்கு அதிகமான கனிப் பொருள்களும் இருக்க முடியும்.

"சேலம், திருச்சி, ஆற்காடு பகுதிபற்றி ஒரு முறையான ஆராய்ச்சி நடத்தினால், இதைப்போல இன்னும் எத்தனையோ இரும்புக் கனிப் பிரதேசங்கள் இருக்கக் கூடும்," என்றும் அந்த அறிக்கை கூறியுள்ளது.

தீயில் தள்ளினாலும், தொழுவத்தில் மாட்டினாலும், சுட்டுப் போடுவேன் என்றாலும், நஞ்சளிப்பேன் என்று சொன்னாலும் நய வஞ்சகத்தை ஏவினாலும் நாயே பேயே என்றாலும் அத்தனையையும் சகித்துக் கொண்டு பொது நலத்துக்காகத் தங்களை ஒப்படைத்த ஒப்பற்ற சிந்தனையாளர்களின் பட்டியலிலே ரூசோ, மாஜினி, கரிபால்டி மார்தஸ் போன்ற எண்ணற்ற விடுதலை வீரர்களின் பாதையிலே, நம்மவர்களும்.

இந்த வளர்ச்சி போதுமா?—எனின் ஒரு போதும் போதாது என்பேன்.

சந்தாதாரர்கள் பார்வைக்கு

"திராவிட நாடு" இதழ் 9—7—61-ல் வெளிவந்த பின்னர், 16, 23, 30—7—61-ல் வெளிவர வேண்டிய இதழ்கள், ஆண்டு மலர் வெளியிடுவதன் காரணமாக நிறுத்தப்படவேண்டியதாயிற்று என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பொறுப்பாளர்
"திராவிட நாடு"

திட்டங்கள்

"வடநாட்டில் மாநில அமைச்சர்கள், தங்களின் திட்டங்களை முன்னுக்குத்தள்ளித் தீவிரமாகநிறைவேற்றி வருகின்றனர்; ஆனால் தென்னாட்டில் எதுவுமே நடைபெறுவதில்லை; பல திட்டங்களுக்கும் ஒதுக்கப்படுகிற பணம் பறிக்கப்பட்டு விடுகிறது; பல முக்கியமான திட்டங்கள் ஒன்று---கைவிடப்படுகின்றன; அல்லது ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. தென்னாட்டில் இந்த நிலை ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம் என்பது புரியவில்லை."

"சுதந்தரத்திற்குப் பிறகும் வடநாட்டாருடன் ஒப்பிடும்போது தென்னாட்டு மக்களின் பொருளாதார நிலை மிகத் தாழ்ந்தே இருக்கிறது; படித்தவரிடையே வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் இங்கு மிகக் கடுமையாக இயக்கிறது."

என்று, கல்கத்தாவிலிருந்து தோழர் கே. வி. ரமணி என்பார், சென்னை இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' 22-7-58ந் தேதிய இதழில் கடிதம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார்.

அக்கடிதத்தில் அவர் மேலும், தென்னாட்டில் திட்டமிடப்பட்ட--ஆனால் இன்னும் நிறைவேற்ற முயற்சிக்கப்படாத திட்டங்களின் பட்டியல் ஒன்றினையும் தந்திருக்கிறார்::-

1. சேதுசமுத்திரத் திட்டம்--(சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் சிபார்சு செய்தது.)

நாடகத்தின் வாயிலாகவும் திரைப்பட வாயிலாகவும் நாட்டு மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களை அளிக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ள நாம், அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டு பணிபுரிவதன் வாயிலாகவும்நாட்டுக்கு நல்ல பணியாற்றி வருகிறோம். பொறாமைகொண்டோர் தவிர, மற்றெவரும் நடிகர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாதென்று கூறார்.

2. கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலும் இருப்பதைப் போல தென்னாட்டிற்கென மத்திய சர்க்காரின் நாணயத் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிறுவுவது.

3. கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலும் இருப்பதைப் போல, மத்திய சர்க்காரின் அச்சகம் ஒன்றைத் தென்னகத்தில் நிறுவுவது.

4. கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலுமிருப்பதைப்போல, கப்பல் துறை எஞ்சினீயரிங் கல்லூரி ஒன்றைத் தென்னகத்தில் நிறுவுவது.

5. உள்நாட்டு நீர்த்துறைப் போக்குவரத்திற்காகச் சென்னை மாநிலத்தில் பக்கிங்காம் கால்வாய் திட்டம்.

6. உதகையில் ஒரு கச்சா பிலிம் தொழிற்சாலை நிறுவுவது.

7. சேலத்தில் ஒரு அலுமினியத் தொழிற்சாலை நிறுவுவது.

8. மூன்றாவது கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலையை தூத்துக்குடியில் நிறுவுவது.

9. சென்னைக்குக் கோதாவரி நீரைக் கொண்டு வருவது.

10. பம்பாய், கல்கத்தாவிற்கு இருப்பதைப்போல, சென்னைக்கும், இரண்டு இரயில்வே மண்டலங்களை உருவாக்குவது.

11. தாம்பரத்திற்கும்--விழுப்புரத்திற்கும் மின்சார இரயில் பாதை அமைப்பது (இதற்கென ஒதுக்கியுள்ள பணத்தைப் பறித்துக்கொள்ளக்கூடாது.)

12. கல்கத்தா, பம்பாயிலிருப்பதுபோலப் பால் உற்பத்திக்கு சென்னையிலும் ஏற்பாடு செய்வது.

13. தென்னகத்தில் குறைந்த வருமானமுடையவர்களுக்கு வீடு கட்டித் தருவது.

14. சென்னையில் மீண்டும் டிராம் ஓடச் செய்வது.

ஆக இந்த பதினான்கும் திட்டமிடப்பட்டிருக்கின்றன; ஆனால் நிறைவேற்றுவதற்கு இன்னும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்-அந்தத் தோழர், தமது கடிதத்தில்.

---இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்.

ஜூலை
14உ
முதல்
புரட்சி நடிகர்
எம்.ஜி.ஆர்
நடிக்கும்
ராகவன்
புரொடக்ஷன்ஸ்
சபாஷ்
மாப்பிளே!
தயாரிப்பு & டைரக்ஷன் · S. ராகவன்
சென்னை
பிளாசா · பாரத்
மகாலட்சுமி · ராம்
(கோடம்பாக்கம்)
மற்றும் தென்னாடெங்கும்
ELEGANT

Regd. No. M. 4642

போன் நெ. 15

காஞ்சீபுரம், 95, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.